BESTSELLER

EDITURA MIRON

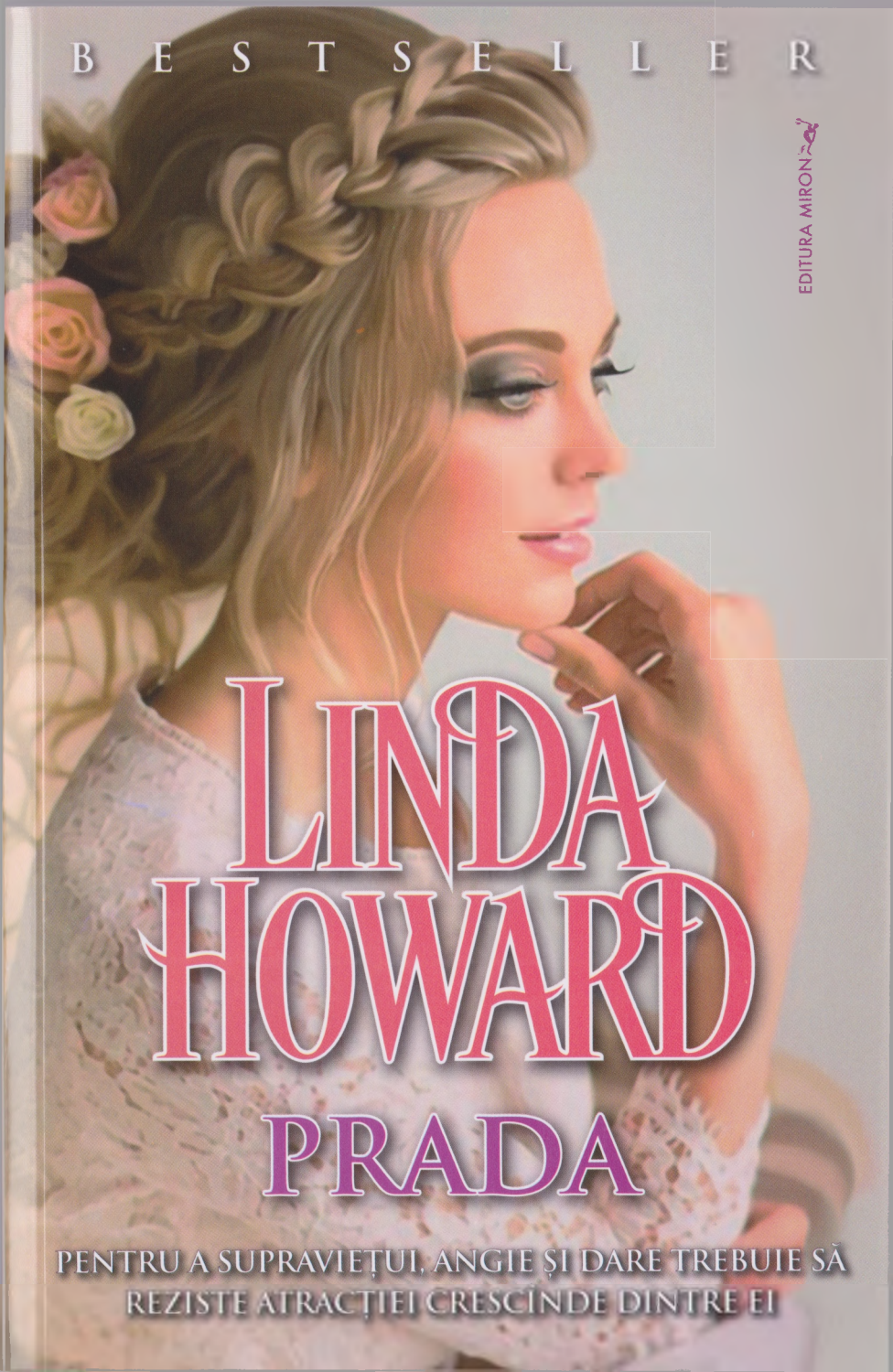

LINDA HOWARD

PRADA

PENTRU A SUPRAVIEȚUI, ANGIE ȘI DARE TREBUIE SĂ REZISTE ATRACȚIEI CRESCÎNDE DINTRE EI

Angie Powell, o tînără fermecătoare, a fost mereu obișnuită să spună exact ce gîndește, dar în prezența lui Dare Callahan este furioasă și plină de nervi. Pînă la urmă, de ce să-i dea acestuia satisfacția să știe nu doar că îl place, dar și că o scoate din sărite?

Cu trei ani în urmă, Dare a revenit acasă în Montana, unde a deschis o afacere de vînătoare care rivalizează cu afacerea similară a lui Angie. Iar acum, enervant de chipeșul veteran al războiului din Irak, a început să-i fure lui Angie clienții, forțînd-o să iasă din afaceri. Înainte să plece din oraș, ea organizează o ultimă vînătoare pentru un client și oaspetele acestuia. Dar aventura devine mortală cînd Angie e martoră la o crimă cu sînge rece și se trezește la capătul țevii unei puști. Un urs imens și dezlănțuit vine în goană prin pădure și schimbă cu totul regulile jocului periculos.

Din fericire Dare are tabăra în apropiere și îi vine în ajutor. Obligați să facă totul împreună pentru a supraviețui, Angie și Dare trebuie să dea piept cu emoții dificile, să îndure o furtună nimicitoare și să reziste atracției crescînde dintre ei, totul în timp ce sînt urmăriți de un ucigaș disperat și de o bestie feroce, fiecare hotărît să-și apuce prada.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-606-8695-12-9
9 786068 695129

LINDA HOWARD

PRADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDA HOWARD
Prada/ Linda Howard
Traducere Cornelia Cernețschi Pascu
Miron Romantic Books
ISBN: 978-606-8695-12-9

Această carte nu poate fi reprodusă total sau parțial,
fiind protejată prin copyright.
Este interzisă multiplicarea ei prin orice mod:
transpunerea în format electronic, audio, xeroxare
sau scanare, punerea ei sub orice formă la dispoziția
publicului.
Aceste fapte reprezintă o încălcare a legislației
și se pedepsesc penal
conform legilor în vigoare.

PREY
by LINDA HOWARD

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

PRADA

Editura MIRON

Traducere: Cornelia Cernețschi Pascu

Capitolul unu

El a cîştigat.

Ea a pierdut. Cît de rău îi părea că pierde. Cînd pierdea, se enerva mai mult ca orice.

Ideea în sine o făcea să scrîşnească din dinţi, dar şi să se gîndească mai bine la ce mai putea să facă, acum inevitabil să se declare învinsă. Bine, nu chiar să se declare învinsă, deşi mergea în pierdere, dar trebuia să acţioneze.

Încăpăţînarea era unul dintre defectele ei capitale, fapt de care era conştientă. Înainte ca acest lucru să o întoarcă din drum şi să o facă să se răzgîndească, Angie Powell îşi scrise clar numele pe linia punctată de la finalul contractului încheiat cu Harlan Forbes, patronul singurei agenţii imobiliare din zonă. Se rezemă pe spătarul scaunului, încercînd să-şi controleze respiraţia.

Gata, s-a comis. Proprietatea ei era oficial scoasă la vînzare. Îşi simţea stomacul în gît, de parcă ar fi păşit pe marginea unei stînci şi acum se afla în picaj spre pămînt. Nu mai avea cum să dea înapoi. Mă rog, probabil avea;

Harlan o cunoştea aproape de-o viaţă şi ar fi acceptat să rupă contractul chiar în clipa aceasta, dacă ea l-ar fi rugat.

Mai mult de atît, contractul nu era flexibil. Dacă proprietatea ei nu se vindea într-un interval stabilit, ar fi putut să extindă perioada contractuală sau...ce? Ce alternativă mai avea? Nici una, evident. Era vorba de ce puteai să faci: ori să mori, să te scufunzi, sau să înoţi, clişeul tipic în asemenea situaţii.

La naiba, nu va renunţa, totuşi. Să mişti ceva nu e totuna cu abandonarea.

- Imediat voi posta anunţul online, zise Harlan, aranjînd filele contractului în spatele unui ansamblu computer-monitor, doi-în-unul, aflat pe biroul destul de aglomerat al agenţiei amplasată la etajul doi, deasupra magazinului de scule şi unelte. Cam aşa se semnează cele mai multe contracte mai nou.

O privi destul de îngîndurat, iar pe chip i se putea citi îndoiala.

- Totuşi, să nu te aştepţi ca imediat să primeşti o ofertă de nerefuzat. Avem oferte pe piaţă de şase luni, în medie, lucru care nu este chiar rău, în condiţiile economice vitrege de pe piaţă.

- Mersi, spuse ea, zîmbindu-i bărbatului care fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său. Bănuia că şi el îşi dorea ca afacerea să se vîndă cît mai repede, nu numai ea. Criza economică lovise multă lume. Şase luni.

Doamne, oare mai putea ea rezista încă şase luni? Răspunsul era: da, dacă trebuia. Putea să facă orice, dacă trebuia.

Se ridică.

- Crede-mă, nu sper să obţin nimic prea repede.

Totuşi, spera; era forţată. Ar fi dorit ca afacerea să se vîndă pe loc, înainte ca ea să se poată gîndi mai bine. În acelaşi timp, o îngrozea gîndul plecării, iar cele două emoţii puternice duceau o luptă crîncenă în sufletul ei, astfel încît îi venea să strige de durere, deşi nu-i folosea la nimic.

Se îmbrăcă, îşi luă geanta de umăr şi îşi aranjă pălăria pe cap. Avea nevoie şi de haină şi de pălărie. Noiembrie debutase cu o vreme rece şi umedă, cernind văile cu un strat subţire de nea. Vîrfurile munţilor dimprejur erau albe, vîntul sufla aprig şi aducea deja miros de iarnă şi zăpadă. Se anunţase că urma să se apropie un front cald, care ar fi topit zăpada, dar toată suflarea, oameni şi animale ştiau că vremea caldă nu o să dureze mult; curînd iarna se va instala pentru cîteva luni bune.

Va fi nevoită să-şi facă planuri pentru încă o iarnă pe aceste meleaguri. Ar fi frumos dacă ar reuşi să vîndă afacerea imediat, doar că Angie era o femeie realistă. Niciodată nu i-a plăcut să-i pice plăcinta din cer, nici chiar atunci cînd stătea sub ramurile unui măr roditor. Chiar în acest moment ea nu vedea nicăieri nici mărul, nici plăcinta

cu mere. Tot ce putea face era să o ducă de pe azi pe mîine, încercînd să-şi achite facturile la zi, pentru a evita falimentul, măcar pînă ce reuşea să vîndă afacerea şi să se mute de aici.

Dacă. Acesta era cuvîntul. *Dacă* tatăl ei nu ar fi împrumutat o sumă uriaşă de bani acum cinci ani pentru a se extinde, cumpărînd mai mulţi cai, maşini cu tracţiune integrală, construind încă trei căsuţe de oaspeţi, atunci locul acesta nu ar fi fost ipotecat, iar ea ar fi fost bine-mersi, chiar şi cu o scădere a veniturilor. Dar el asta făcuse, iar ea nu era bine deloc.

Desigur, a reuşit să vîndă maşinile cu tracţiune integrală, precum şi majoritatea cailor, iar cu banii primiţi a achitat o mare parte a împrumutului, dar, chiar şi cu o refinanţare, tot i-ar fi fost cu neputinţă să achite ratele; asta numai dacă banca i-ar fi permis o refinanţare, însă creditul era deja în întîrziere de plată.

Bine măcar că nu a aşteptat să dea de necaz cu totul. Nu, în faţa ei, pe un perete stătea scris cu litere mari, accesibile realismului care o caracteriza, că într-un an cel mult, ar putea rămîne complet fără bani şi fără afacere, dacă nu lua măsuri imediat.

Un an era o versiune optimistă; cele şase luni de care pomenise Harlan pentru perspectiva vînzării casei şi a proprietăţii erau mai aproape de realitate. În acest răstimp poate că nu va ajunge pe linie moartă, moment crucial implicînd apelarea la economiile ei. Oricum, nu putea

spune că a economisit suficient, în plus se gîndea că nu e bine să arunci pe fereastră bani albi pentru o afacere nerentabilă, asta însemnînd de fapt calea de a pierde totul.

Harlan se ridică greoi de pe scaunul lui îngust şi o conduse la uşă:

- Mîine voi veni să fac nişte fotografii, spuse el.

- Mă găseşti acolo. Poimîine am organizat un tur cu ghid, aşa că trebuie să pun toate lucrurile la punct. Deocamdată acest tur cu un singur client, care mai participase şi altădată, era singura ei activitate din agendă.

În urmă cu trei ani, înainte ca Dare Callahan să se întoarcă acasă şi să înceapă subminarea financiară a afacerii ei, treceau şi cîteva săptămîni între tururi, în care avea suficient timp să-şi refacă rezervele. Chiar şi acum doi ani, cînd el devenise deja un concurent competitiv, ea tot se mai descurca, bucurîndu-se chiar de un respiro pentru odihnă între călătorii. Anul trecut însă mersese încet. Anul acesta începuse dezastrul.

Harlan o bătu pe mînă, deschizîndu-i uşa:

- Regret că te văd plecînd, dar tu ştii cum e mai bine.

- Sper că da. Am studiat piaţa şi cred că am găsit o locaţie potrivită mai sus de Missoula. Practic ea nu avea încă un loc anume ales; căutase doar regiuni unde se puteau organiza tururi de vînătoare. Mutarea într-un loc unde concurenţa era prezentă ar fi însemnat cîştiguri limitate.

El privi afară, admirînd melancolic peisajul montan

pe care-l admirase de mii de ori, apoi se întristă vizibil.

- Şi eu mă gîndesc să plec.

- Cum? întrebă ea, trezită brusc din problemele proprii, cînd auzi această mărturisire. Îl privi şocată. El fusese acolo dintotdeauna, în locurile acestea, unde a reprezentat un punct de sprijin chiar din clipa în care ea şi tatăl ei s-au mutat în zonă. Ea a fost aceea care plecase de vreo două ori, odată la colegiu, apoi la Billings, dar Harlan a rămas mereu acolo, la fel de etern ca şi soarele care răsare din est. Nu-şi imagina locul acesta fără el. De ce?

În ochii lui se putea citi atît melancolie, dar şi un dor ascuns.

- Pentru că pe măsură ce îmbătrînesc, mă apropii mai mult de cei plecaţi deja şi mi-e din ce în ce mai dificil să stabilesc legătura cu aceia care au rămas aici, zise el. Sînt unele zile cînd nu mă pot gîndi decît la cei morţi. Mai tot timpul mă trezesc vorbind cu Glory. Gloria era răposata lui soţie; Angie nu-l auzise niciodată spunîndu-i altfel decît Glory. Iar tatăl tău...pot vorbi cu el şi acum, de parcă ar sta chiar aici. Şi mai sînt şi alţii, mult mai mulţi.

Bătrînul oftă.

- Nu mi-au mai rămas prea mulţi ani de trăit, să ştii şi petrec prea mult timp singur. Trebuie să mă mut mai aproape de Noah şi de nepoţi, ca să stabilesc o legătură cu ei, acum cît mai pot.

- Vorbeşti de parcă ai fi cu un picior în mormînt. Nu eşti bătrîn!

Era prea şocată ca să poată fi şi diplomată, dar oricum, diplomaţia nu era punctul ei forte. Mai tîrziu se va putea gîndi la ce ar fi trebuit să-i spună, dar în acest moment alungă toate aceste gînduri. În special fiindcă Harlan nu era bătrîn; probabil era puţin trecut de şaizeci de ani, cam cît a avut şi tatăl ei.

Doar că tatăl ei se prăpădise, iar Angie înţelese imediat ce a vrut să spună Harlan. Cîteodată auzea chemarea de dincolo; de multe ori şi ea surprindea ecouri, în liniştea dimprejur şi dintr-o dată aerul se umplea de amintiri. Poate aceasta era calea prin care natura făcea tranziţia de la viaţă la moarte, sau de la viaţă la un alt fel de viaţă. Ştia că se află cam în ultimul sfert din viaţă, aşa că dorea să rămînă în timpul rămas alături de oamenii care însemnau cel mai mult pentru el.

- Destul de bătrîn, zise el, privind încă o dată spre munţii din depărtare. Dacă nu fac pasul acum, s-ar putea să nu mai am timp.

Asta era povestea pe scurt. Şi ea făcea exact acelaşi lucru, dar din motive diferite. Nu mai avea mult timp.

- Mda, ştiu ce spui, şopti ea.

Brusc el o îmbrăţişă doar cu un braţ, scurt, puternic, iar ea rămase fără replică.

- Îmi va fi dor de tine, Angie, dar vom ţine legătura, promit.

- Şi eu promit, zise ea cam stîngaci. Emoţia momentului o făcu să zîmbească, deşi era tulburată la interior.

Ieşi. Unii oameni ştiu ce să spună la momentul potrivit, dar ea nu era aşa. Mai mult de atît nu ar fi putut să facă şi spera că face bine dacă pleacă.

Cînd uşa se închise în spatele ei, o cuprinse tristeţea. Nu dorea să plece. Crescuse în casa ei, iubea comunitatea restrînsă de aici, deşi cu siguranţă orăşelul nu avea nimic asemănător cu viaţa de noapte, dar te puteai distra numărînd broaştele. Şi ce dacă? I-a plăcut mereu viaţa din Billings, apoi i-a plăcut viaţa de aici. După o vreme, oriunde se muta devenea acasă pentru ea. Ea era cine era, indiferent unde locuia. Se scutură de gîndurile triste. Ar face mai bine să termine cu petrecerea de despărţire, altminteri risca să se transforme în ceva ce detesta la maxim: *o plîngăcioasă.*

Coborî în pas alert treptele rămase pînă jos, apoi ajunse în parcarea cu asfalt crăpat şi se apropie de camioneta Ford albastru-închis. Nu era înfrîntă, nu încă, dar pierduse această bătălie şi simţea în gură gustul amar ca fierea al înfrîngerii.

Cel mai rău era că, probabil Dare Callahan nici măcar nu ştia – oricum nu-i păsa dacă el ştie – că ea se luptase pentru a supravieţui, iar acum era a treia oară cînd se ducea la fund, de cînd el pusese efectiv gheata pe capul ei şi o ţinea sub apă.

Doamne, cît îl ura, ba nu, nu era chiar ură, dar nu-l plăcea. Se gîndea acum că în urmă cu doi ani el o invitase la cină, iar ea a fost gata să accepte, ba chiar a

simțit fluturi în stomac; asta era înainte să-şi dea seama cu ce se ocupă el. Acum era cu totul altceva. Nu-i mai plăcea nimic legat de el, nici cum arăta, nici ce mașină conducea, nici măcar numele lui. *Dare -Îndrăzneală.*Ce nume mai era şi acesta. Tipul se credea un temerar urban extra-simpatic, închipuindu-şi că poate doborî dintr-o lovitură cîțiva corporatişti – doar că nu se obosea să o facă.

Ca să nu fie nedreaptă față de el – nici nu avea intenția asta – considera că părinții lui au fost de vină pentru alegerea numelui, dar nu însemna că el era complet nevinovat, întrucît şi-ar fi putut schimba numele în Jim sau Charlie,sau ceva asemănător. Dar pe un website reclama lui: **Dare Callahan, Wilderness Guide**, părea mult mai interesantă decît, de exemplu un simplu Charlie Callahan. Oamenii aveau undeva, în subconştientul lor, senzația că-l angajează chiar pe Indiana Jones.

În comparație cu site-ul ei pentru aceeaşi activitate, **Powell Guide Trips**, acesta părea atît de lipsit de farmec, încît recunoştea că nici ea însăşi nu s-ar angaja. Era un lucru căruia trebuia să-i facă față, fiindcă nu avea de ales. Nu dispunea de bani, ca să angajeze pe cineva priceput la website-uri, așa că în timpul liber s-a tot gîndit cum să schimbe reclama, dar a ajuns la concluzia că primeşti exact ceea ce plăteşti. Şi-ar fi putut actualiza site-ul, dar nu avea inspirație. Habar nu avea cum să se prezinte mai capabilă decît **Dare Callahan, Wilderness Guide**. Poate, dacă şi-ar schimba numele în Ace(As)?

I-a venit o idee brusc, aşa că se opri din mers, gîndindu-se dacă nu putea măcar să mai cîştige puţin timp. În ultimii doi ani veniturile ei au tot scăzut drastic. Desigur, parţial din cauza economiei, dar nici faptul că era femeie nu o ajuta. Deşi marile amatoare de vînat mare erau femei, iar ele veneau în fiecare an în Montana la vînătoare, apoi mai erau fotografele profesioniste, tot femei, cu toate acestea multă lume credea că un ghid bărbat era mai sigur decît ghidul femeie.

Dacă dădeau de necaz, bărbatul era mai puternic, poate chiar mai dur, ca să vezi. Cunoştea poveştile. Ar fi dorit să treacă peste toate, dar nu putea, deşi ştia că e bună la ce face. Avea înălţimea de 1,70, ceea ce era bine pentru o femeie şi era genul slab, dar acest lucru ascundea de fapt forţa pe care o avea. Chiar şi aşa, nu avea cum să se compare cu puterea unui bărbat, mai ales unul plin de muşchi ca Dare Callahan. Dar, dacă şi-ar schimba site-ul şi ar folosi iniţialele în locul numelui ei, astfel încît oamenii să nu-şi dea seama că e femeie....Mda, ar putea să nu mai aibă clienţi care revin, dar măcar ar ieşi pe plus cu fiecare client nou.

Poate ar fi bine să se concentreze mai mult şi asupra fotografiilor, precum şi a taberelor de vînătoare, care, de asemenea se potriveau mai mult bărbaţilor, de parcă o pereche de testicule ar reprezenta garanţia unui ghid competent. Din punctul ei de vedere, faptul că nu avea testicule era un mare avantaj, de partea ei. Nu numai

că pe ea nu o tulbura excesul de testosteron, care orbește cu probleme de ego și de concurență; nu trebuia nici să-și pună problema dacă trebuie să și le așeze pe stînga sau pe dreapta, iar în ultimul rînd nu vomita subit dacă era împunsă între picioare.

Cam acestea erau punctele care aduc vînzări: experiența de o viață, nu testiculele. Parcă vedea totul scris pe site-ul ei cu litere roșii, strălucitoare. O clipă vizualiză totul, apoi se replie, reflectînd că va trebui să se apuce de excursii pentru fotografii și de ieșiri cu familia.

Problema era că ar fi fost bine să se fi apucat de toate astea din primăvară, pentru ca afacerea să prospere deja pînă la începerea sezonului de vînătoare. Se apropia iarna și odată cu ea dispăreau partidele de vînătoare pînă la anul viitor. Nu, trebuia să recunoască: era deja cu spatele la zid. O mîhnea fantastic că nu putea să schimbe situația în favoarea ei – cel puțin nu aici, nu acum. Singura ei șansă era să plece altundeva, unde nu trebuia să facă față concurenței alături de un ticălos plin de mușchi.

Nu-i plăcea să piardă, oricare ar fi fost circumstanțele. Nu pierduse doar ea, ci și tatăl ei, precum și încrederea lui în ea. De ce ar fi lăsat afacerea pe mîna ei, dacă nu s-ar fi gîndit că ea o va pune pe picioare?

- Pentru că nu avea cui să o lase,își răspunse chiar ea rîzînd.

Tatăl ei a iubit-o mult. Cu toată iubirea lui, decizia de a-i lăsa ei afacerea fusese justificată de faptul că era

singurul lui copil, aşadar nu avea pe nimeni altcineva cui să i-o lase. Poate dacă tatăl ei ar fi aflat mai devreme că are nişte probleme cu inima, atunci ar fi scos afacerea la vînzare, apoi s-ar fi apucat de o altă afacere, mai puţin solicitantă fizic. Totuşi, Angie îşi zise că măcar aşa tatăl ei a murit făcînd ce-i plăcea. Şi-a dus zilele în aer liber, nu într-un spaţiu închis şi îmbîcsit dintr-un birou sau un depozit oarecare.

La vremea aceea ea locuia şi muncea în Billings. Avea o slujbă obişnuită, la un birou administrativ dintr-un spital, de unde primea suficienţi bani pentru chirie şi era chiar mulţumită. Problema era că niciodată nu a avut ambiţia să facă un anumit lucru în mod special. Îşi dorea doar să aibă timp pentru propria-i persoană.

Aşadar, cînd tatăl ei a murit, în mod logic, a revenit acasă şi a preluat afacerea bătrînului. Îl ajutase de multe ori pînă atunci, deci nu era novice, cunoscînd prea bine ce înseamnă să fie ghid local. Conducea perfect şi ţintea bine cu arma. La vremea aceea nu şi-a pus problema că nu merită să încerce şi a fost dispusă să facă o schimbare.

Mai tîrziu a descoperit ceva neaşteptat: îi plăcea extrem de mult ceea ce făcea. Era fericită să petreacă timp în aer liber, la munte, era încîntată că destinul ei stă în propriile-i mîini. Era ceva special ca dimineaţa să iasă din cort în aerul acela pur şi să fie copleşită de singurătatea şi de frumuseţile dimprejurul ei. Oare cum a putut petrece atîţia ani fără să-şi dea seama că exact asta îşi dorea să

facă? Poate că a trebuit să plece departe o vreme, apoi să revină, ca să vadă că i se potrivea acest gen de viață.

Nu putea spune că nu-i plăcea viața la oraș; îi plăcea. Agrea varietatea, oamenii, prietenii pe care și-i făcuse; luase chiar și lecții de gătit, gîndindu-se că s-ar putea apuca de activități precum catering-ul, în timpul liber. Dar îi plăcea mult să fie ghid, să trăiască aici, mai ales acum, mai mult ca în trecut.

Își dorea să ia și alte decizii importante, cum era acum vînzarea cailor și păstrarea camionetelor. Vederea de perspectivă era un dar pe care nu-l au mulți, iar ea nu a putut să anticipeze perioada de criză economică, în care multe afaceri se vor prăbuși cu totul.

Nici nu a știut că Dare Callahan va reveni acasă și-i va absorbi o mare parte din clienți. De ce nu a putut el să rămînă în armată, unde-i era locul, departe de micul orășel din Montana?

Dacă...

Nu. Fără alți *dacă*. Nu contează că ea avea treizeci și doi de ani, iar el îi provocase fluturi în stomac. Nu credea în fluturi și nu se lăsa amăgită de sentimente sau hormoni. O dată i-a fost de-ajuns. S-a făcut de rîs, iar acum, cînd își amintea de scurta ei căsnicie, i se strîngea stomacul și o copleșea sentimentul acela de penibil. Imboldul de a pleca din Billings o făcuse în acel moment să nu ezite și să preia afacerea tatălui său, după moartea acestuia.

Fără îndoială, dacă ar fi avut un mariaj fericit atunci, ar fi vîndut afacerea şi ar fi rămas în Billings, ca să-şi clădească un viitor acolo. Cînd viaţa ei privată s-a destrămat, ea s-a retras atît de brusc, încît şi-a exasperat pînă şi prietenii apropiaţi. A reuşit totuşi să restabilească relaţiile de prietenie după ce s-a mutat aici şi a coborît pe pămînt – o femeie are întotdeauna nevoie de o altă femeie – doar că deja se îndrăgostise într-atît de noua ei viaţă, încît nici dinamita nu ar fi putut-o readuce într-un birou.

Acum îşi aminti că trebuia să trimită nişte mailuri, aşa că deschise portiera camionetei, dar realiză că trebuia să cumpere nişte cuie şi bride pentru repararea gardului, aşa că era bine să meargă chiar acum la magazinul de scule şi unelte, ca să scutească un drum mai tîrziu. Voia să mai afle şi ultimele bîrfe din comunitate, pe care Evelyn French, soţia proprietarului magazinului, avea darul de a i le împărtăşi cu entuziasm. Fiul lor, Patrick, era de o vîrstă cu ea şi pe durata anilor de şcoală soţii French îi duceau pe amîndoi cu maşina, la patruzeci de mile distanţă de oraş.

Acum Patrick era poliţist în Spokane, era căsătorit şi avea doi băieţi. Evelyn era înnebunită după nepoţii ei, în vîrstă de patru şi doi ani, relatîndu-i mereu cîte ceva din viaţa lor plină de răutăţi copilăreşti şi pozne de tot felul.

Angie încuie maşina, iar cînd ridică privirea dintr-o băltoacă pe care tocmai o ocolise, îl văzu pe *el*, uriaşul,

diavolul, Dare Callahan în persoană, venind direct spre ea, dinspre magazin, în fața căruia își lăsase camioneta neagră, strălucitoare, semănînd cu un monstru metalic sinistru.

Era prea mult pentru ea faptul că-l vedea. Inima începu să-i bată neregulat, de parcă i-ar fi străpuns pieptul. Reacția ei a fost complet automată. Nu s-a oprit ca să gîndească, nu și-a pregătit o replică scurtă, nici nu s-a gîndit cum arată; pur și simplu s-a întors pe călcîie și a pornit-o spre mașină, mormăind. O să cumpere cuiele cînd va reveni dintr-o incursiune montană, oricum nu avea destul timp să repare gardul acum. Fuga era un semn de lașitate, dar nu putea să-l salute politicos și nici să recunoască adevărul că lumea ei se prăbușea din pricina lui.

Afurisită zi, să dea nas în nas cu el în fața magazinului de scule, imediat după ce și-a scos la vînzare afacerea, gest pe care-l făcuse forțată fiind de el. De multe ori coincidențele sînt de cacao.

- Hei!

Exclamația lui baritonală, oarecum mînioasă umplu spațiul dintre ei. Angie nu se întoarse. Nici nu se gîndea că i se adresase ei – totuși, timp de doi ani ea a făcut tot ce a putut pentru a-l evita, rareori mormăind un "bună", dacă o forțau împrejurările. Așadar acum se uită de jur împrejur, ca să vadă cu cine vorbea, fiindcă nu a observat pe nimeni în apropierea ei.

Tresări cînd constată că i s-a adresat ei.

Capitolul doi

Pietrişul fin din parcare scîrţîia sub tălpile ghetelor lui în ritmul paşilor, în timp ce venea spre ea. Purta o pălărie neagră, ca şi camioneta lui, iar borul lat îi acoperea faţa aproape complet. Băieţii răi poartă pălării negre, nu-i aşa? Nu avea nimic de comentat despre asta, fiindcă el era băiatul rău din viaţa ei – iar acest băiat rău se apropia acum de ea ca o locomotivă cu aburi. Duse mîna spre portieră, apoi se opri, refuzînd să cedeze primului impuls. Nu se temea de el. Avea o oarecare stîngăcie în prezenţa bărbaţilor, dar lipsa de încredere era o problemă de judecată greşită. Oare cît de laşă putea demonstra că este, înainte de a-şi pierde definitiv respectul de sine?

Clar că ajunsese la punctul limită. Cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să sară în camionetă şi să demareze în trombă, mai ales că putea să-l calce şi pe el cu ocazia asta. Da, perfect, totuşi, hai să-l lase să-i spună ce avea de spus. Chiar dacă pierdea o bătălie – ba chiar şi războiul – putea să dea ochii cu el măcar o dată, apoi va putea să nu-l mai bage în seamă, să nu-i mai vorbească, să nu fie nici măcar politicoasă.

Îşi îndreptă spatele, ridică bărbia, dădu drumul mînerului portierei şi se depărtă de camionetă. Simţea cum se topeşte la interior, deşi nu lăsa să se vadă nimic, aşa că-l înfruntă cu o atitudine de pistolar care-şi înfruntă duşmanul în mijlocul străzii.

Şi el îi invadă spaţiul oprindu-se atît de aproape de ea, încît borul pălăriei lui se atingea de al ei. O privi de sus; era atît de aproape, încît cînd ridică şi ea ochii, îi văzu clar striaţiile albe din albastrul intens al ochilor. Angie inspiră instinctiv, apoi regretă, fiindcă odată cu aerul, trase în piept şi amestecul de arome: piele, cafea şi denim, încinse de trupul lui. O senzaţie de pericol primitiv îi trimise fiori pe spate.

Instinctul ei o soma să facă un pas înapoi, ca să evite o posibilă atingere. Trebuia să-şi recapete simţul inviolabilului ego, simţ care era periculos ameninţat de apropierea lui, dar dacă dădea înapoi acum, ar fi însemnat prea multe retrageri într-o singură zi. Mîndria ei era deja făcută franjuri din pricina lui.

Scrîşni din dinţi, şi rămase pe poziţie, cu spatele drept.

- Ce doreşti? îl întrebă scurt. Bine măcar că vocea era singurul element constant pentru moment.

- Vreau să ştiu ce naiba ai, zise el cu o voce guturală, care pe ea aproape o sperie, de parcă ar fi zgîriat-o pe suflet. Cuvintele erau rostite foarte răspicat. Privi gîtul lui puternic şi remarcă o cicatrice albă, în diagonală,

care-i afectase mușchiul. Oare vocea avusese de suferit, sau vorbise așa, de parcă ar fi mîncat sticlă pisată, fiindcă era supărat? Angie spera să fie doar supărat, din pricină că ea făcuse ceva care l-a supărat. Dacă va afla ce a făcut, va încerca să repete fapta, oricum.

- Nu am nimic, răspunse ea printre dinți. Privi mai atentă cicatricea de pe gît, apoi ochii îi alunecară pe o alta de pe obraz; de fapt erau mai multe, una pe pomete, alta deasupra gurii, semănînd cu o gropiță, deși ea știa că era un semn de la o schijă. Alta i se vedea pe nas. Niciuna dintre cicatrici nu îl desfigura; nici măcar nu-l deranja, așa că nu trebuia să o deranjeze nici pe ea, doar că acum le-a văzut atît de aproape și inexplicabil i s-a făcut milă..

Imediat alungă acest gînd; nu-și permitea să se lase copleșită de sentimente ca mila sau compătimirea. Da, fusese atins de o schijă în Irak; trăia, nu era nici desfigurat, nici handicapat, așadar îl compătimea la modul abstract, ca pe oricare militar în serviciu, însă nu trebuia să dea frîu liber altor sentimente vis-a-vis de el.

Ar fi dorit să constate că-i miroase gura urît și nu plăcut, a cafea...ar fi dorit să existe ceva la el, oricît de dezagreabil, care să-l facă demn de dispreț. Ce proastă era fiindcă în momentele ei de slăbiciune chiar se trezea că visează nostalgic la ce s-ar fi putut întîmpla, dacă atunci ar fi acceptat invitația lui. Oare ar fi ieșit ceva ? Imediat îndoielile se instalau, iar ea se întreba dacă nu cumva el își stabilise ca scop distrugerea intenționată a afacerii ei,

drept răsplată pentru refuzul de atunci. Dacă era adevărat, atunci era un mare ticălos şi nu ar fi ieşit nimic frumos, dacă ea ar fi acceptat întîlnirea.

Ce o făcea să se simtă instabilă emoţional era faptul că nu ştia care era situaţia între ei, adică în minte îşi tot făcea scenarii, fără să ştie ce putea fi real şi ce nu, dacă el o plăcea, din moment ce o invitase atunci la cină.

Tot ce ştia totuşi, era că nu se simţea bine în preajma bărbaţilor şi că Dare Callahan i-a ruinat afacerea. Asupra celor două aspecte se simţea de neclintit.

Cum el stătea foarte aproape de ea, iar în spate avea camioneta, se simţea practic captivă, prinsă la mijloc. Ce naiba, ajunge; nu mai suporta nici o secundă. Făcu un pas într-o parte, depărtîndu-se de maşină, fiindcă mîndria şi încăpăţînarea o ţintuiau locului, în faţa lui.

Se deplasă şi el puţin, astfel încît să rămînă faţă în faţă cu ea.

- Atunci de ce te comporţi de parcă ai avea un băţ înfipt în fund ori de cîte ori sînt în preajma ta? zise el arogant. Uite chiar acum, te-ai întors şi ai fugit imediat ce m-ai văzut. Ce naiba, m-am săturat. Dacă ai să-mi reproşezi ceva, spune-mi direct despre ce e vorba.

- Nu am *fugit*, replică ea tăios. Instinctiv, făcu un pas în lateral. Poate că mi-am amintit că trebuie să fug în altă parte. Nici măcar nu se osteni să pară cît de cît sinceră în exprimare. Tonul batjocoritor prevestea parcă şi o mantie roşie fluturată în faţa taurului, deşi ea nu dorea să

escaladeze situaţia, provocînd o discuţie, ci doar să poată urca în maşină şi să plece. Doar atît dorea, numai că nu se clintea din loc, iar lucruri pe care nu le dorea rostite, ieşeau acum din gura ei. Poate că să te văd sau să vorbesc cu tine nu sînt lucruri prioritare pe lista mea.

El se mişcă din nou, menţinînd contactul vizual, iar în acelaşi timp amîndoi începură un dans inconştient al incercuirii adversarului, aşa cum fac combatanţii nervoşi, căutînd fiecare punctul slab al celuilalt.

Erau atît de caraghioşi în acest tango ostil din parcare, iar ea spera să nu fie văzuţi de nimeni. Prin locurile acestea fiecare ştia totul despre toată lumea, aşa că nu dorea să i se pună întrebări referitoare la ce se întîmplă între ea şi Dare Callahan. Doamne, fă aşa încît Harlan să nu stea acum cu ochii pe fereastră, fiindcă dacă i-ar vedea, precis ar considera oportun să iasă şi să se asigure că totul este în regulă.

- Stai locului, zise el, parcă mîrîind, pe tonul acela straniu, cauzat de afectarea laringelui.

- De ce? Tu eşti cel care mă încolţeşte, nu eu. Dacă vrei să stau locului, retrage-te. Accentuă aceste cuvinte apăsîndu-l cu vîrful arătătorului exact în mijlocul pieptului; era ca şi cînd ar fi apăsat o stîncă – una vie, care respira, dar tot o stîncă. Nu era prea sigură cît de uşor era de comunicat cu o stîncă, aşadar, pentru a fi convinsă că a înţeles, repetă: Retrage-te.

Chiar şi ascunşi de borul amplu al pălăriei, ochii lui albaştri nu puteau ascunde mînia. Lăsă uşor capul într-

o parte şi cu o aroganţă inegalabilă îşi propti şi el arătătorul pe osul pieptului oponentei sale, imitîndu-i gestul.

- Obligă-mă.

Ea simţi furnicături pe sub piele. Să-l *oblige*? Doamne, cît şi-ar fi dorit să poată! Frustrarea şi furia o înăbuşeau. Nu-l putea urni un centimetru, amîndoi ştiau asta. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-i tragă un pumn în figură, dar nu era proastă. Ar fi putut-o acuza de atac. Ştia cît de încăpăţînat putea fi Dare Callahan şi că s-a fi debarasat de bunele maniere, dacă voia să-şi impună punctul de vedere.

Ar mai fi trebuit să ştie şi că era de neclintit în deciziile sale. Poate în perioada tinereţii fusese o persoană mai echilibrată, dar de cînd a ieşit din armată şi a venit acasă, s-a văzut clar cît de posac a devenit, iar de cele mai multe ori pur şi simplu era ţîfnos. Poate că acum avea şi motive să fie aşa, poate că aşa a fost dintotdeauna. Oricum, trebuia să-i ţină piept în prezent, mai ales că îl avea în faţă.

Cîntări rapid opţiunile, urmărindu-l cu privirea, sfîşiată între sentimente contradictorii, apoi brusc oftă şi renunţă, parcă mînată din interior. Putea să plece fiindcă aşa dorea, dar de ce să o facă în mod graţios? El cîştigase. Lasă-l să se bucure.

Încleştă iar dinţii şi se strădui să scoată cuvintele, dar ele nu ieşeau. Drace, era atît de greu. Respiră adînc

de cîteva ori, căutînd să se stăpînească, apoi reuşi să articuleze:

- Ştiu că nu e treaba ta, dar află că am scos afacerea la vînzare. Adăugă apoi, pe un ton care se dorea calm, deşi tensiunea plana. Îmi pare rău dacă te simţi jignit că nu am chef să discut cu tine, dar chiar *în acest moment nu am chef să discut cu tine*. Pricepi?

El rămase mut. Privi spre biroul lui Harlan, apoi o privi pe ea.

- Lichidezi?

Iar au ajuns în acelaşi punct, exasperant pentru ea. Chiar nu ar fi putut să folosească alt termen, decît *lichidare*? După ce mai trase aer în piept de cîteva ori, ea îl expiră zgomotos pe nări, ca un taur înfuriat.

- Nu am avut de ales. Afacerea mea merge pe minus de cînd te-ai mutat în oraş şi ai intrat în competiţie cu mine. Nu pot decît să vînd sau să dau faliment. Aşa, reuşise să-i spună tot. Nu căutase să-şi apere mîndria, dar nici nu-l acuzase că îi submina intenţionat afacerea. Poate că o făcea, poate nu. Cu siguranţă el era cauza, cu sau fără intenţie, iar acum nu-i putea oferi decît prezumţia de vinovăţie pentru pierderea suferită. Oricum nu mai conta, de vreme ce rezultatul era acelaşi.

Privirea lui se înăspri.

- Şi dai vina pe mine.

- Nu cunosc pe altcineva în zonă care şi-a deschis o afacere de genul acesta.

El o privi mai atent, încercînd să schițeze un zîmbet.

- Dacă vrei să știi, nu ți-am luat nici un client. Dacă vreunul din ei a fost al tău la început, pe urmă a venit la mine și nu invers. Al naibii să fiu dacă o să-mi cer scuze pentru faptul că m-au preferat pe mine.

- Cred că nu te-am rugat să-ți ceri scuze. De fapt, nu te-am rugat să faci nimic. Oricum nu-i va cere absolut nimic. M-ai întrebat ce am împotriva ta și ți-am spus, acum scoate-ți nasul din treburile mele și lasă-mă în pace. Făcu un pas în lateral, ieșind din cercul lor ostil, apoi întinse mîna spre mînerul portierei.

Rapid ca o felină, el o prinse de încheietură.

- Așteaptă.

Angie îngheță, iar inima începu să-i bubuie în piept cînd se uită la mîna bronzată, cu degete lungi și puternice, care-i încercuia antebrațul. Și pe mînă avea o cicatrice albă de cîțiva centimetri. Atingerea lui emana o căldură care pătrunse adînc prin haină și cămașă, arzîndu-i pielea.

- Cît ceri pe afacerea ta?

Cîteva secunde ei nu-i veni să creadă ce a întrebat-o, apoi se albi de mînie și își smuci mîna din strînsoarea lui.

- Nu-mi vînd *afacerea*, replică ea tăios. Îmi vînd *casa cu totul* și plec naibii de aici, ca să scap de tine!

Deschise violent portiera, azvîrli geanta de umăr pe banchetă și urcă la volan. Ar fi vrut să facă un gest violent, să-l lovească, să-i tragă un șut, dar se mulțumi să trîntească portiera și să pornească brusc motorul. Cum

maşina era automată, nu bruscă decît pedala de accelerație, pe care o apăsă pînă la podea, demarînd în trombă din parcare, cu toate că ar fi fost mult mai satisfăcută dacă pe jos ar fi fost pietriş, în locul asfaltului, astfel încît roțile să arunce în spate o ploaie de pietre care să-i biciuiască picioarele lui Dare.

Instantaneu îşi aminti de cicatricile de pe chipul lui, de pe mîini, iar imaginația respinse vehement însăşi ideea de a-l fi împroşcat cu pietriş. Ar fi fost aproape la fel ca o ploaie de schije aşa că totuşi, nu putea...pur şi simplu nu putea. Va trece peste asta şi îşi va vedea de viață în continuare. Viitorul trebuia să fie mai bun; făcuse poate nişte calcule eronate, luase decizii greşite, dar învățase din greşeli şi lucrurile vor lua o turnură favorabilă. Aşa va fi. Trebuia să fie aşa.

Dare Callahan rămase în parcare, privind în urma Fordului albastru, pe care Angie Powell îl conducea ca şi cînd ar fi dorit să scape de însuşi Satan.

- Pe toți dracii! exclamă el, cu pumnii strînşi. Ce bine i-ar fi acum dacă s-ar afla în gălăgia dintr-un bar demodat, însă cel mai apropiat local era la vreo treizeci de mile distanță şi oricum la această oră nu ar avea cu cine schimba o vorbă acolo. Următoarea alegere o constituia un sac de box, iar aşa ceva avea agățat într-un hambar, mereu la dispoziție; doar că acum îi venea să distrugă ceva, nu peste o oră. Era ghinionist, dar avea posibilitatea să-şi zdrobească oasele mîinii, dacă găsea vreo clădire şi

se apuca să lovească repetat cu pumnul în ziduri.

Aşa efect avea ea asupra lui. După numai zece secunde în preajma ei era gata să lovească în ceva, în orice. Era o femeie căpoasă, încăpăţînată, ostilă, enervantă şi-l făcea să se poarte nebuneşte. Drum bun, cale bătută! Va fi fericit după ce ea va pleca de acolo.

Doar că, ori de cîte ori ea se uita la el ca la un morman de balegă aburindă, în care tocmai călcase, în acel moment el nu-şi dorea altceva decît să i-o tragă bine. Aşa a fost de cînd a văzut-o prima dată. Chiar a invitat-o să iasă împreună – de două ori - şi tot de două ori ea l-a refuzat scurt. Prin atitudinea ei totul îi dădea de înţeles că persoana lui nu o interesa absolut deloc, însă scula lui era prea neşcolită ca să înţeleagă asta. Era suficient să-i vadă fundulețul acela rotund şi obraznic, ori pletele, strînse într-o coadă de cal, pendulîndu-i pe spate în ritmul mersului, că imediat organul buclucaş se trezea la viaţă şi scotea capul pervers, implorînd să fie dezmierdat.

Viaţa lui va fi mai liniştită după plecarea ei. La naiba, doar nu era o femeie prea drăguţă. Gingaşă, cu ochi negri şi o serie de trăsături faciale sculptate, făcînd cumva aluzie la cîteva generaţii de strămoşi indieni nativi, altfel nu avea nimic special. Da, era atrăgătoare, punct. Cu excepţia posteriorului. Fundul ei te lăsa cu gura căscată, cu ochii holbaţi şi cu bale scurgîndu-se din prepuţ.

Probabil că, odată ce ea va pleca de acolo, scula lui va abandona speranţa deşartă că într-o bună zi va avea

ocazia să-i viziteze scorbura. Şi poate tot atunci el însuşi va începe serios să-şi caute o parteneră care să reziste cîteva minute în compania lui, lucru pe care Angie Powell nu l-a putut face.

Nu intenţiona să-şi plîngă necazul într-o halbă cu bere, mai fusese respins şi altădată. Uneori i-a displăcut, dar nu a căutat niciodată să se lamenteze pe tema asta. Totuşi, din nu se ştie ce motiv, permanenţa ei acolo îi estompase dorinţa de a-şi căuta perechea. Cu toate că nu a mai invitat-o după cel de-al doilea refuz, îşi cunoştea prea bine spiritul competitiv, încît să realizeze că o parte din el – cum era scula lui – a rămas concentrată asupra ei şi refuza să renunţe.

Odată cu plecarea ei lista lui cu cliente se va îmbogăţi. Poate chiar el va începe să refuze oamenii.

O idee trăznită îi străfulgeră mintea, înghețîndu-l. Era prea evident, totuşi, neobişnuit, aşa încît o respinse imediat. Nici într-o mie de ani ea nu ar fi de acord....sau ar fi? Nu. Poate.

Poate?

Ce naiba. Poate ar accepta.

Privirea i se opri pe biroul lui Harlan, apoi privi în urma camionetei care demarase demult.

- Fir-aş al naibii, zise tare, de ce să nu încerc? Urcă pe treptele ce duceau spre biroul lui Harlan. Acesta îl auzi venind, desigur fiindcă ghetele lui răsunau pe trepte ca un ropot de mitralieră. Cînd deschise uşa, Harlan era deja

întors cu scaunul spre el, iar pe chip i se citea o întrebare.

- Dare, zise el surprins. Mi s-a părut că Angie se întoarce. Ia loc şi hai să bem o cafea.

- Mersi, zise Dare, fiindcă din principiu el nu refuza niciodată o cafea. Nu ştia cînd i se mai ivea ocazia să bea o cană şi cum deseori fusese privat de această plăcere nevinovată, se obişnuise să aprecieze licoarea. Merse spre cafetieră, turnă o cană pentru sine, apoi una pentru Harlan. Neagră, cu lapte, dulce?

- Neagră şi dulce.

- Cît zahăr?

- Două.

Dare adăugă două linguriţe de zahăr, amestecă scurt, apoi îi dădu cana lui Harlan. Se aşeză pe unul din scaunele destinate clienţilor.

- Angie tocmai mi-a spus că şi-a scos afacerea la vînzare, zise el precipitat, alungînd mental orice amabilităţi cerute de ritualul cafelei. Cît cere pe ea?

Capitolul trei

Angie privea drept în față prin parbriz, iar mîinile strîngeau puternic volanul. Ochii o usturau, dar refuza să plîngă. Nu era o plîngăcioasă, oricum. O singură dată în viața ei a fost total copleșită, iar asta s-a petrecut la nunta ei, cînd s-a făcut de rîs. Dacă nu s-ar fi pierdut atunci printre lacrimi, nu s-ar fi simțit nici atît de stînjenită, așadar pentru ea plînsul era nu numai o risipă de timp, dar și un element care aducea cu sine o mulțime de rezultate catastrofale.

Oricum, nu va plînge pentru Dare Callahan. Nu avea de ce să plîngă. Nu exista un trecut cu el și nu aveau nici o altă legătură, în afară de competiția în care erau, iar acest detaliu nu avea cum să-l facă agreabil pentru ea. Nu, emoțiile care o copleșeau erau provocate de vînzarea afacerii. Crescuse în casa aceea, tatălui ei i-a plăcut să trăiască în Montana, i-au plăcut oamenii de aici și ceea ce făcea. Simțea că odată cu plecarea, îl părăsea și pe el.

Gata. Trebuia să se mute, dar își jură că măcar o dată pe an se va întoarce aici, poate și mai des, dacă va putea, pentru a se îngriji de mormîntul lui, unde să aducă flori,

ba chiar să discute cu el, ca şi cînd el ar auzi-o. Dragostea nu moare atunci cînd cineva nu mai există, iar ea îşi va onora părintele toată viaţa ei. A fost un om cumsecade, devotat creşterii ei, după ce mama i-a părăsit pe amîndoi pentru un individ slinos, cînd Angie avea doar doi anişori.

Tatăl ei îi era de ajuns. Nu ştia unde este mama ei, dacă mai trăieşte, dar sincer, nici nu-i păsa. Nu a căutat niciodată pe Internet numele mamei şi nici nu a angajat pe cineva să o caute. Tatăl lui Angie a susţinut-o necondiţionat, a crescut-o, a iubit-o şi a înţeles-o, apoi a consolat-o cînd s-a ales praful de nunta ei. Acum ea nu mai putea face nimic pentru el, decît să-l onoreze după moarte, aşadar, atîta timp cît va trăi şi va fi în putere, fizic vorbind, va îngriji mormîntul lui.

- Aşa să-mi ajute Dumnezeu, zise ea cu glas tare şi se simţi mai bine, fiindcă sonoritatea jurămîntului îi adăuga şi solemnitate; era ca şi cînd ar fi semnat un contract. Nu se lega de toate locurile. Trăise în mai multe locuri, iar pînă la urmă un loc nou devenea acasă, aşa cum apartamentul ei din Billings devenise căminul ei după ce a locuit acolo o vreme. Dacă era o persoană adaptabilă nu însemna că părăseşte memoria tatălui ei.

Gîndindu-se la tatăl ei, îşi dădu seama că trebuia să se concentreze asupra celor doi clienţi care urmau să vină poimîine. Unul dintre ei, Chad Krugman, mai fusese şi altădată, dar ea nu-şi mai amintea mare lucru despre el. Bine că avea o fotografie pe care i-a făcut-o după ce a

împuşcat o căprioară. Nu era nimic de reţinut la figura lui, decît că era scund şi chelios. Nici urît, nici atrăgător...pur şi simplu...genul invizibil.

Văzîndu-i fotografia, tot nu-şi aminti multe despre el, doar faptul că nu era genul de om căruia îi place natura şi nici nu era un bun vînător. Anul trecut făcuse o rezervare, iar atunci i-a lăsat impresia că nu s-a simţit prea bine acolo, în sălbăticie, aşadar nu înţelegea de ce se reprogramase anul acesta. Una peste alta, nici nu-i păsa, pur şi simplu avea nevoie de bani de la clienţi. Sezonul de vînătoare se încheia curînd, iar atunci dacă nu primea vreo solicitare de la vreun împătimit al munţilor sau de la vreo revistă de specialitate, iarna se anunţa destul de sărăcăcioasă.

Spera totuşi ca Harlan să-i obţină o ofertă bunicică şi rapidă. Atunci va trebui să caute o locuinţă altundeva, de preferat cît mai curînd. Făcuse deja pasul cel mai greu, aşa că simţea nevoia să meargă mai departe. Era foarte realistă din nou: odată ce a decis cursul acţiunilor, era pregătită să şi acţioneze.

Pentru moment trebuia să se ocupe totuşi de afacere şi să organizeze călătoria. I-a trimis un e-mail lui Chad Krugman, ca să-i ceară detalii despre un client pe care-l aducea, Mitchell Davis. Mai vînase vreodată, ce experienţă avea, ce anume căuta, avea permis – chestii de genul acesta. Domnul Davis era clar mai experimentat decît Chad, iar el voia să prindă un urs negru.

Chiar şi asta îi creştea nivelul de stres. Nu era specializată în vînătoarea de urşi, aşa că a fost puţin surprinsă cînd Krugman a făcut rezervarea cu ea. De obicei, la o vînătoare ea evita ursul, fiindcă se temea de el. Se temea destul de tare. Se străduia din răsputeri să nu lase pe nimeni să vadă cît de teamă îi era la vînătoarea de urşi, fiindcă nimeni nu dorea un ghid care să fie altfel decît ultra-sigur pe sine. Ea era convinsă că găseşte urşii, dar nici acest lucru nu era o uşurare, fiindcă adînc în sufletul ei *nu voia* să găsească ursul – nici un urs, brun sau negru, mare sau mic. De ce nu voia clientul lui Krugman să vîneze elani? Elanii nu ridicau aceleaşi probleme; era imposibil să alerge după ea, să o doboare şi să o mănînce. Urşii, da, urşii sînt prădători, ba chiar unii puternici.

Angie a făcut tot ce a putut să-şi ascundă teama, dar şi să le ofere maximum de siguranţă clienţilor săi; a respectat toate regulile de siguranţă în privinţa mîncării şi gunoaielor, în plus a avut cu sine două recipiente mari cu substanţe care îndepărtează urşii; la fel s-a asigurat că şi fiecare mebru al grupului respectă toate aceste aspecte. Cu toate acestea, era conştientă că spray-ul cu piper are acelaşi efect asupra urşilor ca şi asupra oamenilor, respectiv că de multe ori cel îmbibat cu spray îşi aleargă atacatorul. Nu dorea să tragă nici un foc, dar se asigură că are destulă muniţie corespunzătoare pentru a rezolva problema, dacă era absolut necesar să tragă şi ea.

Avu grijă şi de partea de tabără închiriată, la care asigură un stoc de rezerve ne-alimentare, însă mai erau multe de făcut; corturile erau primitive, saltelele cam uzate, iar toaleta era portabilă. Restul rezervelor trebuia să cuprindă: alimente şi apă pentru trei persoane, suficientă hrană pentru cai. Krugman şi Davis aduceau armele şi muniţia proprii, deci aici nu era implicată, doar că o săptămînă la munte necesita ceva mai mult decît o planificare superficială. Se străduia să-i aranjeze poziţia cea mai bună clientului pentru vînătoare, dar obiectivul ei principal era să ajungă cu toţii înapoi vii şi nevătămaţi.

La treizeci şi şapte de mile vest şi patru mile nord depărtare de tabăra închiriată de Angie, un urs negru uriaş s-a oprit din mersul leneş şi a început să-şi balanseze capul dintr-o parte în cealaltă, atras de un miros ademenitor, pe care vîntul i-l aducea la nas.

Fără să dea greş, ursul a identificat şi mirosul şi locaţia. Mulţumit de mesajul pe care simţurile i-l transmiteau, schimbă direcţia şi o luă printre copaci şi tufişuri, apoi dibui ceva printre crengi şi rămase nemişcat, adulmecînd ce vedea. Nu era flămînd, mîncase bine de dimineaţă, fiindcă doborîse o femelă elan, doar că turma de oi care se deplasau haotic pe panta din faţa lui i-a trezit interesul, în special un miel plinuţ, care se aşezase şi trăgea un pui de somn, în vreme ce mama lui păştea puţin mai departe, pe pantă.

Competiția pentru hrană nu mai era acum la fel de acerbă ca altădată; unii urși erau deja retrași pentru hibernare, iar cei mai bătrîni nu se mai deplasau prea mult, pe măsură ce zilele deveneau mai scurte, iar sezonul rece se apropia. Deocamdată vremea era încă destul de blîndă, așa că urșii mai vînau, înainte să-și stabilească locul de hibernare. Ursul acesta traversase teritoriul unor urși mai bătrîni, iar acum două zile se luptase cu unul dintre ei, un mascul de culoarea scorțișoarei, care nu a supraviețuit înfruntării.

Acest urs avea trei ani, era masiv, sănătos, cîntărind peste două sute cincizeci de kilograme. Vara aceasta s-a împerecheat pentru prima dată. Tot vara a omorît și mîncat primul om din viața lui. A fost o pradă ușoară, care nu a putut fugi cu viteza caprelor sau a oilor, lipsit de gheare, colți sau coarne, cu care s-ar fi putut apăra, iar carnea lui a fost dulce și lipsită de blană. Omul fusese doar în trecere, un necunoscut neobservat, pe care nu-l plîngea nimeni, ceva pentru care ursul nu ar fi avut pic de milă, chiar dacă ar fi cunoscut acest sentiment. El nu-și cunoștea decît instinctele de supraviețuire în fața unei prăzi atît de ușoare. Dacă îi era dat să se mai întîlnească vreodată cu acest gen de pradă, el o va vîna.

Evident că ursul nu cunoștea noțiunea de distracție, dar îi plăcea să ucidă și făcea asta din plăcere. Ori de cîte ori vedea sau mirosea ceva care aprindea semnalul "pradă" în creierul lui, ataca, mînat de un imbold interior,

debordînd de energie, alimentată şi de gustul fierbinte al sîngelui proaspăt şi al cărnii aburinde. Mirosea pînă şi teama, exaltînd în faţa distrugerii victimei pe care a ales să o răpună. Natura l-a echipat excelent pentru viaţa de prădător, înzestrîndu-l cu agresivitate şi şiretenie, precum şi cu o dimensiune neobişnuită, putere şi viteză.

Acum studia oaia. Era în bătaia vîntului, la distanţă de turmă, iar aerul rece de munte purta mirosul ascuţit şi clar spre nările lui, excitîndu-i apetitul de a ucide. Se apropia încet printre copaci, se oprea cînd vreuna dintre oi ridica uşor capul, ca să supravegheze o clipă împrejurimile, după care continua să pască.

Un berbec mare se întoarse şi se uită exact spre tufişul în spatele căruia se ascundea ursul; dacă berbecul l-a văzut sau nu mişcînd, pentru ca să dea alarma, ursul nu va şti niciodată, fiindcă nici nu a aşteptat să afle. Nu ştia ce înseamnă precauţia; ştia doar că este dominat de un instinct fin, de ucigaş, care îi semnaliza că momentul pentru atac era *acum*, aşa că ţîşni din spatele tufişului, cu puterea lui brută, o masă de muşchi în mişcare şi gheare încleştate.

Turma de oi s-a împrăştiat; cu un behăit panicat mielul s-a ridicat brusc şi a luat-o la goană spre mama lui. Ursul a întins uriaşa lui labă spre miel şi l-a înhăţat de pulpa din spate, sfîşiindu-i carnea, din care ţîşni sîngele, doar că mielul nu era fătat chiar ieri, aşa că se forţă şi făcu un salt înainte, datorită căruia se eliberă din ghearele ursului.

Acesta rămase înlemnit, pricepînd că prada i-a scăpat și privi în urma mielului care deja țopăia pe stîncile cele mai abrupte din zonă.

Ursul începu să-și urle frustrarea și mînia, căutînd să distrugă tot ce întîlnea în cale. Își concentră furia asupra vegetației dimprejur rupînd crengile cu labele, scoțînd din rădăcini tufișurile peste care călca, după care chiar luă cîțiva bolovani pe care-i azvîrli pe panta muntelui. Epuizat în cele din urmă, se opri sforăind cu greu și pufnind pe nas aburii înfrîngerii. Oile plecaseră. Adulmecă în vînt, dar nici un miros nu-i atrase atenția.

Hoinări printre ierburile uscate și tufișuri încă o oră, scormonind după alune sau insecte, dar cum data era destul de avansată, alunele se terminaseră. Apoi ridică iar capul, să mai facă o ultimă încercare de a detecta vreun miros; după ce istericalele s-au domolit, l-a cuprins setea, iar de data aceasta detectă mirosul proaspăt de apă. Găsind ce a căutat cu fervoare, mai dădu și peste altceva, mult mai interesant, așa că o luă la vale repejor.

Călătorul se numea Daniel Warnicki. Avea douăzeci și trei de ani; primăvara trecută absolvise Universitatea din California, Berkeley, dar pentru moment nu-și găsise o slujbă, așa că ziua muncea pe unde apuca, iar seara servea la un bar. Norocul lui erau bacșișurile, care echivalau plata pentru munca de zi. Cîteodată muncea peste măsură, dar era tînăr și cu plusul de bani cîștigați își permitea mici escapade, ca aceasta pe munte.

Se oprise la o cotitură a potecii înguste şi admira peisajul magnific, dezvăluit privirii în locul acela: era un decolteu al muntelui, iar în depărtare se zăreau vîrfurile obraznice, acoperite deja cu zăpadă proaspătă, iar la poalele masivului unde se afla el se auzea căderea unei cascade presărată peste stînci colţuroase şi acoperite cu muşchi verzi. Frunzişul care decora acest peisaj căpătase nuanţe roşu-arămiu, pe alocuri auriu amestecat cu un verde crud, proaspăt şi înmiresmat. Toamna pictase deja tabloul ei preferat pe fundalul munţilor maiestuoşi, care parcă sfidau albastrul de cristal de deasupra lor.

Tînărul trase aerul proaspăt în piept. Doamne, era o senzaţie copleşitoare să te afli aici. Aerul era cel mai proaspăt, în comparaţie cu acela din oraş, imaginile sălbăticiei erau miraculoase, iar liniştea era atît de profundă, încît îţi auzeai practic propria-ţi răsuflare. Adora să se piardă aşa, în sînul naturii, să se piardă printre copaci – nu să se piardă de-a binelea, fără să ştie unde se află, dar pierdut în sensul că era singurul om pe o distanţă de zeci de kilometri de jur împrejur. Aici nu îl înecau gazele de eşapament, nu sunau mobile, nu se primeau sms-uri, nu se auzea zumzăitul de fond al vocilor şi maşinilor. Era doar el, cu munţii şi cerul.

Se distra. Ideea lui de distracţie nu corespundea mereu cu cea a prietenilor săi – sau a iubitei lui – dar pentru el aceasta însemna perfecţiunea. Aşa o vedea el, în timp ce ideea de tabără a prietenilor lui includea o cantitate uriaşă

de băutură, saltele gonflabile şi o distanţă nu prea mare faţă de McDonald's.

Şi lui Danny îi plăceau petrecerile, dar cînd mergea pe munte, voia să aibă mintea limpede. Prefera sacul de dormit, în locul saltelei gonflabile. Era poate caraghios, dar astfel se simţea de parcă ar fi avut ceva în comun cu coloniştii stabiliţi pe aceste meleaguri, care în urmă cu o sută cincizeci de ani au supravieţuit învelindu-se doar cu o pătură.

Cît despre mîncare, se mulţumea cu fructe uscate şi apă pentru cîteva zile. Austeritatea condiţiilor îl făcea să aprecieze şi mai mult salteaua moale din patul său, precum şi mesele calde, atunci cînd ajungea acasă.

Prietena lui, Heather, se supăra uneori, cînd el pleca într-o excursie de acest gen pentru două, trei zile, iar ea nu se oferea să-l însoţească – nu mai făcea asta; o dată i-a fost de ajuns. Dacă voia să fie sincer cu sine, acea o dată fusese de ajuns şi pentru el. Heather nu aprecia liniştea aşa cum o aprecia el. Ea vorbea într-una şi vorbea, speriind astfel toate sălbăticiunile, iar toată vorbăria ei însemna doar cîrcoteli. Drumul era prea dificil, ori era prea cald afară, sau prea frig, fie îi era sete, ori foame, sau o dureau picioarele, sau ţînţarii nu-i dădeau pace. Nu era genul de persoană căreia să-i placă ieşirile – iar aceasta era o afirmaţie politicoasă.

Erau împreună de opt luni şi, cu toate că el era destul de sigur că o iubeşte, nu era chiar convins că se poate

însura cu o femeie căreia îi pasă mai mult de unghiile şi de pantofii ei, decît de...acest lucru.

Dacă se gîndea mai bine, poate şi ea avea aceleaşi rezerve în privinţa lui, exact în sens invers. Ar dori să se mărite cu un bărbat căruia îi plăcea la nebunie ceva ce ea detesta?

Danny îşi luă rucsacul şi porni pe cărare, gîndindu-se la Heather. Bine, poate nu era ea perfectă, dar avea dreptate în anumite privinţe. Nu-i plăcea că de două sau trei ori pe an el pleca de capul său, dar nici ea nu făcuse eforturi să-l oprească acasă. Nu a plîns, nu şi-a exteriorizat revolta, pretinzînd că el nu o iubeşte, pentru simplul fapt că voia să facă un lucru fără ea.

Nu, de fapt ea i-a cumpărat un GPS portabil şi un flacon cu substanţă pulverizantă pentru alungat urşii, apoi i-a urat drum bun.

El nu avea nevoie de niciunul dintre obiecte, dar le luă cu sine, doar ca să o facă fericită pe Heather. Pe GPS-ul lui nu exista un sistem de localizare a persoanei, dar nici el nu se rătăcise niciodată pînă atunci. Parcă avea încorporată în creier o busolă. Mereu ştia din ce direcţie a venit şi cum să ajungă la destinaţie. Cît despre spray-ul de îndepărtat urşii, era mai degrabă un obiect cărat degeaba; nu se gîndea că va avea nevoie de el.

Literatura despre urşi susţine că şi ei vor să evite oamenii la fel de mult pe cît îi evită oamenii. Oricum, recipientul se afla într-un buzunar accesibil al

pantalonului, pentru orice eventualitate - şi pentru fericirea lui Heather. Nu a minţit-o, dar nu l-a lăsat acasă, fiindcă dacă ea l-ar întreba dacă l-a luat, el dorea să poată răspunde "da" cu conştiinţa curată.

Danny se opri din nou cînd ajunse într-un luminiş de pădure, de unde imaginile oferite de natură erau spectaculoase, iar tabloul parcă era înrămat de cîteva zade. Scoase aparatul foto – hobby-ul lui, mă rog, unul din ele era fotografia şi reuşi să obţină cîteva imagini remarcabile. Nu erau prea profesioniste, dar pentru el erau excelente. Mai tîrziu, cînd le va revedea, îşi va aminti izolarea şi senzaţia de pace resimţite aici.

Nici nu se mira că îi era greu să găsească o slujbă pe placul său, potrivită firii lui. Ar fi trebuit să se nască acum două sute de ani şi să trăiască la munte. Gîndul îl făcu să zîmbească, aşa că mai realiză cîteva instantanee, verificînd fiecare cadru, apoi puse aparatul înapoi, în buzunar.

Danny auzi un foşnet din spate şi se întoarse. Inima aproape i se opri, iar preţ de un minut simţi că leşină, iar sîngele parcă i se adunase tot în jurul stomacului. Mintea trebuia să reacţioneze repede, pentru a procesa ce vedea, fiindcă era un moment cumplit. Un urs negru, la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de el, ridicat în două labe şi pornind spre el. Un urs negru *uriaş*. Ştia că sînt urşi acolo, dar în nici una dintre incursiunile lui montane nu dăduse peste vreunul.

Rămase înlemnit, clipind des, de parcă ochii l-ar fi înşelat şi trebuia să alunge o imagine făcînd aşa. Imaginea ursului nu dispărea totuşi. Animalul era acolo. Totuşi el spera că-l înşeală vederea, deci pierdu secunde preţioase, deşi încerca să-şi amintească frînturi de sfaturi auzite pentru cazurile cînd eşti atacat de urs.

Nu-l privi drept în ochi.

Retrage-te uşor.

Vorbeşte calm, încet.

Nu zău? Să-i vorbeşti? De parcă ar înţelege engleza?

- Urs cuminte. Vocea îi tremura, dar tonul se menţinea egal, pentru a-şi acoperi retragerea. Nu îndrăzni să privească înapoi, să vadă unde calcă. Doamne, doar nu mă laşi să cad pe spate acum. Urs drăguţ, cuminte, continuă el. Îşi simţea gura atît de uscată, încît nu putea să înghită; cu mare efort reuşi să articuleze cîteva cuvinte. De unde naiba ai apărut?

Dumnezeule, animalul era imens. Danny se aplecă încet, precaut, încercînd să nu facă vreo mişcare bruscă şi să-l sperie pe colos. Pipăi recipientul cu piper din buzunar şi se întrebă dacă folosindu-l, nu-l va înfuria şi mai tare pe monstru, sau dacă va avea vreun efect. Buzunarul avea o capsă, pentru a nu permite căderea sprayului în timpul urcatului pe munte. Începu să bîjbîie ca să desfacă buzunarul.

Se presupune că urşii se tem de oameni. Tot ce auzise despre ei povestea că urşii fug speriaţi de om, nicidecum

invers. Danny evită mişcările ameninţătoare. Nu voia să provoace animalul în nici un fel. Ursul *ar fi trebuit* să se retragă.

Doar că nu era aşa. Cu fiecare pas înainte al animalului, el trebuia să facă doi paşi înapoi, pentru a păstra distanţa iniţială dintre ei. Instinctul lui îi striga în urechi să fugă, dar el îl înăbuşi. I s-a spus că regula numărul unu era să nu fugi. Omul nu are nici o şansă să alerge mai repede ca ursul, ba mai mult, fuga stimulează răspunsul la urmărire.

Apa. Asta era. Ursul se îndrepta spre pîrîu, iar Danny se afla între urs şi ţinta lui. Cel mai bine acum era să facă un pas în diagonală, să lase ursul să treacă, apoi să se depărteze cît de mult putea.

Riscă o privire aruncată împrejur, fiindcă trebuia să părăsească poteca. La dreapta lui, în sus, se vedea un grup de stînci în spatele cărora se putea retrage din calea ursului, doar că trebuia să ajungă acolo înainte ca animalul să declanşeze atacul.

Folosi băţul din mînă ca să urce pe prima piatră. Băţul...oare l-ar ajuta într-o înfruntare cu ursul? Cît de gros era? Oare avea vreun efect în faţa unei fiare de peste două sute de kilograme? Putea să-l rupă cu laba lui masivă.

Reuşi în final să scoată din buzunar flaconul cu spray – gîndurile i-o luaseră razna, trebuia să facă prea multe lucruri de-odată. I se părea atît de mic. Avea nevoie de

mai mult, avea nevoie de mai multe recipiente...mai mari. La naiba, dacă fiara venea după el, i-ar fi trebuit o armă. Gîndul acesta îl îngrozi, fiindcă nu credea în vînătoare. Niciodată nu a avut cu el o armă; venea aici ca să fie mai aproape de natură, ca să se bucure de solitudinea şi frumuseţea munţilor.

Solitudinea nu era importantă mai ales în acest moment, cît despre frumuseţe, Danny nici nu o mai remarca, tot ce vedea era o masă uriaşă de blană aspră, dinţi şi gheare şi o pereche de ochi feroci. Se gîndi la Heather şi la cîtă dreptate avea ea cînd spunea că e bine să stai mai aproape de confortul vieţii moderne. Acum îşi dorea să fi rămas acasă, nu să fie aici în sălbăticie, iar dacă acum urma să scape, poate că tot nu ar renunţa la excursiile montane, însă ar avea grijă să cumpere un recipient mult mai mare cu acea substanţă.

Se împiedică, se redresă, se agăţă de un tufiş, reveni în echilibru şi căută să se cţere pe o stîncă mai abruptă.

Ursul schimbă puţin direcţia, îndreptîndu-se spre el.

Doamne. Nu era vorba de apă aşadar. Ursul îl voia pe *el.*

Nu era bine deloc. Nu aşa trebuie să reacţioneze urşii. Doar nu avea nimic de mîncare la el. Şi nu era vorba de o femelă care-şi proteja puii, iar ursul nu părea rănit, sau bolnav, acestea fiind probabil singurele motive pentru care un urs negru ar ataca un om. Urşii grizzly da, sînt mai agresivi, dar un urs negru ar trebui să fie puţin mai *timid.*

Poate era doar curios. Nici nu-i păsa. Voia doar ca fiara să nu se apropie de el.

- Pleacă, zise Danny naiv, dar pe un ton autoritar, numai că vocea i se asemăna cu un scîncet de copil.

Ursul se lăsă pe toate labele, începînd să dea din cap în sus şi în jos, după care scoase un urlet mîrîit din străfundul gîtului. Daniel scoase capsa de siguranţă a sprayului şi îndreptă flaconul spre animal. Vîntul...în ce direcţie bătea vîntul? Nu voia să ia o porţie de piper în faţă. Stînga. Simţea vîntul din stînga lui, aşa că putea acţiona spre stînga ursului. La ce distanţă oare? Pe instrucţiunile recipientului scria că ajunge la o distanţă de douăzeci şi cinci de metri aproximativ. Totuşi, nu încă; ursul nu era suficient de aproape.

Doamne, doar nu avea de gînd să permită monstrului să se *apropie* mai mult?

Exact atunci ursul porni atacul, urlînd, cu ghearele înfigîndu-i-se în pămînt cum se deplasa.

Atît de repede s-a petrecut totul, încît nu a avut timp să reacţioneze. Apăsă sprayul şi se retrase, dar norul de substanţă ajunse mult prea sus, iar ursul venea spre el, alergînd exact pe sub aburul proaspăt. Terenul era accidentat; îi alunecă un picior şi căzu pe spate, tras în jos chiar de rucsacul greu din spinare, neajutorat ca o ţestoasă. Ursul se năpusti peste el, izbindu-l ca o avalanşă, extrem de puternic şi copleşitor. Sunetul scos pe gură era asurzitor, mirosul oribil şi fierbinte, blana unsuroasă şi

încîlcită. Reuşi să zărească într-o fracţiune de secundă ochii aceia sălbatici, plini de răutate, dar care păstrau în ei o inteligenţă tulburătoare.

Mai rămăsese puţin spray în flacon, iar el reuşi să-l golească în faţa ursului, doar că era mult prea aproape şi piperul îl orbi şi pe el, înăbuşindu-l. Orbit cum era, ridică bâtul să se apere, căutînd să-l intercepteze şi eventual să-l alunge, doar că bâtul era ca o simplă scobitoare, cu care nu puteai să înlături de pe tine două sute de kilograme.

Ursul scoase un răcnet asurzitor, dînd din cap enervat. Danny încercă să-l lovească, dar o labă uriaşă cu gheare lungi şi ascuţite îl prinse de scalp, sfîşiindu-i pur şi simplu pielea de pe cap, cu păr cu tot, lăsînd-o bălăngănindu-se peste faţă. Auzi nişte urlete înfiorătoare, înfundat şi gros, dar sunetul era îndepărtat, ca un ecou parcă. Nu mai simţi deloc durere, aşa că ţipătul nu mai putea fi al lui, ci poate al cuiva care era prin zonă şi l-ar putea ajuta, cineva care ar putea să....

Apoi ursul l-a muşcat de cap.

O scurtă fracţiune de secundă auzi ţipetele amestecate cu mîrîielile feroce ale animalului, întrerupte de sforăituri guturale, înspăimîntătoare, după care nu a mai urmat absolut nimic.

Capitolul patru

A doua zi Angie s-a trezit în zori şi a început activitatea. Ziua premergătoare călătoriei cu ghid era de obicei una intensă, aglomerată. Tatăl ei a construit trei cabane pentru oaspeţi, suficient de încăpătoare pentru somn şi zonă de baie, iar azi trebuia să facă puţină ordine în cabanele care vor fi folosite; să pună aşternuturi, prosoape curate, etc. Cît trăia tatăl ei şi în primii ani cînd ea revenise acasă au avut bani destui şi au angajat o femeie din oraş care să facă treburile acestea, dar de la o vreme Angie se ocupa singură de toate.

După cîtă treabă avea de făcut în cabane, mai avea de verificat şi cum arăta casa, fiindcă Harlan urma să facă nişte fotografii pentru website. Cum locuia singură de multă vreme, căteodată lăsa lucrurile mărunte nerezolvate, astfel încît, adunate mai multe simultan, acestea ameninţau să devină o adevărată pacoste.

Clienţii ei soseau după amiaza, tîrziu. Au închiriat o maşină în Butte şi veneau singuri. Decît să treacă armele prin aeroport, odată cu ei, au preferat să le trimită dinainte,

aşadar lăzile au sosit cu patru zile în urmă. Ea avea permisele în regulă, ei aveau permisele lor, deci totul mergea ca pe roate. Diseară va trebui să le ofere de mîncare, aşa că puse la cuptor, la foc domol, nişte friptură.

Pînă ce a reuşit toate acestea se făcuse deja după amiază. Se aşeză la masa din bucătărie, pe jumătate ascultînd televizorul şi ambala proviziile necesare pentru drum. Avea şi o listă pe care o întocmea înaintea fiecărei călătorii, iar acum adăuga articolele pe măsură ce le bifa pe listă. Avea o trusă de prim ajutor, mîncare conservată sau uscată, spray împotriva urşilor – flacoane mari, cu concentraţie de piper ridicată, cîte patru de persoană – lanterne puternice, cu bateriile montate deja, precum şi alte nimicuri.

De problemele de siguranţă se ocupa în detaliu. Ea nu vîna, doar era călăuză, dar cu toate acestea avea puşca încărcată şi bine curăţată, cît despre muniţie să nu mai vorbim...pentru orice eventualitate.

Auzi o maşină oprind afară şi privi pe fereastra de la bucătărie; îl văzu pe Harlan coborînd din camionetă. Cum pregătise în avans cafetiera, apăsă doar butonul de pornire.

- Intră, zise ea, deschizînd larg uşa. Cafeaua va fi gata imediat.

- Sună grozav.

Cînd încă mai trăia tatăl ei, Harlan venea des în vizită, dar aceasta era prima dată cînd venea aici, de cînd ea se

mutase înapoi şi preluase afacerea. Privi interesat în toată bucătăria. Observă schimbările făcute de ea, uşile dulapurilor proaspăt vopsite, înlocuirea feroneriei vechi, precum şi zugrăveala proaspătă. Aparatele electrocasnice nu erau chiar moderne, dar erau în bună stare, practic noi, slavă domnului, fiindcă acum ea nu-şi mai permitea să le înlocuiască.

- Arată frumos, zise el aprobator. Îmi place culoarea. Ca bărbat, culoarea nu prea conta mult pentru el, dar ca agent imobiliar ştia foarte bine ce se vindea şi ce nu.

- Orice culoare e mai bună decît cea care a fost înainte, zise ea rîzînd. Nu era o maestră a decoraţiunilor interioare, dar tapetul vechi şi scorojit de dinainte era pus înainte de plecarea ei de acasă. Cînd ea a revenit, tapetul neatrăgător devenise chiar un real dezastru. Scoaterea lui şi rezugrăvirea pereţilor trebuiau să constituie o reală îmbunătăţire.

- Ai dreptate. Îşi scoase pălăria şi haina, apoi le agăţă în cuierul de la uşă. A trecut ceva vreme de cînd nu am mai dat pe aici; ai făcut şi alte îmbunătăţiri?

- Am înlocuit nişte becuri, am vopsit şi reparat cîte ceva. Nimic important. Hai să-ţi arăt.

Locuinţa nu era una elegantă, ci bine construită. Peste cîţiva ani casa va avea nevoie de un acoperiş nou şi cîteva reparaţii, dar tatăl ei se ocupase de aceste aspecte – cu excepţia schimbării tapetului – aşa că ea nu a mai trebuit să facă investiţii mari.

Zugrăvise în majoritatea camerelor şi transformase dormitorul mare în cameră de oaspeţi. Cînd a revenit, ea s-a mutat în dormitorul tatălui, deşi nu se simţea în largul ei. Vechea ei cămăruţă i se părea mult mai agreabilă şi acolo se simţea bine. Cum avea de multe ori cupluri căsătorite, dacă oamenii i se păreau agreabili, îi invita să locuiască în casă, cu ea. Atunci le oferea dormitorul părinţilor ei.

Harlan o complimentă pentru toate reuşitele amenajări, dar nu făcu fotografii, deşi ea s-ar fi aşteptat. Nici nu a adus vreun aparat foto, observase ea.

- Ai lăsat aparatul în maşină? îl întrebă ea.

- L-am uitat, zise el, cu o voce vinovată.

Pe Angie o deranja întîrzierea; pleca devreme a doua zi dimineaţa, iar vînătoarea planificată putea dura toată săptămîna, ceea ce însemna că atît va trece pînă ce Harlan va putea reveni să întocmească o listă cu bunurile de pe proprietate. Chiar regreta sincer faptul că Harlan uitase camera foto, totuşi reuşi să zîmbească şi să spună:

- Astfel ai o scuză ca să mai vii o dată.

- Ai dreptate. O urmă în bucătărie şi se aşează pe scaun la masă, iar ea turnă cafea pentru amîndoi. În cana lui puse două linguriţe de zahăr, într-a ei puse una, apoi amestecă în amîndouă, îi puse lui cana în faţă, apoi se aşează şi ea.

El dădu din cap admirativ, privind proviziile împrăştiate pe masă.

- Pare că va fi o vînătoarea care va dura mai mult.

- O săptămînă, deşi ştii cum se întîmplă: dacă reuşesc să tranşeze prada din prima zi, practic vînătoarea s-a terminat.

- Vînătoare de trofee?

- Da. Am făcut aranjamentele obişnuite pentru carne. Asta însemna că respectiva carne de vînat era trimisă la un adăpost pentru săraci, sau la o familie care avea mare nevoie de hrană. Legea spunea că această carne nu poate fi irosită.

- Cine sînt clienţii tăi?

- Unul a mai fost o dată; se numeşte Chad Krugman. Un tip cumsecade, dar vînător cam nepriceput. Celălalt, Davis, este clientul lui. Presupun că pentru ei vînătoarea este echivalentul dur al unei partide de golf.

- Să ai grijă, o avertiză Harlan.

- Ca întotdeauna. Angie ştia la ce se referă şi era perfect de acord cu el. Într-o lume perfectă o femeie-ghid nu ar avea de ce să-şi ia măsuri de precauţie cînd însoţeşte nişte vînători bărbaţi, doar că lumea nu este perfectă, iar ea nu era o proastă. Nu numai că era permanent înarmată atunci cînd pleca într-o astfel de călătorie, dar spunea mai multor persoane unde pleacă şi cînd trebuia să revină, sau cu cine pleacă; avea grijă să ştie şi clienţii ei că numele lor erau cunoscute de cunoştinţele ei, fapt care era, poate cea mai bună măsură de prevedere.

Lua pastile anti-concepţionale şi avea un comportament absolut neutru, fără flirturi, iar noaptea dormea cu

pușca la îndemînă. Existau multe lucruri pe care nu le putea controla, iar dacă doi bărbați își puneau mintea să o asalteze, fie se descurca, fie nu se descurca în situația dată, dar era absolut convinsă că se putea descurca dacă atacatorul era singur. Făcea astfel încît să se simtă în siguranță maximă și asta o mulțumea.

Era un lucru pe care și-ar fi dorit să-l aibă, dar nu-l avea: tatăl ei cumpărase un telefon cu legătură prin satelit, pe care-l lua cu el, pentru situații de urgență, iar ea l-a păstrat cîțiva ani, apoi anul trecut a trebuit să-și reducă mult cheltuielile, iar telefonul prin satelit a fost primul obiect la care a renunțat.

S-ar fi simțit mai în siguranță cu telefonul. Slavă cerului că nu a avut nici o situație de urgență pînă acum. Nici tatăl ei nu a avut, doar că el dorea să păstreze telefonul.

El făcuse și alte modernizări ale afacerii, adică achiziționase mașini cu tracțiune integrală, doar că lui îi plăcea să meargă călare, pentru ca astfel clienții să savureze ideea de aventură. Ar fi trebuit să vîndă caii din primul an și să păstreze vehiculele, dar sentimentul a învins rațiunea și a păstrat mîncătorii de bani nu numai fiindcă tatăl ei iubea caii, dar și pentru că unul dintre ei era preferatul ei.

Apoi anul trecut l-a pierdut pe Jupiter din cauza colicilor, altul și-a rupt piciorul și a trebuit eutanasiat, și mai departe a trebuit să cumpere alți doi cai, pe care nu-i

prea agrea la fel de mult ca pe cei pierduți.

Viața e plină de întîmplări nefericite.

Amintindu-și că trebuie să dea detalii despre locul unde pleacă, scoase o coală de hîrtie și notă datele importante, apoi i-o dădu lui Harlan.

- Te voi suna imediat ce voi ajunge acasă. Dacă nu te sun pînă la data aceasta, trimite patrula de căutări.

Harlan dădu din cap afirmativ, împături hîrtia și o puse în buzunar. Făcuse de multe ori pe cîinele de pază pentru tatăl ei. Acum sorbi din cafea, privind în jur fără interes, iar Angie remarcă în privirea lui o umbră de vinovăție. Îi veni o idee.

- Stai să aduc aparatul meu. Nu e la fel de bun ca al tău, probabil, dar face poze bunicele. Poți să iei cu tine cardul SD; eu mai am unul.

Asta mai lua cu ea cînd pleca în sălbăticie: aparatul foto, pentru imortalizarea vînătorilor victorioși, în caz că ei uitau să aducă așa ceva.

- E perfect, zise Harlan, apoi se înroși la față. Trebuie să-ți spun ceva.

Angie îl privi cu uimire. Părea stînjenit, tulburat, lucru ciudat pentru el.

- Crezi că nu te vei descurca la descărcare? întrebă ea sincer, fiindcă nu se gîndea că altceva ar putea justifica expresia feței lui.

- Ba da, sigur că pot. Nu e vorba de asta. Știi, nu trebuie să fac fotografii, fiindcă deja am primit o ofertă.

- *Deja*? repetă ea făcînd ochii mari. Nu ştia dacă trebuia să se bucure, sau să se îngrozească, fiindcă nu-şi imaginase că proprietatea s-ar vinde atît de repede. Ar economisi mulţi bani; pe de altă parte, nu mai avea timp să-şi plîngă de milă şi trebuia să se mute repede, iar aceste amănunte o cam panicau. Probabil că Harlan a comunicat deja vestea prin zonă, a dat e-mailuri cuiva care...

Brusc îi veni o idee oribilă. Ea însăşi spusese unei persoane, cuiva care era foarte interesat să o elimine de acolo cît de repede.

- Cine?

Întrebă cît putea de neutru, ca să nu se trădeze, dar după privirea lui Harlan, pierduse deja...Acum, cînd rosti răspicat numele complet, nu mai era vorba de un ton neutru; doar rostea numele Imaginii Morţii.

- Dare Callahan.

Furia o făcu să erupă ca un vulcan. Trebuia să se calmeze, să fie raţională. Totuşi, *trebuia* să vîndă, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Callahan îi făcea practic o favoare, chiar dacă nu ştia asta. Da, ar fi dorit să fie oricine altcineva, nu el, care să cumpere casa, dar va trebui să treacă peste asta. Harlan tuşi scurt.

- Ieri mă uitam pe fereastră întîmplător şi te-am văzut discutînd cu el în parcare. Înţeleg că nu sînteţi în relaţii prea bune.

- Te-ai exprimat foarte delicat, mormăi ea. Dacă nu era el aici, nu aş fi vîndut. Oftă, se şterse pe faţă şi privi

pe fereastră, ca să evite privirea lui Harlan, avînd nevoie de timp ca să-şi revină. Gata cu nervii. Trebuia să se liniştească. Semnase un contract cu Harlan. Dacă el îi obţinea preţul cerut, trebuia să onoreze contractul. De aceea Harlan se simţea vinovat; ştia că ea se simte prinsă la mijloc, şi detesta că el fusese capcana pusă de Callahan ca să o răpună.

- A venit la mine în birou după ce ai plecat tu, iar azi dimineaţă m-a sunat, după ce s-a întîlnit cu bancherul său şi mi-a făcut o ofertă.

Angie era atît de hotărîtă să-şi camufleze sentimentele, încît înţelese ce auzi doar după cîteva secunde. I se învîrtea capul.

- O ofertă? Înseamnă că ticălosul de Callahan nici nu se gîndea să-i accepte preţul, de vreme ce venise el cu altă ofertă.

- Da, spuse el răsucind cana pe toate părţile. Ai fi dispusă să accepţi cu treizeci de mii mai puţin?

Angie se ridică de pe scaun ca arsă, merse la fereastră şi, cu pumnii strînşi pe marginea chiuvetei privi afară, fierbînd de mînie, voind doar să-şi recapete stăpînirea de sine. Nemernicul! Nemernic josnic şi ticălos! Ştia în ce situaţie dificilă se afla ea,bănuia că o paşte falimentul şi că *trebuia* să vîndă. Mai ştia şi cît de prost megea piaţa imobiliară acum şi cît de greu era să faci rost de bani. Pur şi simplu el o ţinea în şah, ştiind că va ceda, oferindu-i lui proprietatea pe un preţ de nimic.

Ea şi Harlan au evaluat casa la un preţ care să-i permită să negocieze, dar nu putea fi acela de treizeci de mii!

Nu trebuia să accepte oferta. Întrucît Callahan nu a fost de acord cu preţul, ea putea să-l refuze. Dar, dacă-l refuza, nu avea nici o garanţie că va mai primi o ofertă de la altcineva, iar mai tîrziu ar putea să fie atît de disperată, încît să accepte bani mai puţini. Ba chiar mai rău. Oare Harlan avea nevoie de comision, chiar şi pentru un preţ atît de mic? Sigur că avea. Cît timp a trecut de cînd nu a mai vîndut nimic?

A naibii să fie ea dacă renunţă şi a naibii să fie dacă acceptă. Oricare din variante ar costa-o mulţi bani. Cu cît întîrzia mai mult, cu atît mai mulţi bani va pierde cu cheltuieli – dacă acum ar accepta oferta, înseamnă că ar pierde fiindcă accepta preţul cel mai mic.

Trase aer în piept şi făcu exact cum ar face orice adult.

- Fă-i tu o contraofertă. Coboară preţul meu cu zece mii. Aşa ea se gîndi că va cîştiga timp, fiindcă şi aşa pleca în călătorie. Cine ştie? Poate că el va renunţa la zece mii. Poate va fi dispus să mai negocieze. Orice era posibil. Puţin probabil, dar cumva posibil, din cîte îl cunoştea ea.

Harlan răsuflă uşurat.

- Eşti o fată deşteaptă. Mă temeam că-l vei refuza pur şi simplu.

- Dacă mi-aş permite, aş face-o. Dar dacă mi-aş permite, înseamnă că nu aş fi nevoită să vînd casa în

primul rînd.

- Ştiu. Harlan se mai relaxă şi mai luă o gură de cafea. O să văd ce spune. Între timp voi vorbi cu un evaluator şi cu un inspector imobiliar, bine?

- Sigur. Stai să-ţi las o cheie a casei, în caz că ai nevoie să rezolvi ceva cît timp sînt eu plecată.

Cheia de rezervă era în dormitorul ei. Merse şi o luă din sertarul biroului, dar se opri puţin în loc, cu cheia strînsă în pumn şi se gîndi. Putea să facă asta. Chiar dacă Dare Callahan era singurul care i-a făcut oferta, chiar dacă nu-şi permitea să-l refuze, putea să facă asta.

Probabil el ştie că, dacă rămînea tare pe poziţii, ea putea să tot facă multe contraoferte, pînă ce se învineţea la faţă, dar în cele din urmă va trebui să accepte oferta lui. Ticălosul.

Angie era atît de furioasă, încît după ce plecă Harlan se apucă să trimită cîte un email prietenelor ei din Billings. "*Vreţi să ghiciţi cine e măgarul mizerabil care încearcă să-mi cumpere casa cu treizeci de mii sub preţul cerut de mine*?"

Ele nu puteau să facă nimic altceva decît să i se alăture furiei, oferindu-i diverse sugestii distante, dar mulţumitoare pentru a se răzbuna. Acesta e avantajul prietenelor: sprijinul instantaneu, necondiţionat, fără a ţine cont de raţiune sau simţ practic. Desigur, toate erau la slujbă, aşa încît nu se aştepta să primească răspuns imediat...

De îndată ce se gîndi la asta, emailul anunță un mesaj primit. Era de la Lisa, care lucrase cu ea în biroul administrativ al unui spital. Cum ea trimisese mesajul pe contul de acasă al Lisei, acum primi răspuns.

- "*Am primit un Blackberry nou! Acum pot primi emailuri tot timpul. Ce nenorocit. Te face să gîndești că ai culege niște boașe de berbec, nu?*

Ea trimise imediat răspuns: "*Ale lui sînt otrăvitoare*".

"*Bine, dacă nu poți să-i mănînci nici măcar nucile, la ce mai e bun*?"

La un moment dat după cîteva schimburi de replici Lisa a trebuit să se întoarcă la muncă,iar Angie s-a simțit puțin mai relaxată. Făcuse o contraoferă.Acum mingea era în terenul lui Callahan, și pînă ce Harlan se va întoarce la ea, practic ea se frămînta degeaba. Mai avea multe de făcut și era bine să se concentreze asupra acestor treburi.

Nu putea face nimic în privința lui Dare Callahan, dar putea să fie sigură că își va face bine treaba ei de ghid. Și asta conta foarte mult, nu-i așa?

Își dorea să...mă rog, nu avea rost să-și dorească nimic, fiindcă nimic nu putea schimba trecutul. Totuși, simțea o tristețe apăsătoare cînd se gîndea la Dare Callahan, dar păstra tristețea îngropată bine sub un strat gros de mînie, deoarece nu-și permitea să simtă altceva decît mînie. Aceasta era realitatea.

Totuși, pentru foarte scurtă vreme, cînd s-au cunoscut, a simțit cîțiva fluturi în stomac, iar inima i-a bătut foarte

tare şi, împotriva raţiunii, s-a lăsat ameţită de anticipaţie. Şi-a amintit exact momentul cînd s-au cunoscut – era într-un magazin de cereale, chiar în faţa sacilor cu grăunţe. Ea l-a privit încercînd să-i distingă faţa umbrită de borul pălăriei negre, i-a remarcat ochii albaştri, debordînd de viaţă, iar atunci lumea parcă s-a năruit împrejurul ei. Îşi amintea mîna lui aspră cînd i-a strîns-o pe a ei, a reţinut că avea bătături în palmă şi că avea atîta putere încît se temea că o să i-o strivească.

- Miss Powell, a spus el scurt, cu o voce foarte groasă.

Angie i-a observat cicatricea de pe gît şi a înţeles de unde venea răguşeala aceea permanentă.

- Spune-mi Angie, i-a zis ea, iar el a dat din cap.

Apoi altcineva l-a strigat, şi el s-a întors cu spatele. Angie rămăsese la tejghea puţin mai mult decît ar fi fost necesar, ca o fetişcană de cincisprezece ani care caută să atragă atenţia unui băiat, dar el nu şi-a mai îndreptat privirea spre ea. Avea atunci o mie de lucruri de făcut pentru o călătorie cu ghid, programată pentru a doua zi, dar ea pierdea timpul, sperînd că el îi va mai spune ceva.

Pînă la urmă a reuşit să se dezlipească de spatele lui întors şi a plecat cu proviziile. Cînd proviziile erau deja aduse la maşină şi încărcate în portbagaj, l-a văzut ieşind din magazin. Angie nu a mai stat pe gînduri şi a pornit motorul, dar el a venit spre maşină şi i-a făcut semn să coboare geamul.

Cînd a coborît geamul, arborînd o mină indiferentă şi-a amintit de fiasco-ul de la nuntă, moment din care a decis să ţină bărbaţii la distanţă; doar că nişte umeri (foarte) laţi şi o pereche de ochi (foarte) albaştri au fărîmiţat instantaneu autocontrolul cu care ea se mîndrea..

Privirea aceea albastră o pătrunse ca un laser.

- Ia cina cu mine mîine seară, îi spuse el pur şi simplu, cu tupeu şi iz de invitaţie.

Regretele aproape au ameţit-o. De ce mîine seară? Pleca a doua zi dimineaţa devreme şi va lipsi toată săptămîna. De ce nu a putut el să-i ofere răstimpul unei săptămîni măcar?

- Nu pot, răspunse ea la fel de brusc cum primise invitaţia. Nu avea timp să explice.

El dădu scurt din cap, se întoarse şi plecă spre camioneta lui, înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Şi cam atît a fost. Cînd a revenit din misiunea ei de ghid, deşi avea un milion de lucruri de făcut pentru următoarea călătorie, a alergat în casă şi a verificat robotul telefonului, să vadă dacă el a sunat-o cît a lipsit. Nicidecum. Zilele au devenit săptămîni, iar săptămînile au devenit luni, iar el tot nu a sunat. Dezamăgită, după un timp, ea nu a mai aşteptat ca el să o caute.

În ultimul timp totuşi a observat că afacerea ei mergea din ce în ce mai prost, iar fiindcă trăiau într-o comunitate restrînsă, a aflat încet, încet despre clienţii care-l angajau

ca ghid pe Dare Callahan; recunoscuse chiar cîteva nume de pe lista ei de clienți. El îi fura afacerea! Bine, nu chiar fura, deoarece el nu avea acces la fișierele ei, ca să-i contacteze pe oameni; ei l-au căutat pe el, nu invers. Oricum, rezultatul la final era același.

A mai invitat-o o dată, la cîteva luni, dar ea era deja atît de dezamăgită, încît i-a răspuns cu un scurt "Nu, mulțumesc", după care și-a văzut de drum. Mai degrabă l-ar fi văzut pus pe un grătar încins.

Doar că oricît de mult încerca, nu reușea să uite complet momentul primei lor întîlniri, senzația de cădere liberă, ca și cînd fiecare celulă din trupul ei era supratensionată. Încerca, dar oricît de mult se concentra asupra lucrurilor care trebuiau făcute zi de zi, ca să avanseze, avea mereu o senzație de regret pentru ceea ce ar fi putut să fie.

Nimic. Asta ar fi fost: absolut nimic. Trebuia să-și amintească asta. Regretele nu valorau doi bani.

Capitolul cinci

Harlan se întorcea de la Angie şi conducea gînditor pe şoseaua care şerpuia pe o distanţă de cîteva mile. Îl supărau mai multe lucruri. Îi plăcea Dare Callahan, pe Angie o iubea cum iubeşti un copil pe care-l cunoşti de-o viaţă, iar situaţia fără ieşire dintre cei doi îi dădea acum dureri de cap.

Profesional îi era loial lui Angie; ea semnase contractul cu el, ea îi plătea comisionul. El i-a prezentat lui Dare contraoferta ei, asta era în ordine; de fapt era mai liniştit că ea venise cu o contraofertă, în loc să-l refuze sec pe Dare, fapt de care el se temuse foarte mult.

De obicei nu-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala, însă ceea ce văzuse ieri în parcarea din faţa biroului său i-a dat de înţeles cît de adîncă era prăpastia dintre cei doi. Cînd s-a uitat la ei parcă ar fi urmărit doi boxeri în ringul de box, ţopăind nervoşi înainte de a se lovi cu pumnii.

Nu ştia ce probleme aveau, iar prin locurile acestea oamenii îşi vedeau fiecare de treburile lor. Nu aflase de vreo altercaţie între ei, dar uneori oamenii pur şi simplu nu se pot suferi şi gata. Angie nu mai împărtăşea nimănui

prea multe lucruri din viața ei, mai ales după ce a pățit la nuntă, iar Dare nu era genul de bărbat ireproșabil, punct. Cum erau amîndoi țepoși, nu făceau decît să se tot înțepe atunci cînd se întîlneau, asta era evident de observat.

Un alt aspect care îl îngrijora acum era acela că Angie pleca însoțită de doi bărbați absolut necunoscuți. Ce dacă unul îi mai fusese client altădată? Acesta părea un bărbat timid, iar de oamenii timizi e mai bine să te temi, fiindcă ei aleg mereu să fie însoțiți de bărbați mai puternici, iar în situații critice nu iau nici o poziție.

Harlan era realist și recunoștea că Angie era obișnuită cu această situație, întrucît de trei ani, de cînd se ocupa de afacere, majoritatea celor pe care-i însoțea erau bărbați pe care nu-i cunoștea. Totuși, acum logica nu era în perfectă concordanță cu un sentiment de neliniște, pe care-l resimțea. Parcă ar fi încetinit, de teamă că i-ar sări în față o căprioară și ar putea să facă vreun accident. Nu putea spune de ce, dar nu credea că, dacă ar încetini, s-ar simți ceva mai bine. Nu era deloc în apele lui și verifica periodic mobilul, să vadă dacă are semnal.

În zona aceasta oamenii duceau o viață mult mai liniștită și fără semnal. Ritmul vieții era cu totul altul. Aici nu simțea nevoia permanentă să fie în contact cu lumea, la fel ca toți cei din comunitatea locală. Dacă s-ar muta mai aproape de Noah – da, *cînd* se va muta mai aproape de Noah și de familia lui, atunci va trebui să-și filtreze fluxul de informații. Atunci poate va opri mobilul cînd

va simți nevoia, apoi îl va porni doar ca să facă un apel.

Pînă ce ajunse iar la birou semnalul se restabilise. Folosi totuși aparatul de serviciu. Sună la Dare, așteptînd să răspundă, dar lăsă un mesaj pe robot, fiindcă evident Dare nu pierdea timpul în casă, așteptînd telefoane.

- Dare, sînt Harlan. I-am transmis lui Angie oferta ta și ea a venit cu o contraofertă. Sună-mă.

Peste o jumătate de oră primi un apel.

Aceeași voce răgușită a lui Dare, îl întrebă :

- Care este contraoferta?

- Cu zece mii mai puțin decît prețul cerut prima dată. Mi se pare o cifră rezonabilă.

- Era o cifră rezonabilă acum doi ani, dar valoarea proprietăților a scăzut mult. Asta înseamnă cu douăzeci de mii mai mult decît am oferit eu. Nu fac bani la toaletă, zise el enervat. Nu știu dacă pot convinge banca să mărească finanțarea.

Bine măcar că nu a refuzat pur și simplu.

- Eu zic să te mai gîndești, spuse Harlan. Nu trebuie să dai un răspuns acum. De fapt, Angie pleacă mîine dimineață, însoțită de doi tipi, într-o călătorie, așadar oricum nu va fi prin preajmă. Mîine voi discuta cu banca pentru evaluare, apoi vom ști mai bine cît valorează proprietatea. Oricum, cred că ea a făcut un preț corect. I-aș fi spus, dacă ar fi cerut un preț prea mare. Era obligată să vîndă, se gîndi Harlan, dar nu exprimă această idee. Problemele ei financiare o priveau direct, nu-l priveau pe el.

- Bine, o să mă mai gîndesc, zise Dare cam dezamăgit.

- Bine, atunci revin cu un telefon cînd ajunge şi ea acasă. Harlan se simţea apăsat de gînduri negre, aşa că se gîndi că nu ar fi rău să-i ceară părerea şi lui Dare în sensul acesta. Ce dacă Dare şi Angie nu erau în termeni prea cordiali, era doar o consultaţie profesională. Iar dacă va fi destul de abil, poate că va afla mai multe din această conversaţie. Ştii, vreau să-ţi cer părerea într-o chestiune care nu-mi dă pace.

Dare făcu o pauză, fiindcă nu insista, dacă nu i se ofereau detalii. Harlan era convins că, dacă nu s-ar fi cunoscut, Dare ar fi zis pur şi simplu un "Nu", după care ar fi închis. Aşa că profită de avantajul relaţiei lor. Dare mîrîi parcă întrebarea:

- Da. Ce-i cu ea?

- Călătoria asta unde ea e ghid...ceva nu-mi dă pace. Pleacă o săptămînă cu doi bărbaţi pe care nu-i cunoaşte. Bine, cu unul a mai fost altădată plecată, dar zicea că omul nu e prea interesat de natură, aşa că îmi pare interesat de o altă afacere. Ai auzit vreodată ca femeile-ghid să aibă probleme...ştii, legate de bărbaţi, în timp ce sînt plecaţi la vînătoare ?

- Nu sînt prea multe femei-ghid, spuse Dare. Cunosc cîteva, care lucrează cu soţii lor. Nu spun că nu există femei singure care lucrează ca ghid, dar nu ştiu ce să zic.

- Crezi că e în siguranţă?

- Dar are şi o armă cu ea, nu ?

- Desigur.

- Atunci e la fel de în siguranță ca orice femeie cu o pușcă în mînă. Nu e ca și cînd aș fi eu în siguranță. M-ai întrebat dacă am auzit povești la vînătoare, unde femeia a avut probleme, iar răspunsul este da. Am auzit ceva, dar nu la prima mînă, așa că nu pot jura că a fost adevărat. Bunul simț îmi spune că există și oameni ticăloși din naștere.

Harlan oftă sonor.

- La asta mă gîndeam și eu. La naiba.

Dare întrebă, deși pe un ton ezitant:

- Unde îi va duce? Cunoști zona?

- Da, mi-a dat coordonatele zonei și numele celor pe care-i va însoți. Harlan completă cu încă o informație. Am stabilit să mă sune la întoarcere.

- Ce vor să vîneze?

- Urși, am dedus eu după ce am văzut proviziile.

- Și amîndoi clienții sînt prima dată la vînătoare? întrebă Dare. Se referea la prima vînătoare de urși, dar Harlan înțelegea.

- Nu știu despre clientul clientului; poate acela are experiență. Harlan spuse exact ce știa, dat fiind faptul că avea niște presentimente stranii legate de acești doi bărbați necunoscuți de el. Își drese vocea, pregătindu-se pentru un refuz, apoi trecu la subiectul care era de fapt obiectivul său. Cum spuneam, am o neliniște în privința vînătorii; nu pot să spun de ce. Știi cine ar putea să ia legătura cu ea

cît timp e acolo singură cu ei, ceva incognito? Adică ea nu trebuie să ştie că are pe cineva pe urme.

Urmară cîteva momente de tăcere, răstimp în care Harlan îşi imagina că Dare ţine receptorul în mînă şi-l priveşte nedumerit, apoi urmă un urlet scos dintr-un gît parcă frecat cu şmirghel.

- Şi vrei ca eu să mă duc pe urmele ei? Asta sugerezi, nu-i aşa? Nu există nici un "cineva" , care să se afle prin zonă la momentul acela.

- Doar dacă nu ai altă treabă, spuse Harlan cu nevinovăţie. De fapt, se simţea triumfător. Dacă Dare ar fi avut un program stabilit, ar fi refuzat din start, dar aşa era clar că nu era ocupat cu nimic. Harlan jucase la cacealma şi cîştigase.

- Nu am pe nimeni programat, dar asta nu înseamnă că nu sînt ocupat, zise Dare, de-a dreptul enervat.

- Ştiu că-ţi cer mult prea mult, dar....

- Nici nu-ţi trece prin minte cît de prea mult îmi ceri. Poate că nu ai remarcat, dar eu şi Angie nu ne înţelegem prea bine. Nu apreciază niciodată prezenţa mea.

- Am observat, recunoscu Harlan. Iar dacă te vede, nu va fi fericită. Totuşi, prefer să o ştiu nefericită, decît violată sau moartă.

- Chiar crezi că poate fi vorba de asta?

- În mod normal nu m-aş gîndi aşa. De data asta, totuşi, nu ştiu ce mă face să am o bănuială stranie.

- Rahat, zise Dare, dar nu ca să ironizeze instinctul lui

Harlan. Era de fapt o recunoaştere din partea unei persoane care se aflase în destul de multe situaţii tensionate şi locuri periculoase; poliţiştii şi soldaţii învaţă să dea atenţie instinctelor, mai mult decît o fac oamenii de rînd. Harlan nu se credea un medium, dar părerea lui era că oamenii posedă un al şaselea simţ, care-i poate alerta în cazul unui pericol iminent, cu condiţia să-i dea ascultare. Poate că Angie să fi resimţit acelaşi pericol la rîndul ei şi să fie mai mult decît precaută, condiţie deja suficientă, doar că în situaţia ei alte preocupări i-ar putea obtura capacitatea de a observa anumite detalii. O să mă gîndesc la asta, acceptă Dare morocănos. Dar, dacă plec după ea şi-mi trage un glonte în fund, tu vei purta răspunderea.

La dracu! Angie Powell nu era problema lui. Era o pacoste, dar nu era problema lui.

Dare îşi făcuse un obicei – ba chiar devenise o religie – să nu calce în rahatul altora, dacă putea să-l ocolească. Mai ales că nu era dădacă. Harlan se comporta ca o bătrînică, era îngrijorat pentru Angie, deoarece instinctul îi spunea că e o problemă pe undeva. Se simţea dator să o protejeze fiindcă era fiica prietenului lui cel mai bun, o văzuse crescînd şi alte porcării psihologice, iar acum dezvoltase un complex de vinovăţie.

Uita că Angie şi-a ales cariera de ghid, ştiind al naibii de bine că avea să însoţească la vînătoare bărbaţi

necunoscuți, cu care va trebui să conviețuiască măcar o săptămînă. Era o bucată bună, frumușică; își făcuse ea toate socotelile și probabil își luase și măsuri de precauție.

Doar că acum Angie trecea printr-o perioadă dificilă, trebuia să vîndă, să se mute, iar Harlan se simțea dator să o protejeze cumva. Asta explica atitudinea lui.

Dare pufni pe nas și merse la frigider, de unde scoase o sticlă cu apă. Încerca să-și imagineze cum ar fi să apară în tabăra ei, într-o misiune de *verificare a domniței,* exact ca într-un film western de epocă. Angie Powell ar fi capabilă să-i tragă un șut în fund, dacă ar fi prins din zbor măcar o aluzie că nu-și poate purta de grijă singură. Bine, măcar ar încerca.

Deși nu era în toane prea bune, zîmbi. Tipa îl călca pe nervi cînd își dădea ochii peste cap ofensată, ba chiar îl enerva la culme fără să încerce măcar, dar tabloul mental cu ea repezindu-se la el cu pumnii încleștați îl energiza. Măcar un lucru era clar: el a cîștigat toate disputele. În al doilea rînd, disputele au fost amuzante. Scenariul îl încînta, imaginîndu-și corpul ei firav zbătîndu-se sub greutatea lui, iar fundul ei perfect aflat exact în locul unde putea să-l apuce lent, cu ambele mîini – da, exact scena dinaintea celei unde ea îi trage un cap în gură și-i sparge nasul, care a fost mai probabilă decît apucatul lui de fund. Dacă s-ar fi gîndit mai bine la luptă și dacă și-ar fi ținut mîinile unde trebuia, ea nu ar fi ajuns la nasul lui, nici la ouăle lui, ori la altă parte vulnerabilă. Trebuia să-și

calculeze bine mişcările şi să decidă dacă merită să-i pună mîna pe fund cu preţul unui genunchi tras în ouă.

Scula lui tresări, zicînd *Mda, ce naiba*! Dare mîrîi din nou. Afurisit, răutăcios, literalmente.

Să stai o săptămînă pe munte, încercînd să te ascunzi şi să o păzeşti pe Angie Powell în acelaşi timp? Oare Harlan credea că el trăieşte într-un glob cu vid, fără să aibă nici o treabă personală?

Parte din porcăriile astea zilnice îl aşteptau pe masa de bucătărie, sub formă de facturi. Doamne, cît ura hărţogăraia. Îi plăcea cu ce se ocupă, dar, Doamne, ura mizeria asociată acesteia, adică teancurile de chitanţe şifonate, care, fir-ar să fie, parcă se înmulţeau peste noapte. Poate ar fi bine să angajeze pe cineva care să se ocupe de contabilitate, mai ales că acum făcea destui bani - cum avea să cumpere afacerea lui Angie, vor dispărea ceva bănuţi. O vreme va trebui să fie strîns la mînă, dar dacă toate planurile îi vor ieşi cum dorea el...

Ferească Dumnezeu, dacă ea ar fi omorîtă în afacerea asta cu vînătoarea, toate planurile lui s-ar duce pe apa sîmbetei. Proprietatea ar rămîne închisă pînă la stabilirea succesiunii. Nici nu ştia ce rude avea Angie, dacă avea vreun testament făcut undeva, detalii de genul acesta. Dacă se gîndea bine şi voia să pună mîna pe terenul ei, va trebui să aibă grijă ca ea să rămînă în viaţă.

Pe toţi dracii.

Se aşeză la masă. Luă calendarul şi-l răsfoi. Avea

toate datele şi în calculator, dar îi plăcea să aibă scrise pe hîrtie numele clienţilor şi datele programate pentru vînătoare. Pentru orice eventualitate. Pene de curent, viruşi informatici, ecranul albastru al morţii...da, tot mai bune sînt hîrtia şi creionul.

Calendarul lui era o hartă a succesului. La prima vedere era plin de mîzgălituri şi cifre. Nu scria prea frumos, dar putea descifra tot ce contează. Acolo avea şi telefoanele clienţilor, scrise pe marginea albă. Nu făcea multe anulări, dar avea şi liste de aşteptare, cu persoane care-l preferau pe el, în locul altor mari necunoscuţi, iar asta îl făcea să se simtă mîndru. Pentru unii vînători, era ori Dare Callahan, ori nimeni altul.

Calendarul îi spuse ce voia să ştie: nu avea nici o programare în următoarele zece zile. Se apropia sfîrşitul sezonului. Cum ultimele luni au fost aglomerate, Dare se bucura de un binemeritat intermezzo. Ar fi avut multe de făcut, evident, să spele maldărul de rufe care-l aştepta, să spargă lemne pentru iarnă, să rezolve facturile. În Montana iarna era bine să te prindă pregătit, iar Dare ştia prea bine asta. Rămase gîndindu-se la cîte avea de făcut în următoarele zece zile.

Sorbi puţină apă, apoi lovi nervos cu creionul pe calendar şi scrîşni din dinţi. Azvîrli calendarul pe masă, cîteva facturi căzură pe jos dansînd prin aer. Afurisit să fie Harlan. A plantat în sufletul lui sămînţa îndoielii, iar Dare nu putea să o ignore.

Nu putea să-i urmărească pe Angie şi clienţii ei din umbră, ca un bodyguard nedorit...sau ca un pîndar. Aşa putea primi un glonţ în fund. Turiştii nervoşi, cu degetul pe trăgaci pot greşi ţinta, cînd începe să-i mănînce pielea. Dacă mai purta şi o vestă portocalie, cum se cerea în acest sezon, era văzut sigur.

Nu se gîndea că Angie l-ar împuşca intenţionat – sau poate – dacă l-ar surprinde că-i urmăreşte. Cum nu era preferatul ei, nu ar vărsa o lacrimă. Nu era treaba lui, îşi aminti, dar o voce ascunsă în spate îi şopti şi ea că este treaba lui, de vreme ce intenţiona să-i cumpere casa. Rahat.

Mai bău puţină apă, apoi renunţă. Nu era momentul pentru apă acum. Rămăsese şi fără bere. În cafetieră mai erau cîţiva centimetri de cafea rece. Probabil avea un gust de rahat, îşi zise el. Se repezi la chiuvetă, din care scoase cana cu care băuse dimineaţa – de ce să mai murdărească alta? - şi o umplu, apoi o introduse în cuptorul cu microunde şi potrivi butonul la două minute.

Se gîndi că Angie exprimase clar părerea că vindea din cauza lui, iar de asta îl ura. Acum îl va urî mai mult, de vreme ce-i făcuse o ofertă şi aştepta să profite de situaţia în care se afla ea. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ea era să-l aibă pe urme, veghind la siguranţa ei, chiar dacă avea timp şi dorinţă, ceea ce nu avea. În mare parte. Cuvîntul "dorinţă" rezonă în minte şi-l enervă mai tare.

Se auzi avertizarea sonoră a cuptorului. Scoase cafeaua, adăugă două linguriţe de zahăr, să alunge gustul de rahat, sorbi puţin, se arse cu lichidul, puse cana pe masă şi cîntări. Nu era chiar rea la gust. Putea să se bucure de o cafea caldă, nu-i aşa? Viaţa e frumoasă, în mare parte. Nu avea nevoie de problemele lui Angie.

Cum de o lăsase să i se strecoare pe sub piele în halul acesta? În cîteva secunde o compara deja cu o capră bătrînă, apoi cu o căpuşă, totuşi, stătea şi rumega toate temerile lui Harlan, ba mai mult, îşi făcea griji pentru o femeie care nu i-ar spune nici cît e ceasul.

Dacă Harlan i-ar fi împărtăşit temerile pentru oricine altcineva, nici nu i-ar fi păsat. Angie era adult, avea o armă, desigur. Cu siguranţă că făcuse şi ceva cercetări despre clienţii pe care urma să-i însoţească la vînătoare. Cunoştea teritoriul la fel de bine ca şi...nu, mai bine ca oricine, cu excepţia lui. Avea o atitudine atît de sfidătoare, încît probabil grija ar trebui îndreptată spre siguranţa clienţilor ei, nu asupra ei.

Dare sorbi calm din cafea. Se linişti, gîndindu-se la zece zile de libertate. Avea ceva de reparat, dar nu era presant. Hîrtiile nu plecau de pe masă. O lăsă moale cu urmărirea lui Angie Powell, că doar nu era o femeie neajutorată, în aşteptarea prinţului salvator.

Ce naiba, va pleca la pescuit. Va merge sus , pe munte, unde era linişte şi pace. Dacă locul ales pentru pescuit va corespunde cu tabăra lui Angie, atunci uite o pură coincidenţă.

Da, exact. Îşi tot spunea asta. Îi va spune acelaşi lucru şi lui Angie, dacă ea va avea norocul să-l vadă. După ce s-a hotărît definitiv, Dare a început să-şi pregătească bagajul exact ca un om care ştia foarte bine ce face, fiindcă repetase de mii de ori lucrul acesta. Puse în rucsac nişte batoane proteice, o trusă de prim ajutor, cîteva containere cu spray pentru urşi, sticle cu apă, aspirină – fiindcă sigur va da de Angie şi-l va apuca durerea de cap - şi o bluză mai groasă. Luă şi telefonul legat la satelit, încărcat şi pregătit. Îi plăcea să fie mereu pregătit pentru neprevăzut.

Echipamentul de pescuit era altă poveste. Verifică undiţele, firele, fiindcă niciodată nu pescuia cînd însoţea un client. Nu mai fusese la pescuit de multă vreme şi acum se bucura că va merge singur, ca să savureze pacea şi liniştea.

Niciodată nu s-a gîndit să înveţe clienţii să pescuiască. Acum poate că i-ar da ideea lui Angie. Oare ea ştia să pescuiască? Era o întrebare perversă.

Oare de ce nu se specializase ea în însoţirea cuplurilor, a familiilor, unde exista şi o femeie? Ar fi avut măcar genul în avantajul ei. Nu, ea călcase pe urmele tatălui său şi continua ca el, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, doar că totul se schimbase acum.

Ce buni ar fi nişte păstrăvi acum, doar că nu ştia dacă nu se făcuse deja prea frig. Poate ar avea noroc în ape cu curenţi mai slabi.

Dacă din întîmplare va avea timp să arunce un ochi asupra lui Angie, cu atît mai bine, dacă nu, măcar se va bucura de pescuit. Ştiind-o în siguranţă evident că ar fi mai liniştit, iar o parte din el ar fi fericită. Una chiar foarte fericită. Mintea lui ştia asta prea bine, dar cocoşul lui nu pierduse speranţa. Cel puţin deocamdată. Poate călătoria asta era exact ce trebuie pentru a convinge creieraşul lui involuat că a fost norocos cînd a scăpat de ea.

Capitolul șase

Chad Krugman aștepta la terminalul aeroportului Butte, iar zborul companiei SkyWest, în care se afla și Mitchell Davis se apropia de culoarul de sosire. Pe aeroport nu mai erau decît foarte puține zboruri comerciale, majoritatea activității fiind preponderent alocată aviației generale. Orele de aterizare erau decente.

Chad se gîndea că Davis era un vînător experimentat, dar nu putea călători cu clasa întîi într-un 747, care să-l ducă exact în zona de vînătoare. Norma pentru această activitate era ceva-mai-departe-de-locație.

Era conform planurilor lui, oricum. Cu cît mai departe îi ducea ghidul lor, Angie Powell, cu atît mai bine era. O întrebase despre zonă în general, păstrînd tonul e-mailurilor foarte rezervat, dar interesul lui era unul cu totul special.

Odată ce a aflat încotro se îndreptau să vîneze, pe o zonă de zece mile pătrate a descărcat imagini de pe Google Maps și le-a lipit, formînd o hartă, care să-i dea o idee despre caracteristicile topografice și posibilele puncte importante. Imaginile nu erau exact cum le-ar fi dorit el,

ca detalii, dar îi formau o idee despre teren şi despre cum avea să-şi ducă la îndeplinire planul.

Ştia mai demult că va veni şi ziua aceasta, chiar din momentul cînd a început să smîntînească lichiditățile provenite din serviciile de spălare de bani pe care i le oferea lui Mitchell Davis. Ba nu, chiar mai dinainte, cînd plănuise totul foarte bine, evaluînd toate posibilitățile, înainte de a face primul pas. Îşi setase o alarmă mută la conturile şi fişierele de pe computer, un avertisment automat, pentru cazul cînd cineva încerca să acceseze diferite fişiere şi informații.

Acesta era firul său detonator şi acum se întreba cît va dura pînă ce Davis va deveni bănuitor, de aceea planificase această călătorie.

Chad se simțea şi el mîndru de sine. Cu cît se apropia data întîlnirii cu Davis, cu atît mai des se întreba dacă nu cumva îl supraestimase pe acesta, ticălos cum era, doar că *bang*! Exact ieri firul detonator trimisese alarma. Precizia temporizării îl făcu să tresalte de extazul triumfului. Ori era extrem de exact, ori nu era.

Se pregătea de un an pentru asta, studia şi învăța, ca să calculeze bine timpul. Era atît de precaut să nu-i scape ceva de care Davis să-şi dea seama, intenționat uitase de anumite instrumente şi dispozitive care puteau alerta imediat, fiindcă ele nu cădeau în sarcina lui Chad şi nu era obligatoriu ca el să le procure.

Asta însemna să nu ia cu el nici un dispozitiv GPS,

nici o hartă prin satelit, nici paşaportul. Acesta era pus bine într-o cutie poştală din Butte, uşor de recuperat la nevoie. Biletul de avion ar fi trebuit cumpărat dinainte, doar că nu ştia exact în ce zi va avea nevoie de el, aşa că o va face în ultimul minut. Nu era mare scofală.

Lui Chad îi plăcea diferenţa dintre modul cum îl percep ceilalţi şi cum era el de fapt. Absolut nimeni nu avea habar de ce era el capabil, dar el petrecuse o viaţă întreagă clădindu-şi personalitatea, modelîndu-şi cu măiestrie masca, de parcă ar fi ştiut din copilărie că într-o zi viaţa lui va depinde de asta. A fost binecuvîntat, sau blestemat - depinde de unghiul din care priveşti – cu trăsături obişnuite şi luptase mult să devină un om şi mai obişnuit.

Se menţinea într-o formă perfectă, aşa că oamenii nu se prea uitau la el cu interes, întrucît îşi alegea haine mai largi, astfel că părea mai scund şi mai corpolent. Cine ar bănui un tip care semăna cu uşor-dolofanul Woody Allen? Nimeni. Aşa că toată viaţa lui a trecut neobservat, în acest răstimp acumulînd chiar sub nasul lor o avere considerabilă.

Acum era cea de-a doua natură a sa; nu se mai gîndea că trebuie să vorbească bîlbîit, sau că trebuie să meargă uşor împiedicat, aşa cum se auto-educase, sau că trebuie să facă gesturi stîngace fie cu un pahar cu apă, fie cu un telefon mobil. Ce mai, CIA putea să ia lecţii de la el în privinţa persoanelor sub acoperire.

Mitchell Davis venea din zona de recuperare a bagajelor, trăgînd un troler, iar în mînă avînd o geantă pentru computer. Chad se împiedică şi scăpă mobilul, care alunecă pe podeaua lucioasă. Neîndemînatic se întinse să-l ia de pe jos, iar cînd se ridică, era roşu la faţă de efort. Nu se uită deloc spre geanta pentru laptop, fiindcă asta era confirmarea că Davis avea să-şi păstreze urma, electronic vorbind.

Se simţi uşor tulburat, fiindcă Mitchell Davis l-ar fi omorît fără ezitare, dacă ar afla ce caută el, dar Chad îl dispreţuia pe Davis nu doar pentru faptul că şi-a adus laptopul cu el, ci mai mult pentru că habar nu avea unde se duceau şi că acolo nu exista wifi, aşadar nu va fi nici un semnal pentru serviciul mobil.

- A fost un zbor liniştit? întrebă el automat, controlîndu-şi nervozitatea din glas.

Davis mormăi. Era mai înalt cu cîţiva centimetri, uşor cărunt, cu ochi reci şi duri.

- Sper că deja ai închiriat ce trebuie.

- Ne aşteaptă acolo. Am închiriat un SUV cu tracţiune totală, e bine? Mă gîndeam că avem nevoie de el pentru că are spaţiu în spate şi... Dacă vrei, pot să-l schimb.

- E bine, zise Davis. Hai să mergem.

Davis era obişnuit cu cei care-l pupau în fund, dar de obicei nu era atît de brutal. Voia să fie sigur, totuşi. Chad era prea bun în ce făcea pentru Davis, aşadar nu putea să-l elimine fără o dovadă palpabilă. Existau spălători de bani

şi existau genii ale valutelor, iar Chad era unul dintre ele. Pentru acei oameni care au sînge în instalaţie mai mult decît alţii, acesta ar fi fost un motiv suficient. Chad îşi luase diploma în contabilitate, de aceea era foarte talentat în probleme financiare. Talentul lui putea fi privit ca o ciudăţenie, nu ca o parte integrantă a inteligenţei sale. Le mulţumea pentru asta lui Tom Cruise/ Dustin Hoffman şi filmului despre savantul autist, fiindcă imaginea aceasta fusese implantată în creierul oamenilor.

Davis urmă indicatoarele spre zona de maşini închiriate, iar Chad venea în urma lui, trăgîndu-şi trolerul.

- Este acela roşu, spuse el, din nou măsurîndu-şi nivelul de nervozitate şi nesiguranţă. E în regulă? Roşul este...putem lua altă culoare, poate negru, dacă nu te...

- Cui naiba îi pasă de culoare ? îl întrerupse Davis nerăbdător şi întinse mîna. Dă-mi cheile.

- Cheile? Da, sigur. Chad lăsă rolerul să se prăbuşească, neatent la poziţia acestuia, apoi scotoci prin buzunare după cheie. Nu era cazul să negocieze cine va conduce, cum ar fi făcut un bărbat dominant, mai ales că fusese şi altădată pe proprietatea Powell şi cunoştea drumul. Scoase nişte hărţi, pentru a-l ghida pe Davis, reuşind să o ia şi pe un drum greşit. Absolut deloc nu voia să-l lase pe Davis să fie cîtuşi de puţin precaut.

Percepţia. Totul se rezumă la percepţie.

Angie nu-şi mai amintea chipul lui Chad Krugman, dar reţinuse că nu ştia să călărească prea bine, aşa că era

bine că animalele mergeau alături de ei, legate de camionete. Aranjase să-şi parcheze camioneta şi rulota, iar pe ultimii kilometri vor merge călare. Doar dacă nu cumva Krugman mai luase lecţii de călărie, altfel va avea dureri de fund, pentru care ea îl va compătimi. O va face în tăcere, fiindcă bărbaţii se ofticau mereu cînd li se arăta că nu pot face un lucru la fel de bine ca o femeie, chiar şi cînd era al naibii de evident.

El şi clientul lui ajunseră aproape de înserat, iar ea îl privi pe bărbatul care cobora de la volan, pe care nu-l cunoştea deloc. Rămase cam surprinsă, fiindcă în mod logic, Krugman ar fi trebuit să conducă, fiindcă el cunoştea curbele şi serpentinele spre casa ei.

Privindu-l pe pasager, memoria îi reveni brusc, amintindu-şi de fotografia lui, deşi Chad Krugman nu era în nici un fel o figură memorabilă. Era puţin mai înalt decît ea, rotofei, cu păr negru şi trăsături care se uită uşor. Hainele lui erau puţin şifonate, nu era urît, dar nici atrăgător, genul greu de descris. Dacă personalitatea lui ar fi fost mai pregnantă, restul nu ar fi contat, doar că parcă avea pe frunte ştampila cu "ineficient". Orice ocupaţie avea, era clar că nu era un bărbat de succes, îl evaluă Angie. Probabil că făcea pluta, asta definindu-i viaţa.

Clientul său, Mitchell Davis, era cam opusul lui Krugman. Angie îi întîmpină zîmbitoare. Krugman zîmbi ezitant, dar Davis îi aruncă o privire superioară, sugerînd

că avea alte lucruri importante de făcut, nu să fie politicos.

- Doamnă Powell, mă bucur să vă revăd, spuse Krugman, iar Angie îi întinse mîna şi el i-o strînse scurt, delicat şi umed.

- Şi eu, zise ea. Spune-mi Angie, te rog.

- Desigur. Iar eu sînt Chad. Părea mai relaxat, apoi se încordă cînd îşi îndreptă atenţia spre clientul său. Domnule Davis, ea este ghida noastră, Angie Powell. Angie, Mitchell Davis.

Davis dădu scurt din cap, privind împrejur, remarcînd camioneta deloc nouă a lui Angie, precum şi rulota pentru cai, cam uzată. Strîmbă din nas, iar ea observă aceasta. Poate că nu avea echipamente şi vehicule prea noi, dar ele îşi făceau treaba bine.

- Încîntată de cunoştinţă, spuse ea jovial, deşi el nu făcea nici un efort în aceeaşi direcţie.

Davis era tot ce nu era Krugman. Era mai înalt, suplu, brunet, cu tîmplele uşor încărunţite. Avea trăsături bine-definite, eleganţă, iar ochii de o nuanţă ciudată, cenuşie. Avea mişcări scurte, sigure, autoritare. Hainele păreau făcute la comandă.

Angie constată că-i displace total.

Deja putea spune că va fi o săptămînă al naibii de lungă. Cu puţin noroc Davis îşi va împuşca ursul repede, îl va tranşa, apoi restul săptămînii probabil că nu vor mai avea motive să zăbovească pe acolo fără să facă nimic. Dacă nu, ea va păstra distanţa, va tăcea şi va zîmbi,

aşteptînd să treacă timpul mai repede. Ca orice persoană care lucrează cu publicul, avusese mulţi clienţi pe care nu i-a agreat de la început, iar aceştia plecaseră acasă la fel cum au venit. Davis nu era cu nimic deosebit de ceilalţi. Probabil.

- Să vă conduc la cabanele voastre, spuse ea, după ce amîndoi bărbaţii şi-au scos trolerele din SUV-ul închiriat. Krugman ştia drumul, dar ea o luă înainte pe alee. Cabanele erau undeva printre copaci, parţial vizibile din casa ei, amplasate astfel încît să acorde intimitate clienţilor. Aprinsese deja veiozele dinăuntru şi pornise căldura. Fiecare cabană avea în interior şi un şemineu funcţional, dar încălzirea comună era mai practică şi mai eficientă.

- Am dus lăzile cu armele voastre în cabane, le spuse ea. Chad, prima cabană este a ta. Descuie uşa şi-i dădu cheia. Domnule Davis, aceea este a dumneavoastră.

- Da, bine, zise el luîndu-i cheia din mînă, iar tonul lui exprima că nu era deloc impresionat de cazare. Angie se strădui să fie politicoasă, fiindcă aşa trebuia.

- Vă las să despachetaţi, le spuse ea apoi. Dacă aţi adus vreun laptop şi doriţi să vă conectaţi online, aveţi acces la Internet în casă. Acolo aveţi şi un televizor, dacă vreţi să urmăriţi ceva diseară. Cina se serveşte la ora şapte. Nu e nimic deosebit, friptură şi biscuiţi. Ne vedem mai tîrziu, sau oricînd doriţi.

- Sună perfect, zise Chad zîmbind nervos. Privirea

rece şi disprețuitoare a lui Davis sugera contrariul, dar el nu spuse nimic.

Întorcîndu-se spre casă, Angie îşi aminti că nu era vorba de ea, ci de dinamica dintre Chad şi clientul său, iar aceasta nu funcționa. Oricît de mult ar fi încercat el să-l impresioneze pe domnul Davis, acesta dădea de înțeles că toate aranjamentele acestei călătorii erau de mîna a treia.

Succesul vînătorii depindea de rezultatul capturii. Deşi era cam tîrziu, nu toți urşii intraseră la iernat; vremea era destul de blîndă, aşa că mai erau cîțiva urşi activi. Va face tot posibilul să-i scoată în cale un urs domnului Davis.

Cumva se aştepta ca măcar Chad să vină la casă înainte de ora cinei, dar spre surprinderea ei, apăru domnul Davis. Avea cu el geanta şi laptopul.

- Trebuie să verific nişte rapoarte, spuse el nepoliticos.

- Sigur. Aici, îl invită ea, arătîndu-i un birou pe care se afla un televizor cu ecran plat şi priza pentru Internet. Se vedea şi modemul wifi. Îi dădu un card cu codul ce trebuia introdus. Iată parola pentru wifi.

- Mulțumesc. Îşi scosese deja laptopul şi dădu din cap, cît de cît politicos.

- Cu plăcere.

Angie plecă, pentru că avea de pus masa. Cei care veneau aici nu se aşteptau la servicii şi tacîmuri scumpe, tocmai de aceea vasele ei erau simple, fără pretenții, iar tacîmurile din inox. Fața de masă avea o culoare rezistentă la pete.

La masă avea friptură de vită cu sos, biscuiți de casă și prăjitură cu ciocolată. Per total era o masă peste medie și era pregătită de ea. Pe vremea cînd locuia în Billings avea cîteodată chef să amestece tot felul de ingrediente și să experimenteze diferite feluri de mîncare. Poate cîndva o să repete experiența, dar nu acum, din lipsă de timp. Deja pusese la congelator o jumătate din friptura de azi, pentru întoarcere. Nu-și permitea să arunce mîncarea, fiindcă viitorul nu promitea vremuri mai bune.

La șapte fără zece Chad apăru în ușa sufrageriei.

- Miroase bine, zise el.

- Mulțumesc. Angie zîmbi detașat. Domnul Davis este în antreu, cu laptopul.

Chad făcu un gest evaziv.

- Nu vreau să-l deranjez. Pot să te ajut cu ceva?

- Nu, doar să te așezi la masă și să mănînci, răspunse ea. Totul e pregătit. Scot și biscuiții din cuptor imediat, adăugă, uitîndu-se la ceas. Scuză-mă, te rog...

- Desigur. Nu voiam să...

- Sînteți oaspeții mei, îl liniști ea, citindu-i stînjeneala pe chip. Într-un minut aduc și mîncarea. Sper să vă placă biscuiții cu ciocolată!

- Foarte mult, spuse el, încîntat că ea schimbase subiectul.

Era clar că nu se va pune problema unei conversații, așadar ea se bucura că putea să-și facă de lucru evitîndu-i, aducînd biscuiții, sau coșul de pîine, ori tava cu friptura.

După ce aşeză totul pe masă îl întrebă:

- Ce doriţi să beţi? Am lapte, ceai cald, cafea şi bere. Desigur, apă.

- Ah, bere.

- Şi pentru mine bere, zise Davis intrînd în sufragerie.

Angie merse în bucătărie, scoase două beri din frigider şi le turnă în pahare. Cînd le aduse paharele şi le lăsă pe masă, Chad o întrebă:

- Nu iei masa cu noi? Alteori cînd a fost cu alţi clienţi la ea, aşa se întîmplase, doar că atunci avusese o companie mai agreabilă. Angie nu stabilise ca regulă să ia masa cu clienţii, dar nu-i plăcea să se tortureze singură, dacă se putea eschiva, aşadar nici vorbă să stea la masă cu ei de data asta.

- Am mîncat deja, minţi ea cu seninătate. Oricum va ciuguli ceva în bucătărie, sau va aştepta să mănînce după ce terminau ei.

- Aţi verificat zona unde veţi merge cu noi? întrebă Davis interesat.

- Da, acum cîteva zile am fost acolo, cînd am dus la tabără nişte provizii. Erau urme prospete de urs.

- Dar practic nu aţi văzut un urs?

- Nu, dar nici nu m-am străduit. Nu voiam să dau ochii cu el dinainte.

Fusese înarmată, desigur, dar era singură. Urşii îi dădeau fiori reci, chiar dacă era însoţită, aşa că atunci fiind singură, nici nu intenţiona să caute animalul. Totuşi, ţinu

pentru sine temerile, fiindcă un ghid fricos nu dă bine la clienți.

- Așadar nu știți dacă era un urs cu o dimensiune decentă.

Tonul vocii lui sugera că deja ea picase și testul al doilea al ghidului, primul pe care-l picase fiind acela că nu avea un autovehicul strălucitor și opulent, ca al lui Dare Callahan.

Chad păru stînjenit. De dragul lui Angie își păstră tonul neutru și mască iritarea.

- Ba știu, după înălțimea urmelor de gheare lăsate pe copaci. Presupun că acest urs are peste un metri optzeci înălțime, ceea ce e destul pentru un urs negru.

- Și cum știți că este urs negru?

- După firele de blană agățate în tufișurile din zonă. E mereu posibil să fie și un urs brun prin teritoriu, dar știu că ursul negru se plimbă sigur prin arealul acela.

- Ce plan aveți dacă ursul a intrat în bîrlog pînă ce vom ajunge noi acolo?

La bărbatul acesta fiecare întrebare suna ca un interogatoriu. Angie căută o nouă rezervă de răbdare.

- Dacă nu găsim materii fecale proaspete de o zi sau două, vom înainta pe teren. De obicei teritoriul unui urs se află pe o rază de la două la zece mile. La vremea aceasta ei nu sînt prea activi, dar mai dau ture. Vremea este încă bună. Anul trecut pe vremea asta aveam deja un strat gros de zăpadă.

- Dacă nu vă deranjează că vă întreb, miss Powell, de cît timp sînteți ghid?

- Aproape de cînd mă știu. În copilărie îl ajutam pe tata, iar mai tîrziu am început să-mi fac clientela personală. Așa era de fapt; nu trebuia să știe el că în adolescență călătoriile ei erau mai mult de dragul fotografiatului, sau a vînătorii de păsări. Totuși, îl însoțise pe tatăl ei la o mulțime de partide de vînătoare, nu era novice. El o învățase cum să citească semnele, cum să aducă vînatul la locul vînătorului și cum să tragă la țintă. Tot ce a învățat a rămas bine întipărit; după ce el a murit, ea i-a luat locul imediat.

- Biscuiții sînt super, zise Chad, ocolind evident subiectul neplăcut. Mama ta te-a învățat să gătești?

- Nu. Am învățat mai mult prin încercări, iar greșeli au fost multe pe drum. Menționarea mamei era un obicei familiar multor oameni, dar nu și ei. Pentru ea mama fusese irelevantă, tatăl fusese grozav. Viața ei a fost frumoasă doar datorită lui.

Încercă iar să plece, dar Mitchell Davis insistă cu alte cîteva întrebări impertinente, parcă voind să o prindă în capcană. Chad se potoli fiindcă primi o privire tăioasă de la Davis, apoi se mulțumi să ronțăie din biscuiți.

Angie reuși să răspundă tirului fără să clipească, detașată și ironică uneori, apoi reuși să se refugieze în bucătărie. Se consolă cu o felie groasă de prăjitură, prima tăiată. Cînd veni vremea desertului, avu grijă să-i taie lui

Devis o felie pe jumătate mai subțire decît cea pentru Chad, apoi se retrase iar la bucătărie. Lăsîndu-le destul timp să termine de mîncat, ieşi, să le ureze noapte bună, sugerînd că dimineața se vor trezi foarte devreme.

Chad se ridică, spuse noapte bună şi porni spre uşă, mulțumind pentru cină, dar Davis zise brusc:

- Mai am ceva de lucru pe Internet, pînă mă culc. Krugman, poți să te retragi.

Chad ascultă supus şi ieşi. Angie surîse.

- Eu mai am cam o jumătate de oră şi termin treaba; cred că vă va ajunge.

În nici un caz nu avea de gînd să-i permită să rămînă în casă cu ea pînă se va culca şi nici nu avea de gînd să prelungească şederea lui aici acum. A fost o zi grea şi va urma o săptămînă foarte grea. Trebuia să doarmă bine fiindcă era ultima noapte petrecută în patul ei, pînă la întoarcere. Nu îşi făcea griji că Davis va reveni, aşa că îi va impune ea limita.

El o privi tăios şi spuse:

- Voi avea nevoie de mai mult timp.

- Regret, dar în seara asta mai mult nu veți primi. Dacă mai aveți nevoie, mîine dimineață veți găsi uşa descuiată. Eu mă voi trezi la ora patru.

- Aici aveți o afacere de mîna a doua, nu-i aşa? zise el şi zîmbi cu nerușinare.

- Sînt ghid de vînătoare. Aceasta este casa mea, nu un hotel. În alte locuri nu ați fi avut nici măcar acces la

Internet. Presupun că *sînteți* un vînător experimentat, nu-i așa? întrebă ea privindu-l cu îngrijorare. Informațiile ei dădeau un răspuns afirmativ, dar după cîtă impolitețe și obrăznicie suportase pînă acum, își permitea măcar o singură întrebare înțepătoare. A rostit-o cît a putut de politicos, doar că puterea ei de înțelegere se diminua și nu avea de gînd să tolereze să fie intimidată de unul ca el.

- Probabil că am participat la mai multe vînători decît dumneata. Fără legătură cu poveștile despre ajutorul pe care i l-ai dat tatălui în copilărie.

- Nu sînt povești, domnule Davis. Îmi pare rău că nu mă credeți. Dacă vreți să vă recăpătați încrederea în mine, vă invit să dați cîteva telefoane cunoscuților mei, pentru a-mi verifica recomandările. Așteptă puțin, apoi luă de pe masă tava cu friptură. Nu doriți? În cazul acesta eu am treburi de terminat.

Duse tava la bucătărie: apoi reveni să adune restul farfuriilor și tacîmurilor, iar el nu mai era la masă. Puse totul pe tavă și reveni la bucătărie, unde se simțea mai sigură în apropierea cuțitelor de tranșat carnea. Bine, cam melodramatică afirmație. Dacă ar fi avut vreo bănuială că Davis ar ataca-o, nu l-ar fi lăsat să rămînă în casă cu ea și nici nu ar fi mers cu el la vînătoare. Avea o personalitate dificilă, dar ea nu resimțea vreun pericol în prezența lui. Nimic din atitudinea lui față de ea nu-i sugera că o privește ca un prădător.

Sigur că da, dacă ar fi fost așa de pricepută la evaluat

bărbații, nu s-ar fi trezit antrenată în acel fiasco matrimonial.

Termină repede de strîns şi spălat vasele, se uită la ceas şi aşteptă să treacă jumătatea de oră promisă. La fix treizeci de minute se ridică, încuie uşa bucătăriei, apoi merse la locul unde se afla el şi spuse:

- E ora stingerii.

El îi aruncă o privire furioasă, dar închise laptopul şi-l puse în geantă.

- Noapte bună, îi spuse ea conducîndu-l spre ieşire. El nu-i răspunse. Angie închise uşa, o încuie şi aprinse cîteva becuri de la intrare, ca să lase casa luminată, în caz de urgenţă la noapte. Poate îşi rupea cineva vreun picior, sau i se făcea rău. Spera, dacă va fi cazul, să fie vorba chiar de Mitchell Davis. Ba nu, mai degrabă invers. Lasă-l să plece teafăr la sfîrşitul săptămînii de aici, fiindcă omul era genul de nenorocit care te dă în judecată dacă are un accident.

Da, săptămîna se anunţa una extrem de lungă.

Capitolul șapte

Angie se trezi și imediat ieși din casă. Era liniștită. Vremea se mai îmbunase. Temperatura era acceptabilă, iar după buletinul meteo, nu se anunțau ninsori deocamdată, ci doar peste vreo zece zile.

Pînă la ora cinci Angie adăpase și hrănise caii, conectase remorca la camionetă și îmbarcă proviziile și caii. Davis nu apăruse încă, aș că nu avea nici o treabă importantă pe care trebuia să o continue în această dimineață, exact cum bănuise ea.

Pregăti niște sandvișuri cu friptură rece, niște termose cu cafea fierbinte. Luă niște zahăr, îndulcitor și lapte condensat. Avu grijă să-i anunțe pe Chad și Davis că plecarea era la șase fără un sfert, apoi ieși din casă și încuie ușa exact cînd îi văzu așteptînd afară.

Se apropie de camioneta ei și văzu trolerele lor pe jos. Davis descuie SUV-ul lor, apoi deschise portbagajul și amîndoi puseră trolerele înăuntru.

- Păi, noi am decis să venim în spatele tău, iar cînd se va termina vînătoarea să putem pleca direct la aeroportul din Butte, explică stînjenit Chad.

- Mi se pare logic, dar dacă este prea tîrziu şi vreţi să rămîneţi aici în noaptea dinaintea plecării acasă, sînteţi oricum bineveniţi. Voi alegeţi.

Luă un sandviş şi un termos cu cafea, iar pe cele pentru ei i le dădu lui Chad.

- Domnilor, micul dejun. Să pornim la drum.

Cei doi au urcat în SUV-ul lor, cu Davis la volan, iar Angie a urcat şi ea în camioneta ei. Nu o deranja schimbarea de planuri. Astfel va avea mai multă linişte şi timp de gîndire. Porni radioul, iar muzica instrumentală liniştitoare inundă habitaclul. Drăguţ. Era mult mai bine decît să inventeze subiecte de conversaţie. Îşi turnă cafea şi porni lent, accelerînd lin, ca să nu sperie caii din remorcă.

De-abia peste o oră va răsări soarele, aşa că vor ajunge la destinaţie cînd ziua va începe. Vor scoate caii din remorcă, îi vor înşeua, apoi vor pleca mai departe. Îi plăcea să conducă foarte devreme în zori, avea senzaţia că o ia înaintea zilei. Peisajul devenea fabulos, pe măsură ce întunericul ceda locul luminii.

O fracţiune de secundă gîndul îi zbură spre Dare şi tacticile lui imobiliare, dar refuză să se lase impresionată deocamdată. Timpul era dedicat clienţilor ei şi trebuia să-i acorde atenţie totală oricărei activităţi în care erau acum implicaţi.

Chiar la ora programată ajunseră în parcarea lui Ray Lattimore; el oferea spaţiu pentru autoturismele celor

care participau la călătorii cu ghid. Angie îl plătea cu plăcere. Deşi cerea dublu decît merita, măcar era liniştită că-şi va găsi maşina şi remorca în bună stare, supravegheate atent.

Ray ieşi să-i întîmpine şi-i arătă unde să parcheze. Davis şi Chad au rămas de-o parte, cît timp Ray a ajutat-o să scoată caii, deşi nu era sarcina lui. Se uită cu un ochi critic la cei doi clienţi ai ei.

Cei patru cai începură să tropăie nerăbdători, dornici de acţiune. Unul din ei, Samson, era pentru ea. Dacă nu ar fi fost atît de neascultător, l-ar fi pregătit pentru Chad, dar cum firea lui era năbădăioasă, îl va încăleca ea. Era un cal mare, puternic, căruia nu-i plăcea să fie călărit, nu stătea locului cît i se potrivea şaua pe spinare, se trăgea înapoi, necheza şi muşca, se scărpina de un copac şi chiar încerca să-şi piardă călăreţul. Purta povara foarte bine, totuşi, mai bine decît mulţi alţi cai.

Deşi nu a spus nimănui, Angie ţinea foarte mult la ticălosul nărăvaş. Ştia ce trebuie să facă şi ce nu, iar amîndoi se înţelegeau perfect, cît timp nu-l încăleca altcineva în locul ei.

Ceilalţi cai, unul sur, unul roib şi un murg aveau şi ei ciudăţeniile lor, dar măcar tolerau călăreţii. Calul pe care şi l-a ales ea, fiind şi cel mai nărăvaş, nu învăţase încă toate obiceiurile activităţii stăpînei lui, find cumpărat ultimul. Roibul era cel mai docil, aşa că îl rezervă pentru Chad. Calul sur era undeva între cel roib şi murg ca

temperament.

- Cred că diseară sau mîine plouă, îi zise Ray, încuind grilajul remorcii. Nu prea e vreme pentru vînătoare.

- Ştiu. Ploaia nu face bine oamenilor, aşa este; dar animalele vînează şi se hrănesc indiferent de vreme sau ploaie. Vom avea ceva timp astăzi, totuşi.

- Noroc atunci. Sper că mîine ne vom vedea.

- Ar fi frumos, zise ea zîmbind. Chiar dacă azi vor prinde un urs, eu nu m-aş întoarce aici călare, dacă plouă.

Buletinul meteo pe care l-a văzut anunţa şi descărcări electrice, fapt neobişnuit pentru această perioadă din an – neobişnuit dar nu nemaiauzit.

Angie trecu la treabă şi înşeuă caii, ajutată iar de Ray, întrucît Chad se uita la ei neajutorat, iar Davis butona mobilul şi înjura de zor, închipuindu-şi că semnalul va ajunge la dispozitiv dacă tasta furios combinaţiile de cifre.

- Tipul ăla ştie să călărească? întrebă Ray, făcînd semn spre Chad.

- Se descurcă. Pe el îl urc pe roib. Chiar atunci aranja chingile pe cal.

- Vă îndreptaţi spre o zonă dificilă. Sper că se poate ţine în şa. Dar celălalt?

- Spunea că se pricepe. Îl cred pe cuvînt.

Mai mult de atît nu putea face. Să-l pună pe Davis să-şi demonstreze abilităţile de călăreţ? Sigur. I-ar plăcea să vadă asta.

Samson a fost încărcat cu proviziile. Calul a întors uşor capul, a nechezat, apoi a început să-i miroasă mîna. Ea l-a bătut uşor pe gît.

- Eşti nerăbdător să pornim la drum? îl întrebă, iar el nechează uşor, drept răspuns, de parcă a înţeles-o.

Pînă ce ea a terminat de pus şaua pe Samson, Chad şi Davis au început să facă şi ei ceva. Şi-au scos armele din lăzi, le-au încărcat şi le-au pus în tecile din dreapta şeilor.

Cum şi ea îşi pregătise puşca deunăzi, spera că vor putea vîna ceva cu minim de muniţie consumată. Nu-i plăcea să facă risipă de nimic. La urmă le dădu fiecăruia cîte două recipiente de spray împotriva urşilor, aşezate într-o centură specială.

- Ţineţi-le unde vă sunt cel mai la îndemînă, nu în buzunar sau în tolba de pe şa, le spuse ea.

- De ce să ne chinuim cu astea cînd avem puştile? zise Chad privind recipientele.

- Ai încercat vreodată să faci pipi ţinînd o puşcă? zise Angie. Trage fermoarul, ridică fermoarul. Ai avea nevoie de trei mîini.

Chad se făcu roşu ca focul. Davis izbucni în rîs, iar reacţia lui o surprinse fiindcă nu s-a aşteptat să-l vadă vreodată amuzat, chiar dacă era vorba să rîdă de altul.

- Dacă te-ar alerga un urs, nu ţi-ai mai face griji să tragi fermoarul, îi spuse el lui Chad.

- Cred că nici unul dintre noi nu ar mai face-o, se amestecă Angie. Dacă bărbaţii ar fi fost prieteni,

comentariul ar fi fost nostim, însă era evident că nu erau deloc prieteni. Ba mai rău, Davis era clar ostil față de Chad, ceea ce făcea întreaga aventură nu doar stranie, dar și dezagreabilă.

- Diferența între a vîna urși și a vîna elani este că elanul nu va încerca să te tîrască pentru ca să te mănînce, continuă ea. Vreunul dintre voi a folosit vreodată un spray împotriva urșilor?

- Sigur că da, zise David plictisit, dar Chad începu să citească instrucțiunile de pe eticheta flaconului.

- Nu pot să vă arăt nici cînd vom ajunge la tabără, fiindcă sprayul în sine conține arome alimentare care ar atrage un urs. Aici e cel mai bun loc. Angie îi arătă cum să țintească. Pulverizezi un nor între tine și urs și nu mai aștepți ursul să atace, fiindcă poate sări deja la tine înainte ca sprayul să-și facă efectul. Niciodată nu dai cu spray dacă vîntul bate înspre tine, fiindcă orbești și ursul tot te va urmări. Mereu să ai la tine două recipiente, fiindcă unul s-ar putea să nu fie suficient.

Chad se uita la ea, dar nu părea convins.

- Credeam că urșii sînt sfioși și o rup la fugă, dacă nu te împiedici tu de ei.

- Să nu mai crezi asta, zise Ray. Urșii sînt animale de pradă. Eu unul nu mi-aș dori să sperii un grizzly, mai ales dacă e femelă și are pui, dar, dacă te uiți în urma ta și vezi un urs în spate, roagă-te să ai arma încărcată și să țintești bine, fiindcă vine după tine și două lucruri sînt sigure: ea aleargă mai repede și te va prinde.

Cam astea erau sfaturile despre urşi, iar Angie nu mai adăugă nimic. Cînd vor ajunge la tabără, va avea grijă să le spună care sînt regulile de siguranţă în tabără, dar cel mai bine îşi vor da seama cînd vor vedea cu ochii lor organizarea taberei.

Ziua se cam ducea degeaba, iar ei ar fi putut deja să iasă la vînătoare. Dă Doamne să iasă repede un urs, se gîndi ea, apoi zise:

- Pe cai.

Capitolul opt

Mitchell Davis descălecă şi privi tabăra pe care o închiriase ea, unde văzu o toaletă portabilă, instalată într-o parte. O privi pe Angie şi zise pe un ton sarcastic:

- Cred că glumeşti.

Chad roşi din nou. Tot drumul pînă aici el a fost ţinta ironiilor şi a limbii ascuţite a lui Davis, care-l feliase încet, încet. Davis comenta răutăcios şi despre felul cum călărea Chad, despre marca armei aleasă, despre cît de noi erau ghetele lui.

De cîteva ori pe drum Angie se gîndise că, dacă ar fi fost în locul lui Chad, l-ar fi invitat pe Davis să-l pupe în fund şi s-ar fi întors acasă. Acum, cînd ostilitatea era îndreptată spre ea, îşi muşcă limba şi se uită la Chad, care tăcea pentru exact acelaşi motiv al tăcerii ei: nevoia de bani. Era în aceeaşi barcă, alături de Chad, nicidecum superioară lui, aşa că trebuia să vîslească, lăsînd la o parte superioritatea.

- Poate o să mă apuc să meditez, vorbi ea ca pentru sine, iar Chad chicoti, apoi începu să tuşească.

Angie nu-şi dădea seama ce era în neregulă cu tabăra. Oare la ce s-a aşteptat Davis? La o cabană, poate? Nu ştia ce i-a spus Chad, cum i-a descris lui Davis cazarea, dar ea fusese sinceră cu Chad, cînd a închiriat tabăra. Nu era nici cel mai bun loc, dar nici cel mai rău în care a stat vreodată. Măcar nu vor dormi pe jos, iar ea îşi aminti de cîteva escapade în care aşa s-a întîmplat.

Locul unde erau corturile oferea o privelişte minunată, era pe o secţiune montană ferită, înconjurată de pini deşi şi salcîmi. În vale se vedea un fir de apă care şerpuia sinuos printre creste, iar la distanţă se vedeau deja culmile muntoase acoperite cu zăpadă. Tot peisajul era ca o întindere pictată în culori tomnatice, iar tufele de soc, pline de boabe negre, coapte, măreau şansele să găsească urşi. Doar de aceea se aflau aici. Ar fi putut să-i ducă într-o locaţie unde cazarea era în condiţii de lux, dar şansele ca Davis să împuşte un urs ar fi fost nule.

Existau şase platforme din lemn, dar doar pe trei dintre ele fuseseră ridicate corturi. Angie agrea acel gen de platformă; cînd ploua, apa nu uda cortul. Materialul era o pînză groasă, specială, iar în faţa fiecărui cort se întindea o aripă în faţa intrării, pentru intimitate. Ştia că prin materialul dens nu se distingea silueta, lucru avantajos pentru ea. Corturile nu erau prea mari, aveau cam doi metri douăzeci înălţime pe un metru şi jumătate, loc suficient pentru un pat pliant şi bagaje. În fiecare era o saltea gonflabilă, de pus pe pat şi un sac de dormit.

Toaleta portabilă avea grijă de chemările naturii, iar ea luase cu sine pachete mari cu şervețele umede, care să le asigure igiena pentru multe zile.

Cea mai mare parte a alimentelor era preambalată, dar se organizase şi un loc pentru pregătit de-ale gurii. Un aragaz de campanie oferea condiții pentru prepararea cafelei proaspete, iar părerea ei era că asta era la fel de necesară ca şi îmbrăcămintea. Aveau lanterne cu baterii, plus baterii de rezervă. Mai erau şi lămpi speciale, tot cu baterii, iar în caz că se făcea foarte frig, adusese şi nişte cărbuni speciali, care puteau fi arşi în nişte încălzitoare speciale pe bază de ulei încins.

Cel mai bine era că exista un acoperiş gros, sub care stăteau caii şi se puteau adăposti, în caz de vînt puternic. Angie se gîndea mereu mai mult la cai, fiindcă de ei depindeau viețile tuturor.

Din punctul ei de vedere tabăra avea aproape totul, mai puțin televizoare şi servicii pentru telefonia mobilă. Dacă Davis era atît de experimentat pe cît pretindea, nu trebuia să ştie la ce să se aştepte, sau măcar să aibă o idee generală?

- Care este cortul meu? întrebă el impertinent.

Angie nu ezită şi i-l arătă pe cel din marginea stîngă. Ea se va instala în cel din partea dreaptă, cît mai departe de el. Distanța între corturi era destul de mică, dar chiar şi aşa se simțea confortabil, departe de el.

Davis îşi lăsă calul şi dispăru în cort.

Ea se uită după el şi nu-i venea să creadă cît de plictisitor era acest bărbat.

- Îmi pare tare rău, şopti Chad, frămîntîndu-şi mîinile.

- Nu eşti tu de vină pentru manierele lui, zise ea, îndreptîndu-şi umerii. Luă calul lui de căpăstru, iar el o ajută să scoată şeile de pe cabaline, să le dea apă şi hrană, apoi să-şi care bagajul în cort.

Duse apoi şi proviziile tot în cortul ei. Locul devenise destul de strîmt, dar oricum nu urma să stea mult în cort, iar astfel ea va gestiona totul cum va dori, avînd toate lucrurile la îndemînă, iar prădătorul nu va avea cum să pătrundă şi să distrugă totul. Avea cu ea şi un pistol pe care-l ţinea sub pernă noaptea.

După cum s-a aşteptat, Chad se mişca încet, dar nu se plîngea. Dacă s-ar fi simţit şi Davis să-i ajute, treaba s-ar fi terminat mult mai devreme. Remarcă de cîteva ori cum Chad arunca priviri neliniştite spre cortul lui Davis. În cele din urmă o întrebă timid:

- Vrei să...adică aveai de gînd să mergem la vînătoare azi?

- Ar însemna că pierdem timpul dacă nu mergem măcar în recunoaştere, sublinie ea. Ştiu unde am mai găsit semne ale ursului şi ar fi bine să căutăm semne proaspete. Capturarea unui urs nu era o chestiune uşoară. Statul Montana nu permitea vînătorilor să amplaseze momeli sau mirosuri artificiale pentru ademenirea ursului.

Vînătorii trebuiau să *găsească* ursul, dacă se putea,

prin folosirea unui fluier special pentru chemat urşi, dar atunci intervalul de vînătoare era limitat la o jumătate de oră înainte de răsărit şi o jumătate de oră după apus.

- Să-l chem pe Mitchell, spuse Chad, făcînd semn cu capul spre cortul lui Davis.

Angie îşi scoase vesta portocalie şi o îmbrăcă, verificînd locul unde se prindeau cele două tuburi cu spray, în lateral, pe sub o bridă elastică, de unde se puteau accesa fără a face mişcări prea multe. Luă nişte gloanţe în plus, pe care le aşeză în buzunarul vestei, îşi încărcă puşca, îşi puse la gît binoclul, în buzunar o sticlă cu apă şi, în timp ce-l aştepta pe Chad, ronţăi rapid un baton proteic, pe care-l scăldă în puţină apă. Sandvişul de la micul dejun nu-i mai era de folos şi simţea că moare de foame.

Chad reveni roşu la faţă, cu stropi de transpiraţie scurgîndu-i-se pe frunte.

- A zis...a zis că, atunci cînd vei găsi ursul, va veni şi el. Pînă atunci nu este interesat.

Iată un moment propice pentru meditaţie. Angie îşi ţinu respiraţia cîteva secunde, apoi expiră lent. Din nou. Aşa, se simţea mai bine. Probabil că e chiar bună tehnica asta cu respiraţia. Nu prea avea motive de furie, cu excepţia prezenţei lui Dare Callahan, desigur. Toată lumea are o limită a răbdării, iar pe a ei Davis o întrecuse deja prea mult.

Îi plăcea treaba pe care o făcea în cea mai mare parte

a timpului. Aproape toți clienții ei erau oameni cumsecade, cărora le plăceau viața în natură, provocările, pur și simplu le plăcea să vîneze. Cînd nu se vîna, se spuneau povești, se vorbea, se glumea, se rîdea. Oamenii veneau aici ca să se relaxeze, să se simtă bine.

Săptămîna aceasta va fi altfel. În viața ei nu a dat banii înapoi cuiva și nici nu a plecat subit, și nici acum nu ar face-o, pentru că avea nevoie de bani, dar maică, atît de mult și-ar dori să facă asta. Chiar dacă ea și Dare nu vor ajunge la o înțelegere și nu vor bate palma, ea tot avea facturi de plătit, așa că va rămîne.

Se gîndi că aceasta ar putea fi și ultima ei misiune ca ghid de vînătoare – cel puțin aici. Poate primăvara o va prinde într-un alt loc, cu o slujbă nouă, cu vecini noi. Poate nu avea de ales, dar ce naiba, nu voia să continue așa, stresată la maxim și enervată de un idiot.

Poate acesta era un fel de semn că face exact ce trebuie, vînzînd afacerea, după care se va muta.

- E un cretin, bodogăni ea mai tare, apoi realiză că el a auzit-o și-i spuse lui Chad: Doamne, scuză-mă. Îmi cer scuze. Nu trebuia să spun asta.

Chad se șterse de transpirație și zîmbi înțelegător:

- Da, știu, șopti el. Apoi ridică din umeri, în semn că "Ce poți să faci?"

Ar fi trebuit să-și dea seama imediat ce Davis a descălecat și a lăsat calul pe seama ei, apoi nu a ajutat-o cîtuși de puțin cu ceilalți cai. Era un călăreț destul de bun,

de aceea ea nu pricepea de ce nu se oferise să ajute cu adăpatul calului care i-a cărat fundul pe spinare. Personalitatea lui ar fi îmbunătățită simțitor, dacă ar semăna mai mult cu calul pe care-l încălecase: să fie calm și castrat. De fapt, aceleași calități i-ar prinde bine și altui bărbat, la care se gîndea acum, deși o irita faptul că nu și-l putea scoate din minte complet.

- Nu știu ce s-a întîmplat, spuse Chad, cu ochii tot spre cortul cel mai îndepărtat. Știu că-i place să vîneze, tot timpul vorbește despre asta. Chiar mi-a plăcut cînd am fost data trecută cu tine, iar acum mi-am zis că...habar nu aveam că el o să...Lăsă propoziția neterminată, fiindcă nu voia să-l numească pe clientul lui ticălos.

- Nu e vina ta, Chad, îl liniști Angie. Îi zîmbi sincer, ca să-l mai încurajeze. Poate vom avea noroc și mîine veți prinde ursul. Nu cred că s-ar supăra cineva dacă partida de vînătoare s-ar termina mai devreme.

- Dacă va prinde un urs și eu aș zice mersi că s-a încheiat vînătoarea, spuse Chad ridicînd din umeri. Adică, am permis pentru urși, dar nu sînt un vînător iscusit. Pur și simplu nu mă pricep.

Era trist că era obligat să meargă în acest gen de călătorii, iar acum era cu un client care făcea tot posibilul să-i agaseze și jignească pe toți cei din jurul său.

- Ce-ar fi să o lași mai moale azi, îi propuse ea, iar eu voi vedea ce pot găsi.

Pe chipul lui se citi o sinceră eliberare, așa că zise:

- Dar nu e prea periculos să mergi în sălbăticie singură?

- E destul de periculos, dar sînt înarmată şi am un spray împotriva urşilor. Angie se gîndi să plece pe roibul mai tînăr, dar trebuia să nu sperie urşii din preajmă. În plus, nici nu avea de gînd să ajungă prea departe, iar caii aveau nevoie de odihnă. Drumul era destul de abrupt, urcuşul cam anevoios, iar tufişurile de care trebuia să treacă erau prea dese. Îşi simţea stomacul în gît, la ideea că trebuia să plece singură, dar o mai făcuse şi altădată. Voia doar să găsească excremente de urs proaspete, după care se va retrage în linişte, iar mîine vor începe vînătoarea.

Respiră.

Dare se gîndi să-l sune pe Harlan, pentru ca acesta să-i reamintească de ce plecarea lui era o idee bună. Doar de ce mai era bun un telefon prin satelit, dacă nu-l suna pe bunul său prieten, care să-l convingă că trebuie să se poarte ca un idiot, doar pentru a-i întări lui părerea?

Pescuit. Voia să pescuiască. Era o idee absolut excelentă. Angie nu avea nevoie de ajutorul lui, ba nici măcar nu i l-ar accepta, dacă ar fi nevoită, aşa că putea să respire puţin liniştea de aici. Biletul de intrare era pescuitul.

Deşi meseria de ghid pentru vînători şi pescari presupunea să petreacă mult timp la munte, lui îi plăcea

asta enorm. Singurătatea, peisajul neatins, mirosul muntelui – nu îmbătrînesc niciodată. Din adolescență petrecuse mult timp aici, iar acum, ca adult responsabil și proprietar al unei afaceri nu mai avea timp să se bucure de viață. De cînd nu mai venise el singur, doar ca să pescuiască?

Mereu avea prea multă treabă de făcut, așa că o vacanță nu se înscria pe lista lui niciodată. Trecuse deja prea mult timp, de parcă pierduse dreptul la o vacanță.

Faptul că Angie era pe munte, însoțită de doi necunoscuți, care-l speriaseră pe Harlan...asta era o coincidență. Nimic mai mult.

Da, cam așa. După ce coborî de pe cal Dare se întoarse spre direcția unde trebuia să se afle tabăra închiriată de Angie. Se orienta excelent și cunoștea muntele mai bine ca oricine, așa că mental localiză imediat tabăra. Dacă nu ar fi fost relieful, copacii și distanța, acum s-ar fi uitat exact la Angie și companionii ei de vînătoare.

Și el a fost acolo de cîteva ori. Nu era locul cel mai bun, dar nici cel mai rău. Era acceptabil.

Harlan notase numele celor doi clienți și a spus că vrea să caute cîteva referințe despre ei pe Internet, apoi să-l sune pe Dare pe linia prin satelit, dacă găsea ceva suspect. Dare nu se aștepta să găsească, însă Harlan se simțea mai bine dacă făcea ceva productiv.

Cînd Dare a ajuns la parcarea lui Ray Lattimore,

acesta îi spuse că deja Angie trecuse pe aici, însoțită de doi bărbați într-un SUV. Ray avea cam șaptezeci de ani, dar era un bărbat în putere și acum veni să discute cu Dare.

- Angie Powell a trecut pe aici azi dimineață devreme, zise el, făcînd semn spre camioneta ei. Erau doi clienți cu ea. Unul nu e bun de nimic, iar celălalt e un ticălos.

- Nu mai spune, zise Dare.

Ray îi mai împărtăși și alte opinii personale. După ce termină, Dare constată că întîrziase cu o oră față de ora la care planificase să ajungă, dar ce mai tura-vura, era în *vacanță*. Nu lucra cu fișă de pontaj la intrare.

Cum era în timpul liber, și-a luat cu el un cal cumpărat recent, pe care voia să-l antreneze pentru astfel de activități. Animalul promitea mult. Era foarte nesigur pe terenul accidentat, dar cu multă grijă Dare a reușit să-l conducă pînă la tabăra lor, amîndoi în siguranță.

Dare despachetă și puse totul în ordine cu meticulozitatea unui om care a făcut același lucru de mii de ori. Rutina îi dădea un anumit confort, senzația de acasă. Mai întîi se ocupă de cal, apoi scoase uneltele de pescuit și proviziile de hrană.

Era prima dată cînd se afla în locul acesta singur și i se părea ciudat să scoată doar o saltea, un singur sac de dormit. De obicei locul era destul de înghesuit, iar acum se minună de spațiul generos pe care-l aveau la dispoziție el și calul lui. Era tabăra lui, nu una închiriată, construită de el însuși, cu măsuri de siguranță împotriva animalelor sălbatice.

Construcția era solidă, pe două etaje, greu vizibilă de la distanță și mult superioară oricărui cort. La capătul construcției era o zonă care adăpostea caii, iar deasupra acestei platforme erau spațiile de dormit, compartimentate prin niște draperii groase, care ofereau intimitate. Cu o scară se putea coborî direct la cai. Căldura corporală a cailor se ridica pînă la nivelul platformei de dormit, astfel că iarna locul era aproape confortabil.

În partea de sus existau și niște ferestre mici, care puteau fi deschise vara, pentru ventilație. Astfel că oricine dormea pe platformă era în perfectă siguranță și în afara accesului urșilor, ba mai mult, aceștia puteau fi supravegheați de sus, eventual doborîți, dacă încercau să se ridice cu ghearele pe stîlpii de susținere. Dare era sigur că putea nimeri fiara înainte ca ea să-i atace caii.

De fapt niciodată nu a fost pus în fața unui asemenea atac, dar la munte trebuia să fie mereu pregătit pentru orice primejdie. Oricum, Dare era pregătit maxim.

Mîine dimineață va porni spre izvorul pe care-l avea în minte pentru pescuit. În drum spre izvor va trece pe o cărare apropiată de tabăra lui Angie, și ce-i cu asta? E o țară liberă. Dacă ea îl va vedea, va fi treaba ei.

Totuși, nu ar fi rău dacă tipii aceia ar ști că prin apropiere era cineva care o cunoaștea pe Angie și mai era și înarmat. Lui Dare nu-i păsa cînd amenința, fiindcă amenințarea nu însemna și fapta. A trăit destul și a făcut destule; pentru el amenințarea era un lucru absolut natural.

Capitolul nouă

Angie înainta cu precauție și cu urechile ciulite, ca să prindă orice foșnet sau sunet de crengi trosnind. Căuta să meargă cu vîntul din față, pentru că urșii emană un miros foarte puternic și cu nasul ei sensibil putea surprinde ceva înainte ca urechile să audă. În același timp era mereu atentă în spate, fiindcă ursul are simțurile de trilioane de ori mai ascuțite decît ale ei. O îngrozea ideea să se întoarcă și să dea cu nasul de un urs.

Era singură, neprotejată și recunoștea că nu se simțea bine la vînătoarea de urși, fiindcă se temea de ei al naibii. Singurul element care-i dădea încredere în sine, pentru aceste căutări de excremente de urs era pușca din mînă, încărcată cu muniție grea. Ursul se putea apropia mult, înainte să atace, iar dacă ea nu ținea bine, animalul ar fi putut provoca un dezastru înainte să cadă răpus.

Din clipa cînd începuse incursiunea în teritoriu i-a fost frică de moarte, dar a căutat să minimizeze pericolul. A ales haine care să nu miroasă a nimic, pentru a nu se transforma în *cina* unui urs mare și negru. Cel mai rău

lucru care i se putea întîmpla era să dea peste o ursoaică grizzly, care avea pui.

Dacă există pe pămînt un animal mai feroce decît acesta, imaginaţia ei nu reuşea să-l modeleze. O femelă grizzly care-şi apără puii este ca un fierăstrău distrugător; chiar şi masculii grizzly ar fi înfricoşători.

Afurisitul de Mitchell Davis. De ce nu s-o fi gîndit la un elan sau la o capră de munte? Şi elanii sînt periculoşi, dar de ei nu se temea. Ursul...coşmarul cel mai negru de care-şi amintea încă de la vîrsta de cinci sau şase ani era legat de un urs. Nu ştia de ce avusese acel coşmar, dar imaginea era vie, colorată, iar pînă azi îşi amintea fiecare detaliu.

Ea alerga, iar un urs negru venea în urma ei. Cîţiva oameni au încercat să o ajute, dar ursul i-a omorît pe toţi şi s-a apropiat de ea. Atunci ea s-a trezit, scîncind, apoi s-a ghemuit sub pătură şi a stat acolo pînă a venit dimineaţa.

În lumina acestui coşmar trăit, alegerea de a deveni ghid de vînătoare nu a fost o mişcare prea înţeleaptă. Acesta era teritoriul urşilor; orice incursiune, fie ea şi numai pentru fotografii spectaculoase, o aducea în curtea lor. Nu avea fobie de urşi, însă se temea de ei şi spera că nu se va afla niciodată prea aproape de vreunul tocmai fiindcă era extrem de precaută.

Urşii nu erau singurii prădători mari din zonă; mai era şi puma. Straniu, dar de pume nu-i era teamă ca de urs, chiar dacă nici cu puma nu dorea să dea nas în nas, dar îşi

permitea momentele ei lipsite de logică.

Aşteptă cinci minute, ascultînd, dar nu auzi nimic, doar cîteva foşnete – nu mormăieli, sau sforăituri, nici crengi trosnind – apoi se aventură mai departe, urmînd poteca unde localizase urmele. Pe copaci se vedeau urme de gheare, iar în tufişurile de soc cîteva smocuri de blană maronie fluturau în vînt. Examină solul, precum şi împrejurimile. Din cînd în cînd urmărea firul argintiu al apei, după care se orienta, astfel încît să ştie permanent unde se afla faţă de tabără.

În dreapta ei se lăsa o pantă, pe care împrăştiate se vedeau pietre colţuroase şi buşteni tăiaţi. Zări ceva metalic, în dreptul unei stînci, dar excrementele de urs nu sînt metalice; probabil cineva lăsase vreun gunoi, fapt care o intriga. Va lua gunoiul de acolo şi-l va duce în tabără.

Nici un excrement. Se apropie cîţiva metri şi văzu o grămăjoară uscată. Merse în direcţie opusă şi se îndreptă spre firul de apă. Apa era ceva necesar oricăror creaturi din pădure.

Cînd ajunse la grupul de stînci unde văzuse bucata de metal era deja în afara potecii şi păşi atentă, ca nu cumva să-i alunece piciorul, să-şi scrîntească glezna sau, Doamne fereşte, să-şi rupă un picior sau să se rănească în vreun fel, fiindcă nu avea încredere nici în Chad Krugman, nici în Mitchell Davis să o ajute. Îi spusese lui Chad foarte clar unde se duce, dar cum era incapabil să se descurce în

sălbăticie, nu avea încredere că ar putea-o găsi. Probabil că Davis era tot în cortul său, unde l-a lăsat, așa că, dacă ei i se întîmpla ceva, va trebui să se bazeze doar pe sine; pe nimeni altcineva.

Un aparat foto. Strălucirea metalică venea de la o cameră microdigitală. O ridică. Era deteriorată, murdară și probabil că nu mai funcționa. O examină îndeaproape și văzu că butonul de pornire era declanșat. Cînd ea mai apăsă o dată butonul, ecranul se aprinse. Din curiozitate apăsă butonul de derulare a imaginilor și se uită la cîteva instantanee. Erau o sută cincizeci și trei de poze, dar după ce văzu cîteva, opri camera. Se va uita la celelalte mai tîrziu, deși se îndoia că astfel va putea descoperi cui aparținuse camera. Probabil i-a căzut din buzunar proprietarului în urmă cu cine știe cîte zile.

Puse camera într-un buzunar interior al gecii și trase fermoarul. Se mai uită împrejur și zări un petic de material la vreo cîțiva metri distanță, sub un morman de bolovani. Părea să fie sfîșiat dintr-o pătură. Se uită de jur împrejur, nu văzu nimic, așa că se îndreptă spre el.

Nu era dintr-o pătură. Părea rupt dintr-o cămașă în carouri. Carourile se distingeau clar pe o zonă curată, iar restul fîșiei era îmbibat cu sînge închegat. Angie se opri, simțind cum i se ridică părul de la ceafă. Nu s-a mai apropiat de peticul însîngerat, ci a rămas încremenită, după care s-a răsucit pe loc, examinînd cu atenție zona.

Era liniște deplină.

Acum examină solul dimprejurul peticului de cămașă. Se vedeau pete închise la culoare, iar adînciturile din pămînt păstraseră intacte urmele labelor de urs, precum și ale ghearelor înfipte adînc în țărînă. Asta însemna că era un urs mare, nu un grizzly. Erau și niște dîre adînci, de parcă ar fi fost tîrît ceva pe acolo. Urmări cu privirea șanțurile lăsate de obiectul tîrît și dădu cu ochii de ceva ce semăna cu o bucată de carne crudă, roșu închis, făcută franjuri.

Se retrase, evitînd șanțurile respective, pentru a nu lăsa ea însăși vreun semn, apoi păși în lateral, ca să se cațere spre un ascunziș unde ducea urma obiectului tîrît. Accesul era dificil, panta foarte abruptă; se ținu bine cu o mînă, atentă la fiecare pas făcut, căutînd teren solid. Cînd ajunse la aglomerarea de stînci ridică privirea.

Și încremeni.

Rămășițele bărbatului – posibil să fi fost un bărbat, nu putea fi sigură, fiindcă nu mai avea față – erau tăvălite prin țărînă și pline de zgîrieturi. Așa fac urșii cu prada mîncată pe jumătate. Măruntaiele îi fuseseră mîncate. Parte dintr-un braț zăcea în apropiere. Apoi ea văzu unde eliminase ursul excrementele, parcă pentru a lăsa dovada proprietății asupra prăzii.

Doamne-scoate-mă-de-aici-teafără, se gîndi ea.

Mai văzuse prăzi ucise de animalele sălbatice. Natura nu era deloc curată; era murdară și brutală. Totuși, pînă

acum Angie nu mai găsise vreodată un om mîncat pe jumătate, aşa că stomacul i se întoarse pe dos. Se strădui să nu cedeze senzaţiei de greaţă şi se luptă cu sine să nu intre în panică, fiindcă îşi imagina ursul chiar în spatele ei, aşa cum i se întîmplase în coşmarul acela.

Scoase degrabă puşca din teacă şi o încărcă. Nu se auzeau decît mecanismele de armare a puştii, sunet destul de liniştitor. Se mai uită o dată de jur împrejur. Nici urmă de urs, sau pumă, sau coioţi care să dea tîrcoale resturilor din prada ursului. Nimic. Acest "nimic" era la aproape la fel de înfricoşător ca şi "ceva", fiindcă ea ştia că ursul trebuie să fie în vecinătate. Ei nu-şi abandonează prada de bună voie. Nu era chiar atît de aproape de ea ca să-i simtă mirosul, altminteri ar fi fost deja atacată.

Dar, dacă venea înapoi la prada sa şi dădea de mirosul ei, se putea lua după ea? Urşii fac asta adeseori. Urmăresc oamenii. Oamenii fac parte din lanţul lor de hrană.

Se întoarse pe cărare, îndreptîndu-se grăbită spre tabără. Se uită la ceas, calculînd distanţele. Trebuia să dea alarma imediat, adică să ia legătura cu Departamentul Pescuit şi Animale Sălbatice Montana, care va lansa alerta pentru un ucigaş de oameni în proximitate. Cadavrul trebuia ridicat şi identificat. Deja era foarte tîrziu şi urma să ajungă înapoi în tabără înainte de a se însera; era imposibil să mai ajungă înapoi la Ray Lattimore.

Cu toate că Mitchell Davis nu păruse încîntat de nici un aspect legat de vînătoare, ea punea acum pariu că va

face scandal cînd aceasta se va anula. Ea va fi nevoită fie să returneze banii, fie să prelungească vînătoarea, dacă şi clienţii mai puteau rămîne.

Sau ei ar putea rămîne în tabără pînă ce ea se va deplasa călare pînă la Lattimore.

Dacă pleca imediat, mîine după amiază va putea să fie înapoi. Se putea deplasa mai repede, dacă era singură. Poate îi va convinge să aleagă această variantă. Soarele se pitise demult în spatele culmilor ninse cînd ea ajunse înapoi în tabără. Nu îi văzu pe nici unul dintre cei doi.

- Davis! strigă ea. Chad! Avem o problemă!

Chad ieşi imediat din cort, apoi ieşi şi Davis, cu aceeaşi mină rece, imperturbabilă.

-Ai găsit semne de urs?

- Da, spuse ea mîhnită. Am găsit şi un cadavru. Pare că l-a ucis un urs. Mîine dimineaţă va trebui să coborîm de pe munte, ca să anunţăm autorităţile.

- Un cadavru? repetă Chad.

- Prostii, zise Davis. Probabil ai văzut un animal sălbatic şi ai intrat în panică.

- Ultima dată cînd am fost pe aici animalele sălbatice nu purtau cămăşi în carouri şi nu aveau nici camere digitale, replică ea nervoasă. Mîine mergem să anunţăm. Dacă nu vrei să vii, voi merge singură. Depinde de tine. Putem să prelungim vînătoarea cu o zi sau două, ori să o reprogramăm.

El se uită împrejur dispreţuitor.

- Vreau banii înapoi.

- Bine, îți vei primi banii înapoi. Nu avea rost să se certe acum. Cineva murise într-un mod îngrozitor, iar măgarului acesta nu-i convenea că i se strică planurile. Sigur, și ea avea nevoie de bani, dar se va descurca. Oferta lui Dare Callahan o aștepta.

Spre surprinderea ei, Chad spuse:

- Eu vreau să rămîn. Angie va pleca și se va întoarce tot mîine. Deci e o singură zi. Cu mîinile în buzunare adăugă: nu am nici un motiv să plec.

- Nu fi prost, mormăi Davis. Va trebui să fie ridicat cadavrul și asta înseamnă că va veni o echipă. Pe urmă Departamentul Pescuit și Animale Sălbatice va înțesa muntele cu oamenii lor, să vîneze ursul acesta. Totul va fi dat peste cap. Și cum e și sfîrșit de sezon, pînă la anul nu va mai fi vorba de o vînătoare adevărată.

Probabil că el avea dreptate, dar ei nu-i păsa.

- Îți voi rambursa banii, spuse ea. Mîine vom pleca înapoi. De obicei plec cînd se crapă de ziuă. Așadar să fiți pregătiți. Cum deja nu-l mai considera pe Davis client al ei, se uită la el sfidător și-i zise pe un ton amenințător:

- Tu poți să-ți pui singur șaua pe cal.

Cina, sau ceea ce se mai putea numi cină, a fost luată în liniște și încordare. Angie stătea cu pușca la îndemînă, fiindcă teoria spunea că un animal care ucide oameni, va mînca mereu oameni. Adăugînd și plăcerea ursului negru

de a pîndi, iată cîte motive avea ea să fie atentă. Parcă toată lumea se supărase pe toată lumea, aşa că s-au retras imediat în corturi.

Angie ridică fermoarul şi asigură clapa cortului, ca să nu existe acces dinafară, apoi se aşeză pe pat. Se simţea atît de epuizată mental, încît i-au trebuit cîteva minute să-şi revină. Nu-şi putea scoate din minte imaginea trupului sfîrtecat şi tăvălit prin noroi. Da, era obligată să lucreze cu oameni ca Mitchell Davis, afacerea era pe butuci şi trebuia să coopereze cu un Dare Callahan, dar toate acestea erau nimic, în comparaţie cu ce i se întîmplase acelui biet om.

Probabil că somnul va fi imposibil, dar putea să se odihnească măcar. În cele din urmă îşi făcu rutina de tabără, folosindu-se de nişte şervetele umede, care echivalau cu o baie, se schimbă în nişte pantaloni mai uşori, trase în picioare nişte şosete groase şi se cuibări în sacul de dormit. Verifică din nou dacă avea toate obiectele importante la îndemînă. Puşcă –verificat. Ghete- verificat. Pistol – verificat. Lanternă – verificat. Era cît se putea de în siguranţă.

Stinse lampa şi încercă acele inspiraţii şi expiraţii pentru meditaţie. În cort era întuneric beznă, dar ea ştia că foarte curînd ochii se vor adapta şi va reuşi să zărească o lumină slabă, de afară, doar că acum parcă întunericul era atît de dens încît prinsese viaţă şi o apăsa pe piept. Stătea întinsă şi asculta tăcerea nopţii, forţîndu-se să respire.

Poate a adormit puțin, poate că nu. Auzi primul tunet înăbușit și ridică mîna ca să se uite la ceasul cu cadran luminos. Era ora douăsprezece și treisprezece minute. Grozav. Spera ca ploaia să mai întîrzie puțin, dat fiind faptul că avea de mers călare pînă la Lattimore, dar parcă vremea o luase înaintea prognozelor. Parcă și aerul se schimba, încărcîndu-se cu energie electrică. Vîntul începu să sufle aprig printre copaci, iar sunetul produs semăna cu un bocet șuierat.

La început i se păru că a auzit vîntul. Căuta să-și găsească o poziție confortabilă în sacul de dormit. Se liniști, gîndindu-se că trebuia să doarmă puțin.

Se auzi din nou un zgomot. Angie își ținu răsuflarea și ascultă atentă. Inima începu să-i bată puternic. *Urs*? Fără să gîndească întinse mîna după pușcă și cînd atinse patul de lemn se mai liniști puțin.

Ridică ușor capul, ascultînd încordată.

Nu, nu era un urs. Și nici vîntul. Voci. Sigur auzea voci, dar prea îndepărtate ca să distingă vreun cuvînt. Distinse totuși un ton ascuțit, semn de ceartă. Oricare ar fi fost motivele, era clar că Davis și Chad aveau o dispută, mai mult ca sigur Davis îl boscorodea pe Chad pentru că a ratat vînătoarea. Dar...

La ora asta din noapte? Chiar așa?

Se temea, dar parte din ea ar fi dorit să-i lase în plata Domnului, doar că și-ar fi dorit să doarmă măcar puțin, chiar și zece minute, nu să le asculte cearta.

Ieşi din sacul de dormit. Nu voia să aprindă lampa de campanie, fiind prea vizibilă, aşa că luă o bluză şi cu ea acoperi lanterna, apoi o aprinse. Aşa. Acum lumina era destul de bună. Putea să vadă ce face, la adăpostul de lumina prea puternică, temîndu-se că i-ar sări complet somnul dacă se lăsa asaltată de strălucirea puternică a lanternei.

Îşi puse ghetele în picioare, apoi îmbrăcă geaca groasă, numai bună pentru luna Noiembrie în Montana, unde nopţile erau extrem de reci deja. Desfăcu fermoarul cortului şi se gîndi dacă era cazul să ia puşca sau pistolul. Pistolul era mai potrivit. Puşca simboliza putere. Luă puşca.

Din motive pe care nu şi le putea explica, stinse lanterna. O luă în mîna stîngă, puşca în mîna dreaptă şi scoase capul din cort.

Din locul unde era ea, celelalte două corturi se aflau la stînga ei, iar de acolo se auzea cearta. Rămase aşa puţin, ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul din nou, apoi se îndreptă spre locul de unde veneau vocile.

Deasupra capului ei un fulger lumină tot cerul. Furtuna îşi pornise deja suflul rece şi tăios, biciuindu-i faţa. Trecu de cortul lui Chad; era întuneric acolo, dar o luminiţă se vedea din cortul lui Davis. Totuşi, vocile nu veneau din direcţia aceea, ci din zona de gătit a taberei...foarte aproape, dar ascunsă sub copaci.

Deja cîteva picături grele de ploaie îi căzură pe cap.

Grozav. Putea să se întoarcă şi să-şi ia pelerina, sau putea să încerce să pună punct discuţiilor şi să se întoarcă fiecare în corturile lor, înainte ca ploaia să-i ude leoarcă. Alese varianta a doua, ca să evite escaladarea conflictului pînă la faza de tras pumni.

Încă un fulger, de data asta mai apropiat. Caii deveniseră şi ei neliniştiţi în îngrăditura lor, nechezînd agitaţi. Samson nu reacţiona la furtună în mod normal, dar Angie nu ştia cum vor reacţiona caii cei noi; la munte furtunile se aud cu totul altfel decît în văi. Fulgerele sînt mai puternice, tunetele mai sonore şi cu ecou, ca şi cînd îţi cad exact deasurpa capului. După ce-i va linişti pe cei doi, intenţiona să vadă cum poate linişti şi caii.

Trecu de cortul lui Davis, apoi cerul se lumină din nou de la fulgere. Acum reuşi să-i vadă mai bine pe amîndoi, însă nici unul din ei nu părea atent la ce-l înconjoară.

- ...să furi de la mine! îl auzi pe Davis rostind pe un ton scăzut, ameninţător.

- Hei! strigă ea spre ei, apoi aprinse lanterna, ca să se facă văzută, deşi fulgerele luminau foarte bine. Nu puteţi să lăsaţi asta pe mîine?

Davis se întoarse spre ea, evident tulburat.

- Fir-ar a dracului de...începu el, dar o detunătură puternică îi curmă restul cuvintelor şi chiar atunci tunetul răsună ca un ecou al bubuiturii de aproape. Cerul începu să toarne perdele de ploaie.

Davis făcu un pas înapoi şi căzu pe spate. Cum

lanterna era îndreptată spre el, Angie îl văzu căzut în ploaie, nemişcat. Mişcă lanterna spre Chad şi văzu că acesta ţinea un pistol îndreptat asupra ei. Unul dintre cai necheză strident, speriat. Chad tresări şi trase un foc.

Capitolul zece

Angie se aruncă spre stînga şi căzu, apoi începu să se rostogolească, încercînd disperată să stingă lanterna. Reuşi să ţină puşca strîns pe lîngă corp, dar cureaua de umăr se agăţă într-un bolovan şi scăpă puşca. Nu încercă să recupereze puşca, fiindcă împrejurul ei împuşcăturile continuau, în rafale frenetice. Din pricina fulgerelor se vedea clar poziţia ei, aşa că trebuia să se adăpostească sub un copac, oriunde...

Încă un fulger asurzitor şi pămîntul se cutremură. În lumina aceea lăptoasă ea îl văzu pe Chad cu faţa spre corturi, cu pistolul aţintit în direcţia unde credea că se află ea, doar că nu o vedea. Caii începuseră să se agite rău în îngrăditură. Parcă încercau să o demoleze. Chad înaintă, măturînd spaţiul cu lanterna aprinsă, căutînd-o pe ea. Cum nu avea unde să se retragă, Angie îşi lipi faţa de pămînt şi rămase nemişcată, rugîndu-se, sperînd că ploaia torenţială îi va obstrucţiona vederea atacatorului său.

Stropii grei o biciuiau ca nişte ciocane miniaturale. Totul împrejur se transformă în noroi dens, clisos, iar

băltoacele de apă se transformau în şuvoaie din ce în ce mai abundente, pe măsură ce adunau apa de pe munte.

Angie se strădui să încropească rapid în minte scenariul întîmplărilor recente. Ultimele treizeci de secunde i se păreau oricum desprinse de realitate. Nu se putea asta. Chad nu l-a împuşcat pe Davis, nu a împuşcat-o nici pe ea. De ce ar fi făcut-o? Oare ce s-o fi întîmplat, ce piesă din puzzle îi lipsea?

Cu coada ochiului îl zări pe Chad trecînd foarte aproape de ea, jucîndu-se în semicercuri cu lanterna, pentru a o găsi ghemuită undeva. Ridică puţin capul, doar cît să vadă unde zăcea puşca ei. Dacă nu ar fi scăpat-o, acum l-ar fi împuşcat. Dar ea scăpase arma, iar dacă sărea după ea, el ar fi auzit-o şi, cum terenul era alunecos, nu era sigură că putea parcurge distanţa fără să cadă iar.

Unul dintre cai, probabil Samson, începuse să se răzvrătească, lovind în încercuire. Chad se întoarse spre direcţia aceea, acum întors complet cu spatele la ea. Angie îşi adună curajul şi se ridică pe genunchi, sprijinindu-se pe mîini, săpînd în noroi cu botul ghetelor, ca să înainteze cumva...

...o nouă străfulgerare de data aceasta îi dezvălui privirii monstrul ieşind dintre copaci, o matahală neagră înaintînd legănat, cu capul în jos, gura întredeschisă şi scoţînd un urlet nepămîntean, de parcă sfărîma oase. Chad se întoarse brusc, atît cît să-l zărească, apoi Angie auzi un urlet sfîşietor, exact în direcţia cailor.

Angie simți cum sîngele i se scurge din cap. Auzi un fel de bîzîit, iar fulgerele nu mai conteneau să lumineze tabăra, doar că apa care i se scurgea în ochi îi înceţoşa vederea.

Se temea că va cădea cu faţa în noroi, neajutorată, dar dacă mai făcea vreo mişcare, ursul o putea vedea şi ataca, aşa că se chinui să îngheţe pe loc, aşteptînd ofensiva monstrului asupra lui Chad.

Practic animalul ridică o labă şi agăţă cadavrul lui Davis, apoi ajutîndu-se cu botul, îl azvîrli în aer ca pe o păpuşă de cîrpă. Ursul îl încercui, ţopăind pe labele din faţă. Din spatele corturilor se auziră căzînd stîlpii împrejmuirii. Auzi tropote de copite de cai în alergare şi-i zări pe toţi gonind spre pădure, iar unul dintre ei ducea în spate o siluetă ghemuită – Chad luase toţi caii şi fugea.

Pe ea o lăsase acolo, singură cu ursul.

Cîteva secunde, care i s-au părut o eternitate, s-a străduit să gîndească. După care a început să analizeze situaţia. Ursul era...unde...la vreo cincisprezece metri de ea? Urşii nu au o vedere prea bună. Aud perfect au şi un simţ al mirosului remarcabil, dar cum ploaia şi vîntul băteau spre ea, din direcţia ursului, acesta nu o putea simţi. Oricum era atent la trupul lui Davis. Nici nu putea vedea prea bine, în plus ploaia îi oferea o cortină naturală.

Instinctul îi urla disperat să nu se mişte, să nu atragă atenţia, dar avea nevoie de puşcă. Ar trebui să se tîrască

pînă la ea şi astfel se apropia de urs, dar se ruga cerului să nu o vadă. Încet, încet, se tîrî pe genunchi, cu lanterna încă în mînă. Respira lent, controlat, de-abia perceptibil. Dacă nu făcea zgomot, poate că ursul nu o va observa.

Atinse puşca. Ursul era încă atent la prada sa. Prin străfulgerările intermitente, Angie văzu cum animalul se înfruptă din măruntaiele lui Davis, rupînd bucăţi din carnea lui, sfîşiindu-l ritualic. Apoi, ca o pisică jucîndu-se cu o jucărie nouă, ursul lovea cu laba în bărbatul mort, nepăsător că ploaia se transformase într-o adevărată furtună.

Ursul era cu spatele la ea. *Acum*. Angie trase uşor puşca din noroi, iar acesta opunea rezistenţă prin efectul ventuzei. Cum mîinile îi tremurau, căuta totuşi să-şi şteargă noroiul de pe faţă. Nu putea să tragă cu puşca pînă ce nu o curăţa. Mecanismul era plin de noroi.

Îi venea să plîngă de disperare. Gîndul oribil că ursul i-ar putea face şi ei ce-i făcea lui Davis o copleşea peste măsură. Linişte. Trebuia să stea liniştită.

Amcu cu foarte multă atenţie, pas după pas repetă mişcarea dar în sens invers. Cu puşca strînsă în braţe începu retragerea, căutînd un loc ferit în spatele mai multor copaci şi unde fulgerele nu o mai puteau trăda. Reuşi să ajungă în spatele unui trunchi bătrîn şi acolo se ridică, aproape izbucnind în plîns.

Gîndeşte! îşi dădu singură ordin. Trebuia să gîndească, altminteri va pieri. Nu trebuia să intre în

panică. Următoarele minute puteau fi decisive pentru viața sau moartea ei, așa că trebuia să ia hotărîri înțelepte.

Aici nu putea rămîne. Chiar și în absența ursului, exista Chad. Îl văzuse cum a omorît un om; pe ea deja încercase să o omoare. Ursul poate pleca acum, că era sătul, însă Chad se putea întoarce. Neapărat.

Înseamnă că trebuia să plece. Trebuia să coboare muntele pe jos, noaptea, pe o furtună dintre cele mai oribile din viața ei. Un fulger putea să o lovească, dar prefera asta, decît să devină prada ursului.

Nemernicul de Chad îi luase toți caii, sperînd că ursul îl va scuti de efortul de-a o aranja. Pînă ce ursul îl va termina pe Davis, oare ar fi posibil să spună că acesta a murit împușcat, sau mîncat de urs? Oare se va face vreo investigație, sau situația va fi prezentată ca evidentă în sine, astfel încît să fie clasată ca atac de urs, cel de-al doilea. Iar dacă ea va fi a treia victimă...ursul canibal va fi împușcat, iar un criminal va merge liber prin lume.

Pe toți sfinții, era fraieră dacă lăsa lucrurile așa.

Avea nevoie de cîte ceva din cort. Instinctul îi sufla să fugă cît o țineau picioarele. Creierul îi spunea că are nevoie de apă și hrană, de ceva care să-i țină cald și de o armă care să funcționeze. Toate aceste detalii se aflau în cortul ei.

Rămase la adăpostul copacilor cît de mult posibil, ferindu-se de fulgere, iar pînă la urmă se îndreptă spre cortul ei. Era udă pînă la piele și hainele îi îngreunau

mersul. Deja începuse să înghețe. Pînă ce ajunse în cort începuse să tremure atît de rău, încît era bucuroasă că ursul stă cam prost cu vederea.

Așa, de ce anume are nevoie? Mîncare. Apucă niște batoane proteice și le îndesă în rucsac, apoi o sticlă cu apă, numai una fiindcă nu trebuia să se îngreuneze. Și lanterna.

Se dezbrăcă repede de toate hainele și apucă o pereche de blugi uscați, un tricou flaușat, mai îndesă în rucsac niște haine impermeabile, cîteva cutii cu cartușe, apoi închise bagajul. Luă pușca pe umăr și ieși din cort.

Nu o luă la fugă. Trebuia să se depărteze de urs, de Chad și asta cu multă grijă. Nu putea aprinde lanterna, așa că păși foarte atentă. Nici măcar nu mai gîndea. Amîndoi ucigașii era de categoria "ce mai contează?", iar acum nu-și permitea să facă analize, ci trebuia să fugă naibii de aici. Era atentă la pași și la locul unde punea piciorul, apoi la direcția vîntului, comparată cu locul unde era ursul. Avea la ce să se gîndească oricum. Se va concentra la "de ce-uri" mai tîrziu.

Pînă la Lattimore era mult de mers, iar cînd Chad va constata că ea nu mai este în tabără, precis se va gîndi încotro a apucat-o. Trebuia doar să se miște, să părăsească acest carnagiu, să nu mai vadă. Precauția era mai importantă decît viteza, își zise...dar, la naiba, trebuia să prindă viteză. Nevoia de a fugi o îmboldea, dar ea rezistă. Oricum nu putea să alerge ore la rînd și nici nu era momentul sau locul unde putea alerga fără riscuri.

Tabăra lui Dare Callahan era mai apropiată decît locația lui Lattimer, dar ea nu avea nevoie de adăpost, ci de ajutor. Cum locul era încuiat, se gîndi că oricum nu ar putea pătrunde în cabană. Dacă s-ar îndrepta spre locul lui ar pierde timp prețios și nu ar ajuta-o cu nimic, își zise ea. Chad era precis pe urmele ei.

Furtuna era copleșitoare și asurzitoare, vîntul urla printre copaci, singurul lucru bun era că nici ea nu putea fi auzită în haosul sonor. Urgia o chinuia dar în același timp îi conferea protecție în inima ei feroce.

Începu să coboare. Unde să meargă altundeva? Nu rămase pe cărare, fiindcă putea să dea de Chad. Se ținea de ce putea să apuce și nu-i aluneca printre degete, atentă unde pune piciorul, ca să nu alunece la vale.

La un moment dat direcția vîntului se schimbă. Se opri, temătoare ca nu cumva ursul să-i ia mirosul. Nu știa dacă el mai era unde-l lăsase sau nu. Poate că pornise deja pe urmele ei, iar acum îi urmărea fiecare mișcare de la înălțime, ascuns vederii ei.

Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să se miște. Întinse piciorul stîng, pipăind după un loc solid, dar dădu peste un morman de noroi. Încercă să-și păstreze echilibrul, apucînd cu mîna un tufiș mai des, dar piciorul alunecase deja de sub ea. Încercă zadarnic să compenseze cu piciorul drept, dar rată și într-o fracțiune de secundă alunecă de-a dreptul și începu căderea, iar ea se simțea descurajată și incapabilă, însă reuși să-și strîngă brațele pe lîngă corp,

de teamă să nu-şi rupă vreo mînă, iar în cele din urmă ateriză cu o bufnitură înfundată şi rămase acolo nemişcată cîteva secunde, făcîndu-şi un scurt inventar al membrelor.

Fusese o aterizare dură, care-i zdruncinase toate oasele din corp. Piciorul drept avea însă o problemă, fiindcă fusese prins între rădăcini şi se răsucise nefiresc. Durerea începea să se resimtă pulsînd, iar glezna părea că explodează în gheată.

Ploaia o uda insistent şi se simţea înfrîntă. Doamne, îi era şi frig. Nu voia să se mişte, ca să nu afle cît de gravă era situaţia. Dacă glezna era scrîntită, ea era ca şi moartă. Şi-ar fi dorit să mai poată sta nemişcată cîteva secunde, ca durerea să se mai estompeze. Îşi scrîntise glezna şi altădată, iar durerea fusese sfîşietoare cîteva secunde, apoi trecuse, iar ea a putut să meargă mai departe.

Nu-şi permitea acest lux acum. Îşi puse de-o parte desagile şi puşca, apoi trase uşor piciorul. Nu trebuia să scoată gheata. Oricum nu putea să vadă ce se întîmplase cu glezna. Mai bine era să lase totul aşa cum era deocamdată. Pipăi glezna cu degetele îngheţate şi înfrigurare în suflet. La atingere nu erau probleme, dar cînd voia să rotească piciorul, atunci durerea ameninţa să o răpună.

- Da, nu a fost o idee prea bună, îşi zise ea.

Nu credea că era ruptă, sau, dacă era, avea doar o uşoară fractură. Mai mult ca sigur era doar scrîntită. Oricum nu conta. Tot ce conta era să poată păşi pe picior.

Scrîşnind din dinţi, se sprijini pe piciorul stîng, folosindu-se de un băţ. Se ridică încet, apucîndu-se şi de un copac apropiat. Lăsă copacul şi făcu primul pas, forţîndu-se să reziste durerii. Cînd greutatea se lăsă pe piciorul stîng, iar o năpădi durerea aceea îngrozitoare, iar de data aceasta chiar căzu cu faţa în jos.

Îi venea să plîngă. Voia să dea cu pumnul în noroi şi să urle. Apropo de karma proastă! Oare ce a făcut , ca să merite asta? Afacerea ei se dusese naibii, trebuia să-şi vîndă casa lui Dare Callahan, să fugă de ticălosul criminal Krugman şi da, de un spurcat de urs. Acum îşi scrîntise glezna, cînd trebuia să coboare de pe munte cît mai repede, înainte ca ucigaşul Krugman sau monstrul-urs să ajungă la ea. Fără nici o îndoială, viaţa ei se transformase într-un rahat.

Dacă nu va putea să coboare de pe munte, ce se va întîmpla? Avea puşca la ea, dar trebuia să o cureţe cumva, pentru a o mai putea folosi. Mai avea şi pistolul. Dacă l-ar vedea venind pe Krugman, s-ar putea ocupa de el. Dar de urs...da, era îngrozită de namilă, mai mult decît de Krugman.

Ursul o va găsi aici dacă nu se va mişca.

Ticălosul!

Se enervă brusc. Ba nu, se înfurie. Nu avea de gînd să stea şi să-şi plîngă de milă, aşteptîndu-şi moartea. Dacă murea, nu mai conta nimic. Dacă renunţa, murea. Angie Powell nu putea fi acuzată că-i lipsea hotărîrea sau

încăpățînărea. Va coborî *tîrîş* muntele acesta, dacă va trebui.

Se ridică pe genunchi, luă puşca la spinare din nou, apoi rucsacul. Îi intrase noroi în gură, dar îl scuipă. Pe coate şi genunchi începu mersul tîrîş. Glezna o durea înfiorător, dar căuta să o protejeze de lovituri. Înainta greu, constant, descumpănită, dar înainta. La un moment dat mîna dreaptă dădu de nimic şi ea bănui că ajunsese la o prăpastie, aşa că aşteptă o geană de lumină, care să-i dea o idee cu ce se confruntă la înaintare. Furtuna se mai domolise, fulgerele slăbiseră în intensitate şi frecvenţă.

Oare îşi putea permite să aprindă scurt lanterna, cît să vadă ce era în faţa ei? Merita să rişte? Acum era invizibilă; Chad habar nu avea unde este ea. Lumina lanternei însă i-ar putea expune poziţia, în caz că el era prin preajmă. Pe de altă parte, nu putea avansa dacă nu ştia cu ce obstacol se confruntă.

O fracţiune de secundă, cît ţinu fulgerul, i se dezvălui peisajul. Era o cădere dreaptă, de aproape un metru. Îi va fi foarte greu să coboare acolo fără să-şi lase deloc greutatea pe piciorul drept. Totuşi, o crăpătură în scoarţa terestră nu avea cum să o oprească.

Aruncă mai întîi rucsacul şi-l auzi lovind pămîntul ud. Apoi lăsă să alunece şi puşca. Se răsuci, ajungînd cu burta pe marginea deschizăturii, pipăind cu piciorul bun locul de aterizare. Se străduia să-şi menţină corpul în partea de sus, pînă ce piciorul simţi teren solid dedesubt. Rămase

aşa o clipă, balansîndu-se pe margine, apoi trase aer în piept. Poate nu se mişca prea bine, dar se mişca în direcţia care trebuie: în jos.

Din cauza noroiului alunecă şi simţi pămîntul plecînd de sub ea. Neajutorată, se lăsă în jos. Se rostogoli prin noroi, iar pe drum în jos se mai prinse de cîte o piatră, astfel că se tăie în palmă şi în sfîrşit atinse pămîntul. Respiră adînc, apoi îşi făcu un nou inventar. Nu avea nimic rupt. Se simţea ca bătută, dar nu o durea decît glezna dreaptă. Oare cît căzuse ? Panta nu era prea abruptă, dar era acolo. Rucsacul cu batoanele proteice şi puşca rămăseseră undeva mai sus, căzute pe o ieşitură din stîncă.

Putea alege. Fie se tîra în sus, fie continua coborîrea. Putea continua să meargă sau îşi putea recupera lucrurile. Nici una dintre opţiuni nu era pe placul ei, era una mai rea decît cealaltă. Avea nevoie de rucsac, de hrană şi de pistol. Avea nevoie şi de puşcă. Nu putea lăsa armele acolo.

Îi fusese extrem de greu să coboare cu glezna scrîntită, dar să meargă acum în sus va fi ca o tortură. Se mai lovise puţin în cădere, aşa că fiecare fibră musculară o implora să se oprească. Mai mult, gravitatea lucra în defavoarea ei.

Căderea durase doar cîteva secunde, iar acum în sens invers se gîndea că-i va lua o veşnicie. Încetă să gîndească şi urcă pur şi simplu. Fiecare minut era preţios, dar ea nu avea de ales. Căuta loc solid cu piciorul stîng, apoi se

împingea pe el. Mîinile însîngerate apucau orice piatră părea stabilă şi sigură. Noroiul i se aduna în ghete, iar ploaia rece o biciuia. Angie se gîndea doar la scopul ei: puşca, lanterna şi pistolul. Mîncarea.

Faci asta sau mori.

Faci asta sau mori.

Şi făcu.

Dădu de un tufiş, se agăţă de el şi ajunse la nivelul pe care-l ratase în cădere. Instinctul supravieţuirii o sfătuia să rămînă calmă şi tăcută, să nu se vaite. Apucă pe rînd efectele personale, şi le agăţă de umeri, apoi sentimentul victoriei o copleşi.

Nu era persoana care să se dea bătură uşor, iar acum şi-o dovedea. Nu-şi permitea să stea să se odihnească. După cîteva secunde se aşeză pe fund şi reluă coborîrea, dar controlat acum.

Ajunse la capătul pantei şi reîncepu deplasarea tîrîş, pe coate şi genunchi.

Faci asta sau mori.

Dare auzi fulgerul înainte de declanşarea ploii. Se trezi brusc dintr-un somn adînc, în sacul de dormit şi ascultă cum se apropie furtuna. Ce naiba căuta el aici? Nu putea pescui pe furtună. Ploaia va dura o zi sau două, nu? Se bombănea fiindcă fusese un idiot.

Nu trebuia să-l fi ascultat pe Harlan. Trebuia să fie acasă acum, în patul său, unde ploaia ar fi răsunat plăcut,

nu amenințător. Nu. El era aici acum.

În mod obișnuit, îi plăcea furtuna. Privea camera luminată de fulgerele pasagere, iar cînd ploaia chiar începea, sunetul ei îl adormea. Se tot gîndea la Angie acum. Corturile ei erau destul de rezistente la furtună? Poate erau, fiindcă ea închiria adeseori tabăra, dar totuși... pe furtună corturile și ploaia nu erau o combinație perfectă.

Auzi un sunet puternic, cu ecou și sări ca ars. Nu era un tunet, ci detunătură de pistol. Auzise atît de des sunetele provocate de arme detonate, încît nu se putea înșela.

Se auzi prima detunătură, apoi a doua, iar instantaneu înțelese că veneau din zona taberei lui Angie. Doamne? Ce se petrecea acolo? Un foc tras de pușcă nu ar fi fost neobișnuit, dar un pistol...într-o tabără de vînătoare. Singurul motiv legitim pentru a-l folosi era dacă s-ar fi petrecut ceva neașteptat și respectivul nu putea ajunge la pușcă.

Ce s-ar fi putut întîmpla atît de neașteptat în tabăra lui Angie?

Îi trecură prin minte cîteva posibilități urîte.

Nu stătu pe gînduri, aprinse o lumină și începu să se echipeze. Apoi își luă o pelerină, pălăria, telefonul prin satelit și pușca. O lanternă puternică a fost aleasă drept companie, iar în două minute era gata, cobora scara spre cai.

Puse şaua rapid şi eficient, puse puşca în teacă, se gîndi să sune pe cineva din oraş, dar ce să spună? Mai bine nu. Ar pierde timpul inutil. Trebuia să se descurce singur.

Ieşi şi se îndreptă spre tabăra lui Angie. Ploaia turna găleţi reci peste munte. Cum terenul era nesigur, trebuia să mîne calul încet, aproape la pas. Lumina calea, dar calul părea nervos din cauza naturii dezlănţuite.

- Uşurel, băiete, îşi linişti el calul, pe un ton calm. Totuşi, animalul se temea. Îşi făcu socoteala că ar fi fost mai bine dacă se ducea pe jos.

La naiba, trebuia să plec spre tabăra lui Angie mai devreme, cît era încă lumină, să se fi arătat clienţilor, ca ei să ştie că ea nu era singură acolo.

Liniştea care a urmat celor două împuşcături l-a speriat cam mult. Cine a tras oare? Angie sau altcineva? De ce nu a urmat şi un foc de puşcă?

Dacă nu ajungea la timp şi Angie păţea ceva, Harlan l-ar omorî.

Iar dacă Angie ar păţi ceva...Dare nu ar ridica un deget să-l oprească pe Harlan.

Capitolul unsprezece

Chad Krugman îşi simţea inima bătînd atît de tare, încît îi venea să vomite. Ploua cum mai văzuse niciodată şi stropii de ploaie îi biciuiau obrajii ca nişte pietricele colţuroase. Deşi avea lanternă, nu vedea pe unde mergea, fiindcă perdeaua groasă de apă îi îngreuna vederea. Stinse lanterna, ca să economisească bateria şi o puse în buzunarul hainei.

Călărea fără şa, într-o mînă ţinea frîiele calului, iar în cealaltă puşca, pentru a se apăra de o afurisită de femeie înarmată şi de un urs. Era foarte greu pentru el.

Caii se mai calmaseră puţin, iar el s-a gîndit că reacţia lor fusese provocată de urs. Era pregătit să-l ucidă, pentru a supravieţui, doar că nu se aşteptase să vadă acel urs monstruos de mare, care se înfrupta din trupul lui Davis. Doamne, ce mare era.

Chad nu regreta că l-a ucis pe Davis, dar să fii mîncat aşa....îţi vine rău de-a dreptul. Oribil. Nu i-ar fi dorit asta nici celui mai aprig duşman al său, iar Mitchell Davis fusese duşmanul lui cel mai aprig.

La naiba! Totul a mers prost. Dacă Angie Powell nu ar fi găsit cadavrul acela pe drum şi nu ar fi plecat singură, să anunţe evenimentul, el ar fi aşteptat să-l ucidă pe Davis cînd mergeau la vînătoare şi aşa trupul lui ar fi fost mai greu de găsit. Ca şi trupul lui Angie, de altfel. Avea în plan să o ucidă şi pe ea; nu avea încotro. Parcă-l măcina un sentiment de regret, dar nu suficient cît să-i influenţeze planurile.

Pînă se gîndea cineva să-i caute şi să trimită echipe speciale să le găsească trupurile, el ar fi ajuns departe deja. Planul lui era să se întoarcă la locul din Lattimer, unde lăsase SUV-ul - pe întuneric nu ar fi fost observat - apoi să dea drumul cailor şi să plece pur şi simplu cu maşina. Poate ar fi lăsat caii la o depărtare de parcare şi ar fi venit pe jos.

A doua zi, cînd fermierul ar fi văzut că maşina lor nu mai era, s-ar fi gîndit că lucrurile nu au mers bine şi că ei au plecat, iar Angie a rămas. De-abia după o săptămînă, cînd el ar fi remarcat că Angie nu apare şi ea, ar fi dat alarma.

Chad ar fi ajuns departe, poate în Canada, ori în Mexic; ar fi dispărut pur şi simplu. Bani ar fi avut suficienţi, paşaportul era luat din aeroportul din Butte, cu conturile bancare şi parolele. Ar fi avut o săptămînă la dispoziţie pînă la găsirea cadavrelor.

Angie era ghidul perfect pentru această aventură: dotarea nu era una dintre cele mai alese. El observase că

nu are telefon prin satelit, nici aparat de radio-locație, iar fără ele ajutorul nu putea veni repede. Lipsa banilor pentru ea era în avantajul lui.

Totuși planul lui eșuase, iar acum nu știa dacă a rănit-o pe Angie sau nu; mergea călare orbește prin pădure și ploaie torențială, cu trei cai, fără să știe unde se află. Mai risca și să-și rupă gîtul, căzînd de pe cal, dacă acesta s-ar împiedica.

Cu greu reușea să stăpînească toți caii; ei parcă știau că el se teme și astfel deveniseră greu de domolit. Mare prostie să meargă călare; dar și mai mare greșeală să se adăpostească sub vreun copac, așa că bîjbîia prin întuneric.

Chiar cînd se gîndea la aceste dezavantaje, fulgerele îi dezvăluiră un grup de stînci în fața lui. Se mai liniști, gîndindu-se că va lega caii undeva și se va putea adăposti. Trase căpăstrul calului spre direcția stîncilor, iar ceilalți trei cai nu păreau prea încîntați de felul în care erau conduși, așa că trăgeau care în stînga, care în dreapta. Ar fi vrut să-i elibereze acum, să scape de povară, dar deocamdată nu dorea asta, ci se gîndea că poate mai tîrziu s-ar fi folosit de ei.

Se apropie de stînci și găsi chiar un fel de adăpost între ele. Nu era prea înalt, nici prea spațios, dar locul oferea totuși un minim adăpost. Aprinse lanterna și studie locul, constatînd că era exclusiv al lui. Mama natură și-a bătut joc de el, dar măcar îl proteja acum.

Descălecă şi conduse caii sub adăpostul oferit de bolovani, căutînd şi nişte tufişuri mai stufoase, de care putea să-i priponească.

Dacă fugeau cînd va da drumul la frîie?

Lua-i-ar naiba.

Acest răspuns îl calmă. Dădu drumul frîielor celor trei cai, iar pe al său reuşi să-l lege de o cracă mai groasă. Oricît de mult se mira, ceilalţi trei cai rămaseră pe loc. Poate erau obosiţi. Poate şi ei erau mai liniştiţi fiindcă scăpaseră de sub duşul biciuitor care cădea necontenit. Atît de obişnuiţi erau ca oamenii să le poarte de grijă, încît nu ştiau ce să facă. Chad îi luă pe rînd şi-i legă de cîte un ciot mai rezistent, apoi îşi aranjă un loc uscat unde să se aşeze şi se lăsă în jos, cu spatele rezemat de blocul de stîncă.

Nu era un loc prea intim. Fulgerele brăzdau violent cerul, iar bubuiturile tunetelor scuturau pămîntul. El tremura, fiind ud leoarcă. Se simţea mai puţin expus acum şi nu mai funcţiona ca un paratrăsnet. Se putea odihni. Putea să-şi adune gîndurile.

Mai întîi respiră pround. Panica îl epuizase. Era bine că l-a împuşcat pe Davis, conform planului, chiar dacă schimbase momentul şi locaţia. Ar fi fost bine să o găsească pe Angie, nu ştia dacă a ucis-o sau doar a rănit-o, sau a ratat-o. Avea şi ea puşca în mînă. Apoi apăruse ursul blestemat şi el îl devorase pe Davis şi...

Începu să gîfîie, amintindu-şi scena terifiantă. Apoi

alungă imaginea de coşmar şi reîncepu să gîndească. Poate că ursul deja o atacase pe Angie, scutindu-l pe el de efort. Nu a auzit împuşcături, deci putea să nu-şi mai facă griji pentru ea.

Ea era singura urmă neştearsă, iar el avea nevoie de timp ca să dispară. Atît voia. Se simţea descumpănit. Lucrurile puteau lua o întorsătură defavorabilă dacă nu ieşeau cum dorea el.

Nu se temea de poliţişti, ci de asociaţii lui Davis. De aceea va trebui să dispară repede, să-şi schimbe numele. Era bine. Nu mai dorea viaţa pe care o construise fiind Chad Krugman. Voia să o ia de la început. Chad Krugman trebuia să nu mai existe. Va căuta să facă o meserie masculină, poate va urma şi o operaţie estetică, nişte implanturi în pomeţi, un nas mai îndrăzneţ. Cu talentul lui financiar, doar cerul era mai sus.

Să nu subestimezi un contabil.

David asta a făcut. Toţi au făcut-o, chiar şi Angie Powell, iar ea s-a purtat frumos cu el, fapt care-i provoca regrete acum, cînd trebuia să se asigure că ea a murit. S-a purtat frumos cu el fiindcă era un client, nu fiindcă îl plăcea.

Cu Davis a greşit calculele şi s-a păcălit. Îl subestimase, deşi ştia atîtea despre acest nenorocit. Nimeni nu se putea ridica pe poziţia lui, decît cu şiretenie şi inteligenţă, dar şi cu foarte multă nepăsare. Chad trebuia să fie pregătit pentru ca totul să se deruleze mai repede

decît plănuise el.

Asta făcuse Davis pe Internet, cînd a stat în casa lui Angie. Verificase toate conturile, comparînd numerele - iar cînd Angie l-a expediat din casă după cină, el a fost deştept şi a rămas pe verandă, unde mai putea accesa wifi-ul, aşadar şi-a continuat investigaţiile electronice.

O întrebare pertinentă era acum dacă Davis alertase pe cineva sau nu - adică pe cei cu care făcea afaceri - sau dacă voia să rezolve singur problema, aşadar nu a informat pe nimeni. Totuşi, el l-a ales pe Chad. Chad credea că era mai bine pentru Davis dacă păstra problema pentru sine, dar întîi voise să verifice dacă lipseau bani.

Inima planului lui Chad - uciderea lui Davis - a fost executată, dar locaţia şi circumstanţele au scăpat de sub control, iar Chad era deranjat de asta. Furtuna a fost elementul neprevăzut. Găsirea cadavrului de către Angie a fost un element neprevăzut. El nu ar fi putut controla sau schimba cu nimic situaţia.

Totuşi, reuşise cu măiestrie să-şi salveze viaţa. Davis nici nu-l lua în considerare ca ameninţare, aşa că el probabil voia să aştepte finalul vînătorii ca să rezolve cu Angie. Cum evenimentele s-au precipitat, singura cale a fost să se ocupe întîi de Davis, apoi de Angie.

Davis nu s-a aşteptat ca el să fie înarmat, adică nu s-a gîndit că un contabil poate fi mai iute de mînă şi poate comite o crimă mai repede decît el. Mare greşeală a comis Davis. Krugman unu, Davis zero. Scor final.

Acum Chad voia să aibă grijă ca Angie să cadă. Trebuia să vadă cum va rezolva totul. Poate Angie era rănită sau nu, dar fără cai îi era imposibil să coboare muntele. Ar fi vrut să creadă că, dacă preluase toți caii, asta era suficient pentru siguranța lui, dar știa că nu era așa. Trebuia să se asigure că ea era moartă înainte să evadeze.

Păcat, se gîndi el. Îi plăcea de ea. Angie powell era o persoană drăguță. L-a tratat cumsecade, chiar și cînd l-a considerat un cretin. Nu a flirtat cu el - femeile nu flirtează cu bărbați ca el, decît dacă sînt disperate - dar nici nu i-a zîmbit cu falsitate, ca mulți alții.

S-a purtat cu el decent, ca majoritatea oamenilor de treabă; necazul era că oamenii de treabă merg imediat la poliție, motiv pentru care nu putea să o lase în viață.

Păcat de ea, dar nu avea de gînd să o lase să strice niște ani de planuri. Avea o avere pusă bine și al naibii să fie dacă îi permitea lui Angie Powell sau altcuiva să-i stea în cale. Trăise pe muchie de cuțit, se tocmise cu criminali, torționari, traficanți de droguri, cu scursorile lumii, pentru a pune mîna pe bani și merita să-și petreacă restul vieții bucurîndu-se de ei.

Așadar, ce opțiuni avea? Ce posibilități? Cel mai bun scenariu și cel mai prost?

Ultimul era ușor. Scenariul cel mai bun era dacă ursul a ucis-o pe Angie. Astfel dispărea orice legătură dintre moartea ei și el. Astfel și moartea lui Davis va fi pusă pe

seama ursului, fiind trecute cu vederea dovezile că acesta a fost împuşcat. Depindea de cît mîncase ursul din Davis. Dacă-l capturau pe animal şi-i investigau conţinutul stomacului? Dacă ursul mîncase glonţul, cît ar trece pînă l-ar elimina?

În aceeaşi idee, glonţul a rămas în Davis sau a trecut prin el? Chad avea o armă de 9 mm, dar habar nu avea de balistică, el doar o folosea. Ţinteşte şi trage, lovind ce ai ochit. Ce-i mai trebuia să ştie?

Scenariul cel mai prost era ca Angie să nu fie rănită, să fi scăpat de urs şi acum să se îndrepte grăbită spre locul unde erau parcate maşinile.

Chad asculta furtuna urlînd împrejurul lui şi calcula şansele. Nu, era imposibil să facă drumul înapoi prin întuneric, pe vremea asta oribilă. Avea o puşcă, aşa că nu se temea de urs, ba chiar ursul putea fi omorît deja. Să se fi oprit la tabără?

Nu, fiindcă nu ştia unde era el.

Totuşi, ea era în largul ei prin munţii aceştia, însă marea ei greşeală fusese că l-a subestimat, la fel ca toţi ceilalţi. Înapoi la scenariu: poate se ascundea undeva, apoi va coborî, cînd vremea se va calma. Avantajul lui era că ştia unde se va duce ea.

Totuşi, în acest moment avea un mare dezvantaj, acela că nu ştia exact unde se află. Nu era genul de bărbat cu simţ de orientare în natură. Nu ştia cît mersese călare, trebuia să se îndrepte spre sud, apoi spre vest, din

calculele făcute. Bănuia că nu era la mare depărtare de tabără.

Dar de ce trebuia să se asigure că Angie e moartă? Ea era oricum pe jos, iar el va ajunge mai repede la destinație, fiind călare, apoi va putea pleca din țară. Va avea cel puțin o zi avans față de ea, nu? O zi era de ajuns?

Poate că da, poate că nu. Era mai bine să aibă săptămîna întreagă, așa cum își făcuse planurile. Draci! Mii de draci! Cît de prost a fost! Și-a pierdut mințile, panicat și acum...trebuia să se întoarcă în tabără și nu în legătură cu Angie.

Nu avea cheile de la SUV. Erau la Davis. Poate erau în buzunarul lui, undeva prin cortul lui, dar oricum Chad trebuia să facă rost de ele, altfel planul devenea o iluzie, iar el se afla într-un mare rahat.

Va trebui să se întoarcă în tabără, să urmărească totul dintr-un anumit punct, să vadă dacă Angie era acolo, iar dacă era, va aștepta ocazia să-i facă felul, apoi va căuta cheile. Spera ca ele să fie în cortul lui Davis, pe undeva și nu în buzunarele lui....sau în stomacul uriașului urs negru.

Capitolul doisprezece

Angie pur şi simplu strîngea la piept pămîntul şi se tîra, avansînd pe deasupra stîncilor şi tufişurilor, scăldată de şuvoaie subţiri de apă noroioasă, deja devenite torente miniaturale care adunau apele scurse de pe munte, ameninţînd să devină puhoaie. Trecerea prin apă necesita o bună orientare, fiindcă numai un prost s-ar tîrî prin şuvoaie abundente, doar că acestea erau acum grija ei cea mai mică.

Dacă era să fie măturată de un şuvoi şi să se înece într-o jumătate de metru de apă amestecată cu noroi, ei bine pentru ea era de preferat, decît să moară mutilată de un urs, ori să-l lase pe tîmpitul de Chad Krugman să-i vină de hac.

Aşadar se decise să nu moară înecată. Trebuia doar să se concentreze mai bine şi să nu se gîndească la distanţa pe care o mai avea de parcurs pînă la parcarea lui Ray Lattimore, sau la cît de frig îi era, sau cît de tare o durea glezna – nimic din toate acestea nu trebuiau să-i ocupe mintea acum, fiindcă trebuia să se concentreze asupra supravieţuirii.

De fapt îi plăcea mirosul ploii şi prospeţimea adusă de aceasta, promisiunea vieţii, a reînnoirii. Îi plăcea să o asculte bătînd în acoperiş, cînd o adormea. Chiar muncise pe ploaie adeseori, fiindcă animalele trebuiau duse la adăpost pe orice fel de vreme, iar asta făcea parte din viaţa ei.

Acum era altfel. Nu credea că va mai agrea vreodată ploaia.

Înainta centimetru cu centimetru, în dureri înfiorătoare, cu glezna pulsînd inflamată, iar dinţii îi clănţăneau sonor şi ea simţea că îngheaţă dacă nu se mişcă. Mîinile îi erau deja ca de gheaţă şi de-abia le mai simţea, atîta doar că palmele nu-i mai sîngerau, iar ploaia spălase urmele de sînge trădătoare.

Supravieţuieşte.

Aşa va fi. Indiferent de orice. Îşi promise acest lucru. Şi continua să avanseze.

Moment după moment. Fiecare centimetru noroios era o victorie. Afurisitul de Chad Krugman nu va pune mîna pe ea.

Cînd fulgera, ridica uşor capul privind împrejur, păstrîndu-şi direcţia şi evaluînd avansul, atentă la toate crevasele şi obstacolele din cale, dar nu îndrăznea să aprindă lanterna, ci avansa orbeşte. Căuta să detecteze orice mişcare în general, în special uitîndu-se după urs şi după Krugman. Deocamdată vedea doar copaci aplecaţi de vînt.

Cînd nu mai vedea înainte, din lipsa fulgerelor, se oprea şi aştepta următoarele străfulgerări. Se gîndi că avea un camuflaj perfect. Dacă nu făcea nimic din care să-i fie detectată poziţia, Chad nu avea cum să o vadă.

Era plină toată de noroi, iar cum se tîra aproape una cu pămîntul, efectiv făcea parte din peisaj. Apa amestecată cu noroi servea şi ca protecţie împotriva răspîndirii mirosului, fapt care o proteja şi de urs.

Totuşi teroarea era mare şi consuma energie. Se gîndea că va veni clipa cînd va ajunge la destinaţie, centimetru cu centimetru, metru cu metru. Trebuia *să nu se dea bătută.*

Cea mai mare avere acum era dorinţa de a trăi. Va trece şi de încercarea cumplită. Va supravieţui furtunii, frigului şi durerii. O gleznă scrîntită nu te omoară, dar putea contribui la venirea morţii, dacă ursul sau Krugman dădeau peste ea. Niciodată nu s-a simţit atît de vulnerabilă. Făcea eforturi să devină una cu pămîntul, să folosească noroiul şi întunericul pentru a deveni invizibilă.

După o vreme, o oră sau o veşnicie, furtuna s-a depărtat. Ploaia continua, dar mai domol, iar acum încetaseră şi fulgerele. Era bine şi mai puţin periculos, dar în acelaşi timp nu mai putea vedea puncte de reper, ca să se orienteze. Putea să se ghideze doar după ceea ce simţea. Din păcate cu mîinile nu mai simţea nimic, iar tîrîşul s-a transformat într-un agonizant pas pe loc.

O lumină îndepărtată la stînga ei o făcu să înlemnească. Se lipi de pămînt. *Krugman*. Cine altul putea să iasă pe o asemenea furtună, în afară de el? O căuta.

Era ceva cu totul ireal. Straniu, dar părea că nu o vede ca pe o primejdie reală. Neştiind că era rănită, sau că avea puşca murdară de noroi, deci inutilizabilă, totuşi ieşise să o caute, trădîndu-şi poziţia.

Ce cretin era. Nu avea de gînd să-i permită să o depisteze.

El avea un cal. Ea avea nevoie de cal, dar acum să pună mîna pe el era o şansă ratată. Avea pistolul, dar nu o ajuta la distanţe mari. Dacă se apropia de ea şi o ameninţa, va trage cu pistolul, altfel nu avea cum să-l doboare.

Se tîrî spre un copac şi se opri în şezut, trîgînd aproape rucsacul murdar. Măcar lanterna o anunţa că pe urmele ei nu era un urs. Cu pistolul se va descurca şi cu Krugman. Trebuia să nu intre în panică, altminteri nu va supravieţui.

Îşi rezemă capul de trunchiul copacului şi privi cum raza de lumină se apropia de ea. Nu scoase încă pistolul, dar puse mîna pe el, în rucsac. Acum, cînd nu se mai mişca, simţea cum valurile oboselii ameninţă să o ia cu ele, iar toate membrele îi tremurau.

Nici nu a realizat cît de obosită era. Poate că şi mişcările circulare ale razei de lumină i se păreau deformate din cauza oboselii.

Frigul. Da, îi era groaznic de frig. Era udă pînă la piele, iar umezeala şi hainele ude îi storceau orice urmă

de căldură corporală. Acum, cînd nu se mişca, ştia că se află într-un real pericol de hipotermie, care putea provoca moartea. Avea nevoie de un adăpost, de căldură, de haine uscate şi nu ştia de unde vor apărea acestea...curînd...decît dacă-l ucidea pe Krugman şi-i lua calul. Calul *ei*.

Mai aruncă o privire printre copaci. Raza lanternei se apropiase şi mai mult, venind chiar spre ea. Nu-şi dădea seama dacă Krugman era pe jos sau călare. În cîteva minute o va găsi, dacă mergea în ritmul acela.

Inima îi spărgea deja pieptul şi o cuprinse o stare de vomă. Niciodată, deşi purta armă şi vînase de multe ori, nu s-a gîndit că va fi nevoită să împuşte o *persoană*, totuşi aşa va fi. În seara asta va trece peste o barieră nouă, ca să supravieţuiască. Era care pe care, ea sau Kruger, unul trebuia să trăiască, iar aceea va fi ea.

În alte condiţii ar fi pregetat să curme o viaţă, dar în situaţia de acum...nu avea opţiuni. Avea în schimb avantaje. Ştia că se apropie Krugman, dar putea să rămînă invizibilă.

Aşteptă. Îşi simţea trupul greu şi gol, plutind, dar foarte greoi. La un moment dat un fulger lumină cerul. Angie aruncă o privire spre Krugman, încercînd să-şi dea seama dacă este călare sau pe jos. Nu putea ţine şi frîiele şi o lanternă, fiindcă nu era prea iscusit în ale călăriei.

Nu reuşi să-l localizeze. Apoi rămase nemişcată iar, pînă ce raza tăie din nou bezna. La următorul fulger deja văzu o siluetă pe cal, ca într-un negativ. Era cineva călare,

cu şaua pe cal, iar omul ţinea o lanternă în mînă...dar nu era unul din caii ei, rămaşi în tabără.

Altcineva ieşise pe furtună. Oare cine şi de ce? În afară de Krugman nu o mai căuta nimeni, decît dacă acest cineva îl căuta chiar pe Krugman. Totuşi, era un scenariu prea fantezist, pe o asemenea vreme. Mintea ei obosită nu putea evalua altă situaţie.

Dacă acest călăreţ o va găsi, ea ar trebui să tragă? Ar putea să tragă? Nu ştia. Avea nevoie de ajutor, dar dacă era un om rău? Nu voia să ia o decizie proastă. Rămase la fel de nemişcată, dorindu-şi acum ca acest intrus să treacă pe lîngă ea. Călăreţul ajunse totuşi în dreptul ei, mintea ei obosită refuza să mai raţioneze, totuşi îl vedea cum coboară lent panta, aprinzînd şi stingînd lanterna, dar simţi că rămîne fără aer.

Nu vedea faţa omului, dar nici nu avea nevoie. Recunoştea poziţia lui în şa, cunoştea pălăria aceea. Ce naiba căuta Dare Callahan pe furtuna asta, la miezul nopţii?

Angie îşi mai adună cîteva fărîme de putere şi trase aer în piept, pentru a-l elibera sub forma unui strigăt, dar nu reuşi. Se forţă să se ridice, simţi cum îi bubuie inima în piept, vlăguind-o total, dar nu renunţă, ci se tîtî spre el, încercînd să strige. Cuvintele i se blocaseră în gît. Nu reuşea să scoată nici un sunet cît de difuz, să-l strige, îşi simţea gîtul obstrucţionat şi nu reuşi decît să geamă surd.

Acum trecea pe lîngă ea. Nu. *Nu*!

Disperată pipăi pe jos după vreo piatră, ca să arunce spre el, să-i atragă atenţia. Găsi una, o aruncă, dar prea aproape şi piatra se rostogoli din mîna ei, căzînd la cîţiva centimetri.

Insistă să caute un băţ, ceva, orice, şi găsi o ramură ruptă cu care lovi în pămînt. Tot nu se auzi nimic, din cauza ploii care cădea acum liniştit, dar constant.

Se tîrî în direcţia luminii, spre Dare. Minutele treceau, iar ea se temea că nu va reuşi. Nu va renunţa. Bine că era aici, cu ea şi nu mai era singură. El era literal lumina ei, la capătul unui tunel lung şi întunecos, iar acum el se depărta.

Disperată mai bîjbîi după o piatră, dar nu găsi nici una.

Dare.

Cuvîntul a ieşit doar ca o şoaptă, strangulată în gît.

El întoarse calul, continuînd să perie pămîntul cu raza luminoasă. Calul necheză nervos, dar o mînă puternică îl reţinu. Calul şi călăreţul îşi schimbau direcţia.

Angie încercă să se orienteze şi realiză că el se îndrepta spre tabăra ei. Poate că a venit din tabăra lui. Poate a auzit împuşcăturile şi a venit să vadă ce s-a întîmplat. Oricare ar fi fost motivul, el era aici acum şi nu trebuia să plece spre tabără. Nu.

Scoase un ţipăt. Sunetul explodă de pe buzele ei.

- Dare! zise cu glas stins, ca un croncănit. Era răguşită şi epuizată. Totuşi, sonorul fusese o reuşită, iar raza

lanternei se întoarse brusc şi-l auzi strigînd, cu vocea lui inconfundabilă:

- Angie? Unde naiba eşti?

Da, cu siguranţă el era. Dacă ar fi fost o fire plîngăcioasă, acum ar fi izbucnit în lacrimi.

Cal şi călăreţ veneau acum spre ea. Angie ridică timid braţul, să se facă vizibilă. Doamne, ce fericită şi uşurată se simţea să-l vadă. Putea chiar să şi plîngă. Nu-i venea să creadă, greu de crezut că el era acolo, iar ea era *fericită* – ba nu, *extaziată* – că îl vede pe Dare Callahan. Ce mai imbold!

Vocea lui răsuna îngrijorată.

- Unde eşti? Vorbeşte-mi, la naiba. Spune ceva.

- Aici, zise ea, puţin mai tare acum. Apucă o ramură mai lungă şi se ridică foarte greu, apoi căzu cu fundul de pămînt, dar tot încercă să zîmbească. Sînt aici.

Capitolul treisprezece

Dare își simțea inima în gît cînd lumina cu lanterna în toate direcțiile, căutînd orice mișcare ar putea trăda locul unde se afla Angie, dar vizibilitatea era minimă, iar peisajul se mișca oricum, în bătaia rafalelor de vînt, așa că doar vocea ei slabă era un indiciu insuficient. Un ropot de tunete anunțau continuarea furtunii, așa că trebuia să o găsească repede, să o ducă la adăpost.

Își forțase norocul cînd plecase din tabără, fiindcă numai un nebun putea porni pe cal, pe ploaie, pe o furtună năprasnică, dar el recunoștea că este nebun. În loc să se adpostească, își continuase drumul, luptîndu-se cu nervozitatea calului care era oricum mai rațional decît el, simțind ce poate surveni dintr-o clipă într-alta.

Zări ceva gălbui, o grămăjoară palidă, iar cînd îndreptă lanterna spre ea, observă că nu era vreun animal, ci *Angie*. Stătea acolo aproape cocoșată, cu o față schimonosită de durere și spaimă, parcă schițînd totuși un zîmbet. Al naibii moment, își zise el, precis era ceva în neregulă cu ea, altminteri în condiții obișnuite nu i-ar fi zîmbit.

Trase frîiele, iar animalul se opri. Dare simţi cum adrenalina îl inundă, comutîndu-i corpul automat pe modul de luptă, fapt care-l făcu să scoată puşca din teacă. Descălecă, legă calul de o ramură solidă şi din patru paşi ajunse la Angie.

- Eşti rănită undeva? Ce naiba s-a întîmplat? o bombardă el cu întrebări, după ce îngenunchease lîngă ea. Îndreptă lanterna spre ea ca să o examineze întîi la cap, apoi mai jos, pe corp. Nu vedea sînge, doar noroi, aşa că oricum nu ar fi distins vreo sîngerare. Văzu rucsacul voluminos lîngă ea şi că în mînă avea o puşcă îmbibată cu noroi, deci inutilizabilă.

Tremura toată, incontrolabil, dar şi aşa îi stinse lanterna.

- Trebuie să ne mişcăm. Avea vocea slabă şi era răguşită, dar hotărîtă. Lumina...poziţia noastră.

Cuvîntul "*poziţia*" declanşă în el automat comutatorul care indica necazuri. Cu inima bătînd frenetic, dar cu mintea ascuţită şi alertă, aruncă o privire de jur împrejur, căutînd acel ceva care a făcut-o pe Angie Powell să se tîrască mai bine de un kilometru distanţă de tabăra ei.

Vedea doar copaci, stînci şi noroi, biciuite de ploaie şi vînt. Rămase vigilent, căci nu însemna că dacă nu vezi pericolul, el nu planează în preajma ta. Instinctele şi nervii lui fuseseră călite în luptă. Rîzboiul l-a pregătit pentru ce putea fi mai rău. Pînă în ziua cînd va muri o parte din el va fi mereu pregătită să reacţioneze la o secundă după

avertizare, iar acum exact acea parte înțelegea le ce s-a referit Angie.

Poate că acel cineva care a tras focurile de armă pe care el le-a auzit era acum în întuneric, vînînd-o pe ea. Avea totuși o senzație că este urmărit. Muntele oferea atîtea surprize celor care-l parcurgeau, doar că în combinație cu vremea rea, l-a făcut și pe el să se abată de la cărare, motiv pentru care a găsit-o pe Angie, slavă cerului.

O privea atent, nedumerit de ce stă într-o poziție foarte inconfortabilă și pare că mai are puțin și cade pe-o parte. O cuprinse de talie și o sprijini de genunchiul său.

- Te-a lovit ceva?

Ea răsufla greoi, sacadat, așa cum li se întîmplă celor care au ajuns la limita suportabilului.

- Nu. Glezna dreaptă.

- Ruptă sau scrîntită?

- Nu știu, spuse tot gîfîind. Sper că scrîntită.

Oricare ar fi fost cazul, tot nu putea merge. Nu o putea ajuta decît cînd ajungeau în tabără. Trebuia să facă mai multe lucruri și pe toate simultan. Prioritar era să o așeze pe cal. Apoi putea verifica glezna și va suna să cheme ajutoare.

- Bine, acum hai să te urc pe cal, zise el calm. O apucă de sub genunchi cu mîna stîngă, iar cu dreapta o ridică de la subsuori, căutînd să-și păstreze echilibrul, fiindcă terenul era foarte alunecos. Cînd reuși să-și stabilizeze

poziția simți fiori la ceafă și pe cap; erau o mie de păianjeni care-i făceau perii să se ridice. "*Rahat*!" zise scurt și chiar atunci se aruncă la pământ, cu Angie sub el, pentru a o proteja de un fulger .

Detunătura a fost asurzitoare. Nu era doar lumina orbitoare, dar explozia de energie descătușată parcă i-a lovit pe amîndoi. Tunetul și fulgerul au lovit simultan, zguduind pământul, ca și cînd un uriaș ar fi pășit brusc. Bine că nu s-au prăjit. Îi țiuiau urechile, nasul îl ustura de la ozonul eliberat brusc, iar mai presus de astea auzea calul nechezînd îngrozit.

- Draci! Rahat! Se ridică de lîngă Angie și se repezi spre cal. Acesta era deja ridicat pe picioarele din spate, nechezînd și smucindu-se ca să se elibereze. Dare alergă spre el și în două secunde se declanșă dezastrul sub forma unei ramuri groase care se rupse dintr-un copac și lovi calul peste gît și piept.

Armăsarul parcă turbase. Dare nu mai reuși să ajungă la frîie, căci animalul disperat se smuci și mai puternic, eliberîndu-se și o rupse la fugă, dispărînd în noapte.

Poate se va întoarce, Dare nu avea cum să știe, dar se înjura pe sine și înjura și calul, care plecase cu desaga unde se afla telefonul prin satelit, așa că nu mai putea suna după ajutor.

Calul poate se va întoarce, dar Dare spera ca măcar să nu se împiedice și să-și frîngă gîtul.

Rămase pe loc, fumegînd de necaz și drăcuind

frustrat. Era greşeala lui, fiindcă, dacă ar fi legat cu nod frîiele de copac, calul nu ar fi putut să-l desfacă, dar aşa, cînd el s-a grăbit să coboare la Angie, a înfăşurat doar de cîteva ori în jurul trunchiului frîiele şi asta a fost.

Angie nu a scos un sunet. Dare împietri. Un gînd ciudat i-a fulgerat prin minte. Nu avea legătură cu ploaia, nici cu situaţia gravă. Doar nu putea să o fi fulgerat doar pe ea, fără să treacă şi prin el, nu-i aşa? Dar dacă atunci cînd s-a trîntit la pămînt cu ea, s-a lovit cu capul de o piatră sau de ceva dur? Îngrozit se apropie de ea.

Angie se străduia să se ridice. Nu mai avea gluga pe cap, părul i se lipise complet de cap şi apa îi şiroia pe spate. Doamne, bine că se mişcă, era acolo în cărţi.

Dare se simţea lovit de soartă. O dezamăgise fiindcă scăpase calul. Acum nu va mai ajunge repede la adăpost, unde o putea examina şi unde se putea usca într-o oră. Va trebui să o ducă în spate. În condiţii de teren plat, ar fi ajuns la tabără într-o oră, dar pe teren accidentat nu ştia nici cum să meargă, ca să nu alunece şi să cadă amîndoi într-o prăpastie. Poate cu puţin noroc, pînă la ziuă vor ajunge la tabără teferi, de-abia atunci reuşind să-i creeze condiţii ca să-şi revină.

- Eşti bine? o întrebă îngenunchind lîngă ea, ca să o ajute să se ridice.

- Nu ştiu. Mă simt...ciudat. Unde...a lovit? Tremura cînd a vorbit şi avea vocea stinsă, totuşi nu se isterizase. Într-o zi îi va spune că o admiră pentru stăpînirea de sine

dovedită. Bărbat sau femeie, iar el văzuse cîțiva în război, cînd se pierd cu firea într-o situație limită, sînt gata să piardă bătălia cu moartea.

- Bine că sîntem în viață, asta contează. Fulgerele se întețiseră, iar dacă au reușit să scape de unul nevătămați, asta nu era o consolare că vor scăpa și de celelalte, fiind la această altitudine periculoasă. Pericolul plana deasupra loc.

- Calul s-a dus, zise el. Ea dădu din cap o singură dată. Dare se aștepta din partea ei la vreun comentariu incriminator, fiindcă Angie Powell nu rata nici o ocazie să facă asta. Totuși ea rămase pironită locului, tremurînd de frig, iar în final reuși să-i spună printre suspine:

- Chad...Krugman...l-a ucis pe Davis. Trase aer în piept. A tras...în mine. A luat caii. Se opri, dar tremura și mai tare. El rămase surprins că nu a sărit la gîtul lui, ci i-a redat întîmplări cu adevărat fatale. Cel mai important lucru acum era să ajungă la adăpost. Se tot frămîntase că a făcut o mare prostie ducîndu-se pe munte, dar după ce a auzit împușcăturile și-a dat seama că ele nu însemnau nimic bun.

După ce vor ajunge la loc sigur, va încerca să se gîndească și la posibilități și strategii.

Angie încercă să mai spună ceva, dar cuvintele nu ieșeau, poate din cauza frigului sau a epuizării, sau dintr-un motiv necunoscut lui pentru moment. Poate suferea prea mult de durere. O luă protector pe după umeri și o

strînse la pieptul său, parcă spre a-i da fizic din puterea lui. Făcuse asta în multe bătălii şi ştia că în asemenea momente contactul uman ajută mult. În cele din urmă ea se mai învioră şi zise:

- Ursul.

Ursul? Cuvîntul venea de nicăieri. Dare se uită de jur împrejur cu atenţie, ridicînd şi puşca, pregătindu-se de atac, dar nici un patruped nu se vedea pe aproape.

- Ce vrei să spui cu ursul?

- A venit...probabil a dat tîrcoale taberei...caii au înnebunit. L-a luat...pe Davis care era mort. Uriaş. Cel mai mare urs pe care l-am văzut...Era acolo, pe jos...

Se opri, fiindcă nu mai ştia ce să spună. Dare se încruntă. Să vezi de aproape un animal sălbatic înfruptîndu-se dintr-un trup de om mort ar putea traumatiza pe oricine. Ea se pricepea la urşi, cunoştea pericolul care o păştea dacă ursul acesta i-a luat mirosul.

Al naibii de bine. Nu numai că un criminal o urmărea, dar în ecuaţie a intrat şi factorul urs-mîncător-de-oameni. Mai avea o singură întrebare:

- Grizzly sau negru?

- Negru.

Scoase un sunet de uimire. Situaţia era neaşteptat de gravă. Ursul grizzly este foarte agresiv, ca un fierăstrău electric îmblănit, dar ei atacă dintr-un anume motiv: pătrunderea pe teritoriul lor, apropierea prea mare de un vînat, sau cînd sînt speriaţi; în cel mai rău caz, cînd femela

are pui şi omul intervine între ei. Urşii negri sînt diferiţi; ei vin după om fără vreun motiv care i-ar supăra pe urşii grizzly. Iubitorii de urşi pot protesta cît vor, dar cei mai mulţi oameni care trăiesc pe teritoriul urşilor ştiu foarte bine care e situaţia.

Trebuiau să plece. Cu un urs negru ucigaş în zonă, cu cît ajungeau mai repede la cabană, cu atît era mai bine.

- Să pornim, zise el. Avem drum lung pînă la tabără. Cum vrei să mergi prima dată, în spinarea mea sau peste umăr?

Ea dădu din cap.

- Nu poţi să mă cari. E prea departe.

- Nu începe să-mi faci probleme, o apostrofă el. Răbdarea – nu era punctul lui forte – dar nici cel slab, fiindcă veni vorba. Comentariul era de-a dreptul stupid, căci oare cînd nu i-a făcut ea probleme lui? Dacă ai putea să mergi, nu te-ai fi tîrît şi chiar dacă te-aş ajuta eu, nu te poţi opri din milă în milă pe terenul acesta. Repet, ai două variante de ales: în spinarea mea sau peste umărul meu. Alege.

Fulgerul lovi din nou, iar ea tresări. Se şterse cu mîna pe faţă şi înţelese cît de aproape era de capătul funiei.

- Cum îţi este ţie mai uşor? îl întrebă ea, iar graba cu care a cedat i-a spus mai mult decît o mie de cuvinte cît de grea a fost noaptea aceasta pentru ea.

- *Uşor* nu este cuvîntul potrivit. Lasă că aleg eu pentru tine. Vom porni ţinîndu-te peste umăr, ca să pot avea mîna

dreaptă liberă, să duc puşca. Dacă e nevoie, să pot să trag. După ce ne mai depărtăm de tabăra ta, ne mutăm şi te voi duce în spinare şi atunci tu vei ţine puşca. Crezi că poţi rămîne trează, ca să tragi, dacă e nevoie?

- Oh, da, zise ea, făcînd ochii mari. Voi sta trează.

Capitolul paisprezece

Dare o cuprinse de talie, ca să-i menţină echilibrul, iar cînd o strînse puţin şi sîngele îi ajunse în piciorul rănit, Angie scrîşni din dinţi, ca să-şi ascundă durerea. După ce o simţi că s-a relaxat puţin, slăbi strînsoarea. După cît de tare tremura, era dificil să-şi păstreze echilibrul.

- Aşa, uite cum vom face treaba. Dare luă rucsacul de la ea şi-l aşeză pe umărul lui stîng. Puşca ei era deja agăţată pe umărul lui drept, iar puşca lui era în mîna dreaptă. Tu vei sta peste umărul meu stîng. Cu mîna vreau să te ţii bine de mijlocul meu, iar eu te voi ajuta cu mîna stîngă. Aşa cred că vei sta destul de sigur. Ştiu că eşti obosită, că ţi-e frig şi vrei să te odihneşti, dar vreau să ţii lanterna în mîna dreaptă, îndreptată în faţa mea, ca să văd pe unde mergem. Crezi că te descurci?

- Să ţin lanterna? zise ea parcă zîmbind, dar el nu putea vedea fiindcă lumina era prea slabă. Da...pot să fac asta.

A fost o întrebare stupidă, pusă de un cretin; o femeie care a mers pe munte tîrîş putea să ţină o lanternă. Cu altă ocazie ea l-ar fi apostrofat că a pus o întrebare stupidă,

dar acum părea că preferă să rateze ocaziile şi să nu-i mănînce ficaţii. Asta îl îngrijora mai mult decît situaţia lor, fiindcă se temea că poate era lovită la cap şi nu i-a spus nimic de asta.

Oricum, singura cale de a afla era aceea de a o întreba direct.

- Ai dat cu capul de ceva?

- Nu.

Gata. Să presupunem că păstra totul pentru ea, aşteptînd ocazia perfectă pentru a-l apostrofa. Totuşi, nu putea să-şi ironizeze salvatorul, mai ales că avea o părere atît de proastă despre el, încît se aştepta să fie lăsată acolo, dacă spunea ce gîndeşte.

- Atunci să pornim la drum. Uite lanterna. Ea luă lanterna, iar el se aplecă, poziţionîndu-se perpendicular pe ea, o cuprinse de pulpe cu mîna stîngă, o ridică şi gata. Din trei mişcări o avea pe umăr. La început ea rămase cu braţele pe spatele lui, apoi se relaxă şi se mulă pe pieptul lui. Puse mîna stîngă împrejurul taliei lui şi se folosi de forţa pe care o mai avea, ca să-şi menţină echilibrul.

Aprinse lanterna şi o îndreptă în jos, iar raza le lumină calea.

- E bine aşa?

- Ţine-o puţin mai aplecată spre mine.

Ea ascultă şi raza ajunse pe pămînt, la picioarele lui. Începu marşul.

Să mergi pe cărări de munte, noaptea, ducînd în spate

pe cineva, fără să ai o mînă liberă ca să-ţi ţii echilibrul, era ceva asemănător cu lupta şi cu posibilitatea de a fi rănit.

Dacă nu ar fi avut lanterna, ar fi murit amîndoi în prima jumătate de oră. Dare nu se gîndea dacă sarcina pe care şi-o asumase era prea dificilă. El şi Angie aveau avantajul că vor ajunge la tabăra lui, de care urmăritorul lui Angie nu ştia. În plus ploaia le ştergea urmele, aşa că putea continua deocamdată.

Angie era o femeie slabă, dar avea muşchi şi era mai grea decît părea, dacă adăugai şi rucsacul greu. Totuşi, el a coborît o dată cu o căprioară în spinare, iar aceasta fusese mai grea decît Angie.

Ce-l supăra sincer era tăcerea ei. Aprecia că nu se plînge, fiindcă nu stătea deloc într-o poziţie confortabilă, bălăngănindu-se şi cu capul în jos, doar că era *prea* tăcută. A crezut chiar că leşinase, dar îi simţea trupul încordat şi lanterna nu-i cădea din mînă. După o jumătate de oră o întrebă:

- Eşti bine acolo sus?

Simţi pieptul ei tresăltînd uşor, cum stătea lipită pe spatele lui.

- Păi...da. Chiar perfect.

Oare a rîs? Nu voia să sune a glumă, dar se bucura că a amuzat-o. Dacă putea să rîdă, asta era bine. Pe de altă parte, poate că a tras puţin aer în piept.

După ce a tremurat mult, acum mişcările involuntare

au încetat, iar el se întrebă dacă nu cumva intrase în hipotermie. Cînd văzu un bolovan destul de mare, care putea adăposti sub el două persoane, se opri. Se gîndi că la fiecare jumătate de oră ar prinde bine o pauză, fiindcă nu voia să facă nici o greşeală.

- Hai să ne oprim aici un minut, zise el, rezemîndu-şi puşca de un copac, apoi o lăsă uşor pe pămînt. Luă puşca şi se ghemui lîngă ea, în spaţiul strîmt, dar la adăpost, şi aprinse lanterna. Nu se termea că bateriile se vor epuiza, fiindcă becurile cu LED consumă foarte puţin, iar bateriile erau noi. Aveau şi rezerva lui Angie, aşa că pînă în tabără le vor ajunge.

Oftă. Acum, cînd era apărat de ploaie, se simţea mai confortabil. Avea ghete impermeabile, doar că blugii i se udaseră şi astfel apa se scurgea şi în ghete. Curînd şi şosetele urmau să fie complet ude. Avea mîinile reci, dar nu ca ale ei. O cuprinse pe după umeri şi o strînse lîngă el, aproape ţinînd-o pe genunchi, apoi îi luă mîinile şi începu să i le frece între palmele lui mari, după care i le lipi de gîtul lui.

Angie scoase un geamăt care putea fi un protest reprimat, sau un murmur de plăcere.

- Nu mai tremuri, remarcă el. Acum îţi este mai cald?

Ea dădu din cap afirmativ.

La naiba. Nu avea cum să facă un foc pe această vreme nici dacă avea o trusă specială, ceea ce oricum nu avea. Trase fermoarul gecii lui,făcu la fel şi cu a ei, iar ea

nu protestă şi aşa înţelese de ce tremura de frig. Pe sub geacă avea o vestă udă leoarcă.

- Draci, trebuie să scoţi asta imediat, zise el şi începu să o dezbrace.

Ea se încruntă, dar înţelese ce voia el să facă, aşa că nu protestă. Cum nu avea prea mult loc pentru manevre, se chinui să-i scoată veşmîntul ud, apoi o îmbrăcă la loc. Reuşi să-i ridice fermoarul, apoi o trase foarte aproape de el şi o primi cu totul în geaca lui, pentru a împărţi căldura corporală.

Cum Angie ţinea capul lipit de gîtul lui, el simţi cît de rece avea nasul, ca al unui căţeluş degerat. Peste zece minute, cînd o văzu că reîncepe să tremure, acelaşi lucru îl păţi şi el, aşa că se ridică şi se pregăti de drum. Privi ceasul şi stabili să repete opririle la o jumătate de oră, timp în care să o mai încălzească puţin, în speranţa că-i va fi şi ei mai bine.

- Gata de plecare, spuse. De data asta te iau în cîrcă. Eşti gata?

Cu greutate se ridică Angie, apoi îşi trase fermoarul, îşi trase gluga pe cap, iar Dare o aşteptă sub cerul liber. O ajută să i se urce în cîrcă, îngenunchind.

Puteau să facă asta. Trebuia.

O rază cenuşie brăzda cerul cînd Dare zări în sfîrşit cabana. Întunericul cedase lent locul luminii de vreo cincisprezece minute, aşa că stinse lanterna. Ploaia

continua, vîntul nu se oprise din rafalele aruncate violent, iar Angie era din nou udă leoarcă.

Angie era iar pe umărul lui. Schimbaseră poziția la fiecare oprire, dar aceasta părea să fie cea mai puțin dureroasă pentru ea. Datorită acestor pauze ea reușise să evite hipotermia, doar că începea să piardă din vlagă. Acum stătea pendulînd pe umărul lui, fără să scoată o vorbă.

Cum vizibilitatea crescuse, |Dare a decis că pușca putea sta liniștită în teacă, așa încît ea să se țină cu ambele mîini, păstrîndui-și echilibrul cît mai bine. Tot el ținea lanterna fiindcă Angie adormise de cîteva ori, iar de fiecare dată cînd se trezea, își cerea scuze, doar că el realiza cît de mult își forțase limitele.

Dare parcă ar fi dorit ca ea să-și verse tot năduful pe el, învinovățindu-l pentru pierderea calului, sau pentru că nu a găsit-o mai devreme, pentru că nu s-a arătat în tabără, ca avertisment pentru clienții ei că nu este chiar singură. În fine, ar fi dorit să o vadă trează și scuipînd foc, decît să nu vorbească deloc. Asta nu-i plăcea.

Fă-i să vorbească într-una. Asta făcuse adeseori cu răniții, dar Angie nu mai răspundea cam cu o milă în urmă. Nu mai luă și ultima pauză, fiindcă vedea clar că ea are nevoie de adăpost cît mai curînd, dat fiind că deja era probabil în hipotermie, sau șocată și traumatizată destul.

Se întreba despre lucruri pe care nu le dorea

exprimate. Evenimentele descrise de ea erau suficient de grave, dar oare mai existau şi alte aspecte, pe care ea i le ascundea? Ştia de la Harlan că pleca în tabără cu doi ticăloşi, după descrierea bătrînului.

Fusese violată? Era imposibil, fiindcă nu i-a dat nici un indiciu, doar că nu ştia dacă versiunea ei era şi cea completă.

Multă vreme îşi înăbuşise dorinţa de a ucide pe cineva, dar ar fi tras bucuros un glonţ în Krugman.

Acum pe tot drumul se uitase nu doar după un nemernic cu puşcă şi un urs ucigaş, dar şi după calul său. Ştia că aceste animale găsesc uşor drumul spre casă fiindcă nu le place să fie singure şi spera să-l găsească măcar la cabană. Totuşi nici urmă de cal şi deocamdată nici de cabană.

La naiba, dacă nu-şi va mai găsi calul. Vor trebui să coboare pe jos. Oricum el o va face. Angie, dacă avea glezna fracturată, va trebui să rămînă pe loc, aşteptînd ajutoare. Dacă năbădăiosul de bidiviu nu ar fi fugit cu desagile pline, acum el ar fi avut telefonul acela blestemat şi ar fi cerut ajutor.

Dar nu, el era acum aici, cu un criminal, un urs ucigaş, o femeie rănită şi fără scăpare. Lucrurile o luaseră razna de tot, aşa că se mira cum de nu i-a lovit trăsnetul, fiindcă doar asta nu se întîmplase. Evident, trăsnit fiind, acum ar fi fost eliberat de toate gîndurile negre şi alte prostii.

Dare se putea concentra foarte bine. După un scurt

respiro cu înjurături şi drăcuieli, îşi reprimă frustrarea şi se concentră asupra lucrurilor pe care le avea de făcut. Numărul unu: să aibă grijă de Angie. Să o scoată din hainele ude, să o încălzească, să-i examineze glezna - şi poate alte răni de care nu s-a sinchisit să-i spună - apoi să-i dea să mănînce. Supravieţuirea înseamnă să asiguri elementele de bază. Avea nevoie de îngrijiri medicale, hrană, apă şi somn.

Nu-i putea pune la dispoziţie un spital sau un restaurant, dar avea la îndemînă strictul necesar. După ce va avea grijă de ea, se va gîndi ce urmează.

- Aproape am ajuns, zise el, sărind uşor pentru a o trezi. Eşti bine?

Cînd în sfîrşit ea răspunse, avea vocea extrem de slăbită şi de-abia vorbea.

- Ce tot îmi pui întrebarea asta?

- Mda, păi eşti prea al naibii de tăcută.

Apoi ea mormăi ceva greu de înţeles.

- Ce? zise el răspicat.

Ea ridică doar capul. El nu o putea vedea, dar o simţea mişcîndu-se.

- Am zis că vorbeşti prea urît. Iar începuse să tremure şi de-abia şoptise, dar îşi adunase destule puteri încît să-l pună la punct.

Acest lucru îi dădu lui Dare un real motiv de bucurie. Lucrurile începeau să meargă bine.

Capitolul cincisprezece

Dare pași în sfîrșit în cabana lui, ferit de ploaie. Răsuflă ușurat și lumină cu lanterna tot parterul, căutînd vreun semn de prezență străină, dar totul era exact așa cum lăsase el ultima dată. Închise ușa și trase zăvorul greu, încîntat că alegerea făcută conferea locului calitatea de fortăreață sigură.

Era și el epuizat. Doar nu era Superman. Nu dormise prea bine noaptea trecută, înainte de furtună, iar de cîteva ore se forțase din răsputeri să ajungă mai repede la cabană și iată, chiar reușise.

Totuși, nici nu se putea odihni încă. Trebuia să o urce pe Angie în partea superioară, pe scară. Tot ce-i trebuia pentru a o putea ajuta era sus și acolo oricum, era locul cel mai sigur.

Se uită lung la scară, întrebîndu-se dacă va căra totul dintr-un singur drum, sau o va duce întîi pe Angie. Se hotărî, Angie va urca prima, apoi celelalte. Puse lanterna pe o poliță, apoi rezemă puștile pe un gard.

- Vreau să te ridic în picioare, spuse el sprijinind-o de subsuori. Adică într-un picior, mai exact. Poți sta așa?

Urmă o pauză în care ea părea că procesează rugămintea lui.

- Nu ştiu, zise ea în cele din urmă.

Nu era ce voise el să audă, dar măcar era un răspuns sincer. O ridică pe umăr şi o sprijini cu spatele de scară, iar ea se ţinu cum a putut mai bine, apoi se lăsă cu toată greutatea pe piciorul stîng. Tremura de frig. Ploaia o spălase destul de bine de noroi, dar tot arăta ca naiba. Încercănată, plină de zgîrieturi, stătea şi-l privea cu ochii reci şi goi, aşteptînd să-i spună el ce mai are de făcut.

El lăsă rucsacii jos, apoi se uită în sus, estimînd cum o putea căra pînă acolo. Cărată în spinare i-ar fi lui mai uşor, dar nu credea că mai exista destulă forţă în ea cît să se ţină agăţată de gîtul lui, aşa că respinse varianta. Dacă o aşeza pe ea în faţă şi o împingea de la spate, o supunea tot pe ea la un efort imposibil, de care nu era capabilă. Rămînea o singură cale. Îşi scoase pălăria şi spuse:

- Te duc pe umăr.

Ea nu comentă. Dare trase adînc aer în piept, o prinse de mijloc, o puse pe poziţie şi începu urcuşul. La început lent, cu grijă, de teamă să nu o scape. Era ceva distanţă de urcat pînă la primul nivel – paisprezece trepte, mai exact. Cu mîna stîngă trebuia să o susţină, iar cu dreapta se ţinea de scară, avînd grijă şi de piciorul ei drept, pe care nu voia să-l atingă de nimic pînă sus.

De pe ultimele două trepte pînă la sosirea pe

platforma de sus avea să fie o aventură. Trebuia să-şi ţină bine echilibrul şi să se apuce de ceva, ca să se ţină. De sute de ori urcase pe scara aceea fără să gîndească, dar acum, cu Angie pe umăr trebuia să-şi calculeze fiecare mişcare şi să le aleagă doar pe cele bune. Fiind şi prea obosit, totul părea o caznă uriaşă.

Ajuns în sfîrşit pe platformă, o lăsă uşor să alunece în jos, susţinînd-o. Dacă nu o ţinea bine, ea s-ar fi prăbuşit. Nu mai era responsabilă pentru genunchi şi adăugată la gleznă mai era şi epuizarea. O duse lîngă un perete şi puse mîna ei astfel încît să se sprijine.

- Poţi să te ţii puţin aşa?

Ea dădu din cap ascultătoare. Cu repeziciune în mişcări el o dezbrăcă de canadiană, apoi se dezbrăcă şi el de a lui. Aerul din cabană nu era prea cald, dar trebuiau să-şi usuce hainele oricum, iar apoi le va fi mai cald.

Ajunse la salteaua pregătită în zona de cazare, peste care era sacul de dormit, iar lîngă ele aprinse micuţul încălzitor cu propan, pe care-l adusese, precum şi lanterna. Cele două firişoare de lumină au creat o imagine de basm în spaţiul strîmt. Angie privi uşor speriată, dar epuizarea îi şterse orice teamă.

- Bine, acum hai să te aşezi cît mai comod, spuse el şi desfăcu sacul de dormit. Veni şi o luă în braţe, ducînd-o pînă la locul de somn. Cînd îi aşeză piciorul drept în pămînt, ea tresări de durere şi închise ochii.

- Mulţumesc, zise ea cu greu.

- Merg să aduc toate lucrurile aici, sus. Vin imediat.

Ea nu mai spuse nimic. Dare coborî grăbit şi reveni în cîteva minute cu puşti şi restul bagajelor. Trase scara la nivelul superior, ca să nu permită accesul nici fiarei, nici vreunui răufăcător.

Angie era în aceeaşi poziţie pe saltea. Parcă adormise, dar tot tremura spasmodic. Regreta că trebuie să o trezească, dar nu avea de ales.

- Haide, Frumoasă Adormită, dă jos totul, zise el scoţînd haine uscate şi proviziile de mîncare. Trebuie să dăm jos de pe tine compresele astea reci.

Ce ar fi făcut dacă ar fi auzit-o spunînd:"*Nici în visele tale, amice. Mai bine mor de hipotermie, decît să mă vezi tu goală*". Oricum, ea nu spuse nimic. Greu de stabilit dacă mai era conştientă.

Rahat.

Scotoci prin hainele aduse. Toate erau prea largi pentru ea, dar pentru moment erau perfecte. Nu căutase prin rucsacul ei încă, dar nu credea că, dacă ar fi avut cu ea un rînd de haine, acestea ar fi fost uscate. Luă repede o bluză flanelată, o pereche de indispensabili, care îi vor ţine cald - şi vor fi uşor de tras – apoi scoase trusa de prim ajutor. Luă nişte şervеţele umede şi se aşeză în fund, lîngă saltea.

Vor urma hrana şi apa, dar voia mai întîi să o şteargă bine de murdărie, apoi să se uite la glezna ei. Spera

din tot sufletul să fie vorba doar de o gleznă scrîntită. Dacă era doar scrîntită, se putea ocupa de ea, dar, dacă era fractură, era cu totul altceva.

- Ridică-te în fund, zise el, scuturînd-o de umeri. Ea îi împinse mîna.

- Lasă-mă-n pace, mormăi ea.

- Nu se poate. Vino, ridică-te. Vei muri dacă nu dai jos hainele astea ude. Deja ai intrat în hipotermie. Nu te vei încălzi decît cînd vei fi complet uscată. Așa că stai în fund. Glasul lui avea ceva dominator, ca și cînd ar fi fost în armată.

Ea deschise puțin ochii încercănați și umflați, ca un soldățel ascultător, se forță să se ridice în poziție șezînd, dar alunecă la loc, fiindcă nici mușchii nu o mai ajutau.

- Nu pot.

- Ba poți. te ajut eu. O sprijini de spate ușor și o ridică, apoi puse rucsacii sub ea, pe post de proptea. Stai așa măcar cît să te curăț și să te schimb în haine uscate. Atîta trebuie să faci. De restul mă ocup eu.

- M....bine.

Se prinse cu mîna de marginea saltelei, dar se balansa ușor, totuși rămase pe poziție, fixîndu-l cu privirea.

- Nu poți să te uiți.

- Lasă prostiile, mormăi el. Crezi că o să te dezbrac fără să mă uit? Ar fi putut să promită, dar mințea și o știau

amîndoi. Era bărbat; sigur că se va uita.

- O să rîzi. Nu am ţîţe deloc.

Precis mai avea puţin şi o lua razna, altfel nu ar fi putut spune aşa ceva. El îşi muşcă obrazul prin interior, ca să nu rîdă, fiindcă nu voia să o facă să se simtă stînjenită. Avea nevoie ca ea să coopereze, nu să se opună.

- E în regulă. Şi eu am puţa mică. De data aceasta minţi cu neruşinare.

O privi cum se încruntă, procesînd informaţia, chinuindu-şi creierul obosit să absoarbă ceea ce se mai putea, lăsînd la o parte barierele de modestie şi teamă. Dădu din cap afirmativ şi îl lăsă să o dezbrace.

Dare reuşi cu greu să-şi stăpînească reacţiile, lucru greu, fiindcă de obicei nu îi lua mult să reacţioneze, dar de data aceasta pur şi simplu refuză să-şi lase gîndurile să pătrundă unde nu le fierbea oala. Ea avea încredere totală în el, iar el jură că nu o va înşela. Va căuta să se concentreze strict la operaţiune şi la motivul executării ei, păstrîndu-şi dorinţele pentru altădată.

După ce i-a dat undă verde, Angie păru că pică iar în letargie profundă şi nu reacţionă deloc cînd el îi dădu jos hainele ude, nici chiar cînd îi desfăcu sutienul la spate – mă rog, acela cu greu se putea numi sutien, era doar un alt strat de material. Deşi nu era prea ud, îl azvîrli peste mormanul de haine deja scoase.

Dare nu putea spune că nu şi-a imaginat-o niciodată pe Angie dezbrăcată. O făcuse. De mai multe

ori. Poate chiar de o sută de ori. Totuși, nu și-a imaginat că prima dată cînd o va vedea goală va fi în asemenea circumstanțe, nici că îi va fi teribil de greu să-și ia ochii de la sînii ei micuți, rotunzi, cu sfîrcurile întărite. Angie greșea. Avea sîni, chiar erau atrăgători, deloc lăsați și perfecți ca formă, iar el își imagină că purta sutien fiindcă așa se poartă, dar nu fiindcă avea nevoie. Cît adora sfîrcurile întărite, dar nu cînd ele erau întărite de frig și nu de ceea ce el le făcuse.

Nu-i plăcea nici pielea ei care avea aspectul palid, secat de sînge, nici că ea nu se putea menține în fund. Știa cît de neajutorată este și în ce pericol se afla, iar asta îi dădea puterea să-și țină mintea la ceea ce trebuia făcut și nu la ce i-ar plăcea lui să-i facă.

O examină să vadă dacă are răni pe trup, dar în afară de cîteva zgîrieturi și vînătăi, nu era tăiată sau mai grav. O șterse repede cu șervețelul umed, mai întîi pe față, apoi coborî, după care o frecă bine cu un prosop pe care l-a adus și reuși să o îmbrace cu o bluză de corp flanelată, închisă cu nasturi.

Odată treaba făcută, o lăsă ușor pe spate pe saltea și începu să-i dea jos ghetele. Ca un laș, prima gheată scoasă a fost cea stîngă, lăsînd treaba grea la sfîrșit. Ar fi tăiat gheata, dacă nu ieșea ușor, dar se gîndea că mai avea nevoie de ghete, dacă glezna era doar scrîntită.

Ajunse la piciorul drept, deznodă șireturile și i-o trase ușor din picior. Angie se încordă și scoase un țipăt ascuțit.

- Scuză-mă, şopti el, eliberînd glezna puţin, dar gheata nu putea fi scoasă dacă piciorul nu era uşor flexat. Ea strînse din dinţi, închise ochii şi îndură.

În final gheata şi şoseta au fost îndepărtate, iar el examină glezna. Era umflată şi învineţită, dar nu se vedea nici un oscior ieşit prin piele, nici poziţia nefirească a labei piciorului. Cum nu era dotat cu raze X, spera că era doar scrîntită sau fracturată. Tot ce putea să facă era să pună o compresă rece, să o înfăşoare şi să o lase aşa o vreme.

Gata, primele treburi. Acum mai erau haine de dat jos. Introduse degetele în betelia pantalonului ud şi începu să-i lase în jos, împreună cu chiloţii. Din nou ea tresări, cînd el i le trase de pe picior, doar că tăcu.

Slavă Domnului că bluza flanelată era suficient de lungă pe ea încît să-i acopere jumătate din pulpă, fiindcă oricît de bune ar fi fost intenţiile lui acum, ele s-ar fi oprit într-un anume punct. Aşa că nu zări decît un petic de păr pubian, care a fost suficient să-i accelereze bătăile inimii. Sfinte Doamne. Oare cît mai putea să îndure?

Cît va mai trebui, atît de mult.

Aproape mîrîind animalic scoase un şervet umed şi o şterse bine de noroi pe unde vedea, apoi o şterse rapid cu prosopul şi scoase indispensabilii, pe care-i trase pe ea, fără să o deranjeze prea mult. Ea scoase un geamăt scîncit cînd simţi toate hainele uscate pe piele; el mai mîrîi o dată, regretînd sau mulţumit că deja ea era acoperită, nu ştia nici el.

Îi puse şi şosete curate, dar numai pe cea stîngă, apoi se ocupă de glezna dreaptă.

Gata, avansase destul. Îi şterse părul de apă, apoi trecu la mîini.

Era toată numai zgîrieturi şi umflături, palmele erau rău tăiate. Curăţă bine rănile fiindcă erau deschise şi se puteau infecta, după ce s-a tîrît atîta timp prin noroi. Scoase o faşă cu antiseptic din trusă şi şterse locurile expuse, tamponînd insistent. Ea nu scoase un sunet nici acum. Unse toate rănile cu unguent cu antibiotic, apoi îi aplică pe mîini feşe sterile şi le bandajă.

Venise rîndul gleznei. Se aşeză lîngă ea şi-i luă piciorul pe genunchi. Nu putea face prea multe. Putea să-i pună o compresă cu alcool, ca să-i amelioreze umflătura eventual, apoi să-i facă un bandaj cu faşă compresivă Ace.

La toate aceste operaţiuni minuţioase Angie rămase cuminte, tăcută, mult prea tăcută. El o scutură uşor de umăr, pînă ce o văzu că deschide ochii.

- Eşti bine?

- Mi-e frig. Închise iar ochii. Mi-e somn.

- Trebuie să mănînci şi să bei ceva, pe urmă te instalez în sacul de dormit.

Ea dădu iar din cap, dar cu evident efort.

Cum şi el nu dormise toată noaptea şi era frînt de oboseală, i-ar fi plăcut să doarmă acum vreo opt ore la rînd, dar se gîndi că era bine să încălzească puţină apă şi

să facă un ceai pe încălzitorul cu pastile pe care-l avea mereu în cabană. Măcar apa fierbinte cu puțin gust și zahăr ar putea să facă minuni. De fapt voia doar să doarmă, așa că apa cu zahăr era o idee genială.

Porni mini-aragazul cu butelie și așeză pe grătarul lui un filtru de campanie, turnă în el două sticle de apă și adăugă cîteva pliculețe de zahăr. Ajungea.

Cît apa se încălzea, el scoase mîncarea, o trezi și o forță iar să stea în șezut. Ea gemu revoltată acum, iar această mică revoltă era pentru el un semn bun.

- Te simți puțin mai bine?

- Puțin. Avea vocea ostenită și continua să tremure.

- Încălzesc niște apă cu zahăr. Va fi gata în cîteva minute. Se așeză iar lîngă ea și o îmbrățișă pentru a-i asigura puțină căldură și sprijin. Mînîncă asta pînă e gata. Avea cîteva batoane proteice pe care le desfăcu. Rupea bucăți mici cu care o hrănea, dar le mînca și el, fiindcă aveau nevoie de calorii, pentru ca trupurile lor obosite să aibă combustibil de ars.

Batoanele erau gata, iar apa cu zahăr fiersese și ea. Turnă în două căni metalice, stinse focul la aragaz și veni cu cănile lîngă ea.

- Poți să ții asta? o întrebă dîndu-i cana fierbinte.

- Cred că da, zise ea și o luă, schițînd un zîmbet și gemînd de plăcerea provocată de căldura care-i liniștea degetele înghețate. Cu greu reuși să soarbă cîteva înghițituri. Bău și el, apoi scoase două aspirine și i le dădu.

Ea le înghiți imediat, dîndu-și seama că erau aspirine, apoi veni lîngă el și continuă să bea din apa cu zahăr. Deja simțea cum căldura i se împrăștie în corp, își întinse picioarele și se relaxă puțin.

- Mulțumesc, zise ea după cîteva minute de tăcere, la o cană cu ceva fierbinte.

- Cu plăcere. Regret că nu e cafea, dar...

- Nu pentru asta. Acum, că mîncase, vocea îi mai revenise, iar băutura fierbinte a făcut minuni. Pentru că m-ai adus aici. Pentru toate.

- Dar ce așteptai? spuse Dare aproape rîzînd. Credeai că te las acolo de capul tău? Slavă cerului că nu l-a întrebat ce făcea noaptea acolo, pe o vreme teribilă.

Ea se concentră puțin asupra cănii și continuă:

- Nu, dar...puteai să-mi spui că sînt proastă fiindcă m-am băgat singură în mizeria asta. Puteai să-mi arunci pachetul cu șervețele umede și să mă lași singură...Puteai să...

- Puteam să fiu măgar, mormăi el.

- Mda. Cuvîntul ei ieși doar ca o răsuflare.

- Nu ești proastă. Nu te-ai băgat singură în mizerie, te-ai lăsat prinsă în căcatul altcuiva și ai încercat să ieși singură din el. Cît despre faptul că te-am șters și restul, dacă aș fi crezut că ești capabilă să faci asta singură, te-aș fi lăsat. Dar nu ai fost, așa că am avut grijă de tine. Atît. Nu e mare lucru. Habar nu avea ea cît de greu îi era unui bărbat să dezbrace și să șteargă o femeie pe care nu avea

nici o şansă să o bage în sacul de dormit cu el, dar nici el nu avea de gînd să-i spună asta chiar acum.

- Cred că e mare lucru că mi-ai salvat viaţa.

El se scărpină la bărbie. Exprimat cu cuvintele acelea, comentariul lui nu a fost cel mai reuşit de pe lume, dar la naiba, nu se pricepea la cuvinte. Era direct, avea o fire care ardea ca un fitil de bombă şi nu se lăuda cu răbdarea. Aceste trei lucruri la un loc nu pot da naştere unui bărbat care posedă măiestria cuvintelor.

- Totuşi măgar aş putea să fiu, zise el ca un mucalit. Pauza asta lungă nu cred că va mai dura.

Atunci ea zîmbi şi păru chiar amuzată.

- Probabil că nu, veni confirmarea ei.

Gata, acum începea să o vadă pe Angie cea cunoscută, cea care-l putea înfuria într-o fracţiune de secundă, ca nimeni altcineva. Dar se bucura să o vadă făcînd eforturi pentru un zîmbet. Se simţea mai liniştit în cîteva privinţe: ea era tot epuizată, dar se regrupa. Poate avea glezna scrîntită, dar nu era fracturată şi nu prezenta o urgenţă. Aveau un adăpost, mîncare şi apă, aveau căldură. A fost un iad pînă ce au ajuns aici, dar vor fi bine.

Bău restul de apă, iar ea făcu la fel.

- Hai să ne odihnim, spuse el, punînd cănile de-o parte. Aranjă sacul de dormit, apoi o ajută pe Angie să se instaleze în el. Se cuibări confortabil în el, trase fermoarul pînă sus, aproape de bărbie.

- Sînt atît de ostenită, murmură ea.

- Atunci culcă-te. O să mă schimb şi eu în nişte haine uscate, apoi mă voi întinde lîngă tine, ca să dorm şi eu puţin. Atunci ea închise ochii.

Scoase şi el toate hainele ude de pe el. Aruncă o privire spre Angie, să verifice dacă se uită, dar ea era ca o ţestoasă în sacul de dormit şi nu i se vedea decît creştetul capului. În alte circumstanţe, ego-ul lui s-ar fi simţit profund rănit. Mda, perfect.

Îşi făcu planul pentru mîine – mă rog, pentru azi, fiindcă se făcuse dimineaţă, iar ploaia răpăia pe acoperiş, iar ziua nu promitea mai mult decît cea în care au ajuns aici. Se simţea mai bine, mîncase, iar acum epuizarea îşi spunea cuvîntul.

Mută aragazul cu butelie mai aproape de piciorul ei, aprinse focul, apoi verifică dacă nu era prea aproape şi-l putea atinge. Salteaua era prea scurtă pentru el, aşa că picioarele îi atîrnau în afara ei. Era o saltea dublă, iar el dormea de obicei pe diagonală, ca să profite de ea complet.

Credea că va adormi instantaneu, dar nu reuşi. Adrenalina era încă activă şi circula prin sistemul lui. Chinul nu se terminase. Erau în siguranţă deocamdată, găsiseră confortul minim, dar era o situaţie tranzitorie, nu de durată. Afară era un ucigaş, plus un urs care trebuia eliminat. Furtuna se terminase, dar ploaia continua constant şi complica lucrurile. Nu putea pleca pînă ce vremea nu se îmbuna, oricît va dura.

- Dare. Își auzi numele plutind în semi-întuneric, ca și cînd ea credea că el doarme și nu voia să-l trezească.

- Ce? răspunse el. Doamne, dacă vrea să facă pipi, el va plînge sigur. Toaleta portabilă era în spatele cabanei și ploaia nu numai că turna găleți, dar va trebui să o coboare pe scară, să o ducă la toaletă, apoi iar sus, pe scară.... mintea i se încețoșase. La naiba, îi va spune să facă pipi în cană, dacă trebuie.

Totuși, ea nu avea nevoie de nimic. Spuse cu glas stins:

- Nu pot să mă încălzesc. Îmi e foarte frig.

- Mai vrei să bei apă cu zahăr? întrebă el, deși protesta la gîndul că trebuie să se ridice iar, dar va face un efort.

- Nu. Eu...se întrerupse, apoi tăcu, respiră adînc și își făcu puțin curaj. Te superi dacă...dacă intri cu mine în sac? Ești așa de cald, iar mie îmi este atît de frig, încît mă doare tot corpul. Oftă, apoi scînci parcă de o durere ascunsă și încheie cu ultimele puteri: Te rog.

Capitolul șaisprezece

În urmă cu șaisprezece ore dacă lui Angie i s-ar fi sugerat că vreodată, în nu-se-știe-ce circumstanțe îl va ruga pe Dare Callahan să intre lîngă ea, în sacul de dormit, ea ar fi avut grijă ca persoana respectivă să fie internată pentru propria siguranță, pentru că persoana era complet nebună. Acum opt ore adormise în tabăra ei și evenimentele din oribila noapte nu începuseră încă.

Au fost minute cînd nu știa cît și dacă va mai trăi, dar singura variantă a fost să meargă înainte. Chiar și după ce a găsit-o Dare, durerile și frigul năprasnic păreau nesfîrșite; cu singura diferență că nu mai era singură. El era acolo, puternic și de neînfrînt deși ploaia și frigul, plus efortul neîncetat l-au epuizat și pe el.

Atât de îngrozită s-a simțit, de parcă un compartiment al sufletului ei a fost permanent modificat într-un mod pe care nu-l înțelegea total. Fusese fărîmițată, dar rămăseseră din ea doar resursele pentru supraviețuire, iar acum mintea și trupul ei reveneau la normalitate.

Era dezorientată de situație și irealitatea ei i-a permis să-l roage pe Dare să intre în sac cu ea și să împartă cu el

căldura corporală, apoi să nu fie surprinsă că el nu a ezitat deloc.

-Tu stai culcată, zise el venind lîngă ea. Desfăcu fermoarul şi întinse sacul. Tu nu trebuie să faci nimic. Trag eu sacul de sub tine.

Apoi s-a lăsat manevrată cu grijă, iar el s-a strecurat lîngă ea. Fiecare mişcare o costa cîte un junghi în gleznă, chiar şi cu piciorul bandajat. Dare nu i-a spus nimic atunci cînd i-a înfăşurat glezna, iar ea nu a întrebat, însă acum mintea îşi relua funcţiile importante, aşa că Angie întrebă:

- E rupt?

- Nu ştiu, spuse el privind-o scurt. Dacă este ceva, probabil e vorba de o fractură uşoară, nimic important.

Veşti bune, veşti rele, problema este cît de repede se va vindeca. Oricum, dcocamdată nu putea să facă nimic.

- Nu-mi place să fiu neajutorată, zise ea cît timp el aranja culcuşul pentru amîndoi.

- Da, e nasol, zise el, fără să o compătimească, fapt care pe ea o bucură. O cărase în spinare ore în şir, aşa că acum ea putea face faţă măcar durerii pricinuite de o entorsă la gleznă. El se concentră asupra momentului prezent. Bine, hai să vedem cum e mai bine să facem, ca să nu te doară glezna. Putem să încercîm poziţia lingură, dacă stai culcată pe stînga.

Suna bine; ea se răsuci pe partea stîngă, apoi se ghemui în poziţie fetală şi puse uşor piciorul drept peste cel stîng. Dare se băgă şi el în sac, lipindu-se de ea,

cuprinzîndu-i mijlocul cu brațul drept. Au avut contact fizic constant atît de multe ore, încît acum lipsa atingerii lui o debusola; acum, cînd îl simțea lipit cu totul în spatele ei, cu pulpele lipite de fundul și picioarele ei, se relaxă complet, ca și cînd o nevoie interioară, necunoscută fusese acum alimentată.

Măcar să-i treacă senzația de frig. Tremura, așa că își trase sacul de dormit pînă sus, aproape de creștetul capului, așteptînd căldura trupurilor să-i pătrundă pînă la oase. Dacă ar fi avut un uscător de păr...dar nu avea, iar părul ud îi dădea o senzație oribilă, îngreunînd încălzirea. Fiind epuizată, nu dorea decît să doarmă, dar îi era atît de frig încît nu putea să adoarmă și se simțea groaznic.

El oftă, iar mîna lui se lăsă grea pe mijlocul ei. Evident, el nu avea probleme cu somnul, ca ea. Nu voia să-l deranjeze cu clănțănitul dinților ei, așa că se mișca foarte puțin.

- Nu-i nimic dacă-ți clănțăne dinții, așa te vei încălzi mai repede.

Așa s-a întîmplat. Tremura din cap pînă-n picioare. Dare o strîngea la pieptul său, iar valurile de căldură emanată de trupul lui începeau să o scalde treptat. Sacul de dormit devenise un mic paradis, iar în acest paradis ea simți cum alunecă încet, constant și plăcut. Chiar cînd a crezut că adormise, vocea groasă a lui Dare o trezi:

- Cînd mă trezesc am erecție, deci să nu te aud că-mi scoți ochii cu asta.

- E în regulă, zise Angie. E prea mică şi nu am de ce să-mi fac griji. Doar el a spus-o cîndva, nu? Se lipi cu obrazul de saltea şi adormi imediat, profund, ca şi cînd ar fi fost aruncată de pe o stîncă.

Chad Krugman se adăpostise sub o stîncă mai înaltă şi privea ploaia, întrebîndu-se cît va mai dura. Furtuna continua, iar tunetele şi fulgerele ameninţau că va fi mai rău. Trebuia să liniştească nenorociţii de cai, unul cîte unul.

Aşa a fost toată noaptea. Fulgerele brăzdau cerul fără întrerupere, iar ploaia nu contenea. Torentele se scurgeau la vale, de pe stînci, formînd cascade. Îi era frig. Crezuse că îi va fi bine dacă ia caii, dar cum toată noaptea s-a plimbat de la unul la altul, în locul acela strîmt, a fost un coşmar. Făceau pipi, balegă şi trăgeau vînturi. Cîteodată i se părea că mirosul înţepător îi ardea perii din nas, dar cînd voia să lase o distanţă între el şi cai, frigul îl trimitea iar alături de ei. Puteau, dar dădeau căldură multă.

Din cauza lui Mitchell Davis şi a lui Angie Powell era acum nefericit şi de aceea îi ura pe amîndoi, cu toate că Davis murise deja. Dacă nu ar fi avut ideea strălucită de a sta pe veranda lui Angie, unde avea acces wifi, nu ar fi reuşit să acceseze şi să-şi verifice conturile, iar Chad ar fi putut să-i lichideze pe amîndoi aşa cum plănuise. Nu ar fi ştiut nimeni ce s-a întîmplat.

Mai era ploaia, dar nu avea cum să intervină. Ar fi

putut petrece noaptea la adăpost în cortul său, unde avea apă şi hrană, iar nenorociții ăştia de cai ar fi stat în încercuirea lor şi nu aici, cu el, unde trăgeau vînturi într-una.

După cum ploua, părea că soarele nu va apărea prea curînd. Astfel Angie nu va putea coborî de pe munte – dacă mai trăia, ceea ce presupunea, pînă ce va şti sigur – dar îi va întîrzia şi pe el. Noroi peste tot, nu putea fi sigur pe locul unde păşeşte, iar hipotermia amenința să-l cuprindă pe drumul spre tabără. Vizibilitatea era atît de precară, încît nu vedea la cîțiva metri în față, astfel că nu ştia exact unde se află.

Nu avea de ales; nu putea să aştepte, în situația lui.Trebuia să pună mîna pe cheile SUV-ului, ca să iasă din țară înainte ca polițiştii să fie anunțați şi să înceapă căutările. Nu putea aştepta să se îmbuneze vremea, fiindcă nu putea irosi nici măcar o oră.

Caii erau o problemă. Aveau nevoie de hrană şi apă, doar că după noaptea trecută în compania lor, nu-i mai păsa nici de ei. Totuşi, pe cel maroniu trebuia să-l adape şi să-l hrănească fiindcă avea de gînd să plece pe el imediat ce vremea îi va permite, cît despre ceilalți trei, nu dorea decît ca Angie să nu poată pune mîna pe ei, presupunînd că mai trăia şi putea călări.

Cu apa era uşor, fiindcă era apă peste tot. Nu voia să iasă din adăpost, fiindcă nu avea manta şi avea canadiana deja udă de noaptea trecută. Se hotărî ca dacă tot era să se

ude pe drumul înapoi, măcar să se ude acum. La tabără avea haine uscate. Totuşi, era o persoană decentă; nu putea să dea drumul cailor fără să le dea apă.

Aşadar i-a luat şi i-a dus pe rînd în locuri unde se adunase apa. De păscut nu prea aveau ce, dar el a stat cu ei pînă ce şi-au găsit cîte ceva pe placul lor. S-a udat pînă la piele, desigur. La final s-a urcat în spinarea celui cafeniu, simţindu-se foarte mîndru de sine.

Pe ceilalţi trei cai i-a lăsat legaţi sub adăpostul de sub stîncă, sperînd că vor rămîne acolo. Avea nevoie să ştie exact unde sînt caii, asfel avea situaţia sub control: ştia dacă Angie a luat vreun cal şi a plecat călare după ajutor.

Calul încălecat de el nu părea bucuros cu un aşa călăreţ nepriceput şi se temea să avanseze pe terenul mîlos, alunecos. Cum nu ştia încotro merge, Chad se jură că va căuta de acum încolo numai locuri însorite, unde se putea orienta, spre deosebire de munţii aceştia, acoperiţi de un cer noros, unde nu se putea ghida decît după tufişuri şi copaci – dacă puteai numi copacii şi pietrele "repere". Singurele direcţii pe care le putea el indica erau în sus şi în jos, dar era bine şi aşa. Lanţul muntos era orientat pe direcţia nord/sud, aşadar în sus însemna spre vest, iar în jos era spre est. Acum voia să meargă spre sud, aşadar trebuia să păstreze pe mîna dreaptă panta care urca.

Mai departe cel mai bun lucru era să caute o linie dreaptă, pe care să o aibă în raza vizuală şi să păstreze direcţia ei. Noaptea însă nu mersese în linie dreaptă, fiind

panicat, aşa că acum spre ce era mai bine să se îndrepte, spre vîrf sau spre vale? Ce naiba ştia el? Nu ştia nici măcar cât a parcurs noaptea trecută; putea doar estima.

Doamne, dacă nu ar fi avut nevoie de cheile acelea! Dacă nu era nenorocitul de urs, nu ar fi fost în situaţia asta. Ar fi urmărit-o pe Angie, ar fi ucis-o, ar fi avut cheile şi s-ar fi odihnit bine noaptea. Aşa ar fi putut să aştepte oprirea ploii. Ursul ar fi fost şi el demult plecat, doar că i-ar plăcea lui Chad să-i tragă un glonte în fund, pentru cît necaz i-a pricinuit.

Ajunse la tabără din greşeală. S-au oprit într-un loc unde apele se învolburau şi a vrut să mîne calul într-o direcţie, dar acesta nu asculta, temîndu-se de terenul noroios şi de apele adunate într-un torent. Era bucuros că măcar şi-a îmbunătăţit performanţele de călăreţ. Atent la reacţia calului, Chad l-a întors şi a luat-o la deal, iar la un moment dat a zărit ceva portocaliu şi entuziasmul l-a cuprins instantaneu, iar adrenalina l-a ameţit complet.

Corturile erau portocalii, culoare aleasă din raţiuni de siguranţă, iar acum erau foarte murdare. Aproape că nu le-a văzut. Noroc cu ezitările calului, altminteri ploaia l-ar fi împiedicat să le vadă. Poate caii ştiau locaţia şi asociau tabăra cu hrana.

Dacă Angie era într-unul din corturi, înarmată, aşteptîndu-l să apară? Ce-ar fi să meargă în spatele corturilor şi să tragă în toate, ca să-şi protejeze spatele? Aşa ar scăpa şi de ea. În acelaşi timp, nu voia nici să-şi

irosească muniția, deși știa că în cort mai avea, dar trebuia să aibă grijă. Descălecă încet într-o baltă adîncă, plină cu noroi. Aproape că-și pierdu echilibrul și noroc că avea ghetele legate strîns; atît de tare îl trăgea noroiul. Nu-i de mirare că nici calul nu voia să înainteze. Îl legă de o creangă, îl linişti puțin, vorbindu-i şoptit.

Doamne, nu avea decît pistolul. Dacă Angie era acolo, cu o pușcă în mînă, îl nimerea din prima. Înaintă cu pistolul în mînă. Parte din el îi spunea să fugă, dar asta nu era o opțiune, așa că planul de a o doborî pe Angie îl entuziasma, așa cum fusese și cînd l-a lichidat pe Davis. Era o cu totul altă plăcere să o vîneze pe Angie Powell, fiindcă ea nu ar fi luată prin surprindere, cum s-a întîmplat cu Davis.

Se opri. Supraveghe tabăra. Nu părea nici urmă de mișcare, sau miros de cafea, dar asta nu însemna nimic. Angie știa ce face; nu trebuia să-și trădeze prezența. Nici urmă de urs. Nu urșii dau iama prin corturi, în căutarea mîncării? Corturile păreau neatinse.

Rămase pe loc ascultînd, observînd, deși nu auzea altceva decît ropotul ploii pe foaia de cort. Nu mișca nimic, în afara vîntului printre copaci.

Dacă ea îl urmărea acum pe el, ochind ca să-l împuște... poate el era cel vînat. Poate era în spatele lui, la stînga... într-unul din corturi. Da, dacă l-ar fi văzut, deja ar fi tras, nu? Un lucru era sigur. Nu putea să stea acolo pînă la noapte, așteptînd inspirația sau ca norocul să-i surîdă.

Se strecură pînă la cortul lui Angie. Dacă dormea? Dacă-l aştepta chiar pe el, cînd el, săracul stătuse o noapte întreagă în compania cailor, care l-au ameţit cu putoarea lor.

Ajunse în faţa cortului şi căută fermoarul. Cortul nu era închis. Intrarea era liberă. Oare chiar putea fi înăuntru, dacă nu se auzea nici un sunet?

Trebuia să se clameze. Dacă ar fi avut ocazia să tragă în el, ar fi făcut-o. El era contabil, deci o persoană cu logică de fier. Dacă ar fi putut să tragă, acum el ar fi fost mort. El nu era mort, deci ea nu putea să tragă.

Genunchii îi tremurau, dar el intră în cort. Era gol.

Bine. Gata. Ea nu era aici. Oare nu se ascundea în cortul lui, fiind o fată isteaţă? Oricum trebuia să ajungă şi în cortul lui, ca să-şi ia haine uscate. La dracul! Se apropie de cort, repetă rutina precauţiei, apoi băgă capul înăuntru. Nici urmă de Angie. Cortul era exact cum îl lăsase el.

Mai era cortul lui Davis. Doamne, cum se ruga: să fie cheile SUV-ului în cortul lui Davis, dar ea să nu fie acolo.

Şi cortul lui Davis avea intrarea deschisă. Chad verifică înăuntru. Unde naiba era ea? Să o fi luat şi pe ea ursul?

Dacă ea nu era în nici unul din corturi, nici moartă, nici vie, atunci era posibil să fi încercat să coboare? Dacă plecase, nu putea înainta uşor. Cu cît de puţine cunoştea el despre munte, un singur lucru îl ştia sigur: că ea o luase în jos. Destinaţia lor era aceeaşi.

Adică nu avea timp de pierdut. Începu să scotocească prin cortul lui Davis. Nici urmă de cheile SUV-ului. Mai căută o dată, cu minuțiozitate. Scoase toate lucrurile răposatului și le luă la mînă cu atenție, căutînd bine prin buzunare.

Cheile nu erau aici.

Se așeză pe saltea. Doamne, cîtă nevoie avea de chei! Doar Davis nu le ținea în buzunarul pantalonilor, deși logic, era singurul loc unde le putea căuta. Deci le-a avut asupra lui. Chad se cutremură la gîndul că va trebui să caute prin rămășițele lui Davis, dar se și întreba dacă nu cumva ursul a înghițit cheile, așa cum fac rechinii. Dumnezeule.

A dracului treabă. Nu avea timp să caute rămășițele lui Davis și să scormonească prin resturi umane însîngerate. Ajungeau și cheile lui Angie; nu asta planificase, iar fermierul acela, Lattimore va deveni bănuitor cînd va vedea că dispare camioneta lui Angie, dar trebuia să-și asume acest risc.

O rupse la fugă spre cortul lui Angie. Făcu și aici exact cum făcuse cu lucrurile lui Davis. Goli conținutul genților, dar căută desagii care se pun pe șaua calului, însă nu îi găsi. Nici urmă de desagi.

Iar îl apucă teama, cînd realiză implicațiile lipsei. Ea nu era moartă. Era acolo, undeva, pe munte și avea ore avans față de el. Acum remarcă și că lipseau pușca și mantaua ei.

Trebuia să coboare înaintea ei. Oricît de rău i s-ar fi făcut, trebuia să caute cheile SUV-ului. Merse în cortul lui și luă pușca. Poate că ursul plecase demult, dar voia să fie în siguranță. Plecă grăbit, furios pe sine. Angie era înaintea lui și poate că iar îi va zădărnici planurile. La dracu, trebuia să se asigure că e moartă, nu să intre în panică, să ia caii și să fugă ca o fetiță speriată de lup.

Clar, totul a mers prost. Nu se aștepta ca Angie să-l vadă împușcîndu-l pe Davis, nu s-a așteptat ca ursul să vină – cine s-ar fi așteptat? Nu avea nici o scuză. Nu putea să-și mai permită nici o greșeală, fiindcă situația începea să scape de sub control.

Merse imediat la locul unde l-a omorît pe Davis. Cadavrul acestuia dispăruse. Chad se apropie de loc și păși în ceva lipicios. Mirosul de rahat îl făcu să vomite. Privi în jos, clipind des, fiindcă i-au trebuit cîteva secunde să se dezmeticească și să vadă că picioarele nu striviseră un morman de rahat, ci unul de intestine sfîșiate. Draci! Sări ca ars, apoi se pierdu.

Nu-și putea controla reacțiile. Întoarse capul și vomită în jeturi consecutive. Nu mîncase nimic de cîteva ore, dar vomitase bilă. Resturile de carne întinse pe o suprafață considerabilă nu mai semănau nicicum cu un om, absolut deloc cu Mitchell Davis. Ploaia spălase din sînge, dar scena era grotescă.

Se șterse la gură, apoi la ochi. Făcu cîșiva pași mici în față, căutînd să nu calce pe ceea ce cîndva fusese Davis.

Priveliștea era ca o scenă dintr-un film de groază. Încercă să respire adînc, pe gură, nu pe nas, dar mirosul înțepător îl făcu din nou să vomite convulsiv. Voma îi țîșni chiar și pe nas. Cum se aplecase și vedea bine pe pămînt, observă o bucată de cămașă lîngă ceea ce fusese o mînă. Da, era un deget chiar, ronțăit, dar ușor de recunoascut.

Imediat observă, dar nu mai vomită, probabil fiindcă deja creierul se obișnuise și nu mai recționa. Faptul că Davis era acum făcut bucăți nu conta prea mult, oricum era mort cînd ursul a început să-l sfîșie. Chad se mai calmă și observă o bucată de blug. Părea o bucată din partea de jos a pantalonului. Mai erau și alte fîșii, prea zdrențuite ca să fie recunoscută partea de pantalon. Dacă acele chei au căzut în noroi și s-au murdărit, nu avea cum să le găsească. Afurisitul de Davis. De ce nu a lăsat cheile în cort? Sau să-l fi lăsat pe Chad să conducă?

Aici nu era nimic. Debusolat, se învîrtea în cerc, măturînd cu privirea tufișurile in zonă, ridicînd cu bocancul crengi uscate, pînă ce dădu peste ceva care nu era albastru, dar...Se lăsă pe vine, privind mai îndeaproape și văzu o porțiune de jeanși acoperind o bucată din Davis. Din nou îi veni să vomite. Se strădui să se stăpînească, apoi băgă mîna în buzunarul lipicios, mustind de sînge și apă, în căutarea cheilor. Închise ochii și se adînci cu degetele pînă la fundul buzunarului. Nici o cheie.

Drace! Furios se ridică și trase un șut în bucata de resturi umane. Ce să mai facă acum?

Gîndește! Ce putea să facă Davis cu cheile? Apoi își trase o palmă peste frunte. Idiotule! Davis era dreptaci, așadar cheile ar trebui să fie în buzunarul drept. El căutase prin cel stîng. Cu vîrful bocancului răsuci bucata de carne acoperită de blugul sfîșiat și băgă mîna în buzunarul strîmt și se gîndi că, dacă ursul nu le-a mîncat, ar trebui să fie acolo încă. Dădu de ceva metalic. Trase cheile și le strînse în pumn. Îi venea să plîngă de bucurie.

Cîteva clipe rămase acolo pur și simplu, cu ochii închiși, strîngînd în mînă cheile. Nu-i venea să creadă că le-a găsit. După ce toate lucrurile i-au mers prost, era singura bucurie.

Gata, revenise de pe marginea prăpastiei. Mai avea mult de lucru. Poate Angie Powell era prin zonă, doar că el avea cal, iar ea nu avea, el avea un plan iar ea nu avea. Nu o va lăsa o femeie să-i strice socotelile.

Poate va mai avea o ocazie să o omoare, dacă o va întîlni pe drum. Dacă s-ar vedea cu ea, nu ar ezita să o împuște. Va avea grijă.

Acum, cu cheile în mînă, era din nou stăpînul destinului său și nimic nu-i va sta în cale.

Capitolul șaptesprezece

Ursul se trezi. După ce a mîncat cît a poftit, sătul și obosit s-a adăpostit de furtună sub un morman uriaș de copaci doborîți, unde a dormit tot restul nopții.

În ultimele zile a mîncat bine. Înainte de furtună s-a întors la prima pradă pe care a terminat-o de devorat, apoi a luat mirosul proaspăt al unui alt om. A dat peste un loc unde se amestecau mirosuri ale unor animale mari și oameni. După care a dat de sînge proaspăt și nici nu a mai așteptat, prada era acolo, carnea proaspătă și caldă, sîngele încă se scurgea. Prada aceasta nici măcar nu a fugit, i-a fost mult mai ușor cu ea.

Ursul stătea acum încolăcit și mulțumit, în ascunzătoarea lui, ferit de intemperii. Mai prinsese niște mirosuri interesante, dar somnoros fiind, nu se simți atras de ele suficient, cît să iasă în ploaie. Scormonise puțin pămîntul, ca să acopere rămășițele nemîncate, iar acum avea stomacul plin și cînd îl va simți gol, va reveni la prada inițială.

Mirosul va rămîne acolo.

Capitolul optsprezece

Angie se trezi dintr-un somn profund, exact cînd durerea ascuțită din gleznă îi trimitea din nou semnale. Simți pe abdomen o mînă grea, care o bătea ușor, liniștitor.

- Te supără iar glezna? Vocea groasă a lui Dare venea exact din spatele urechii ei. Părea că s-a trezit și el.

- Doar cînd o mișc, spuse ea amețită. Vorbea cu greu. Trupul o durea în întregime, iar ochii de-abia i se deschiseră puțin. Văzu cîteva umbre cenușii. Nu știa ce este? Dimineață sau seară? Cît au dormit? Cît am dormit? întrebă ea oftînd, dar cuibărindu-se în căldura confortabilă.

- Vreo două ore.

- Doar atît?

El mormăi. Simți din spate aerul rece pătrunzînd pe sub sacul de dormit, fiindcă Dare se ridicase ca să stingă aragazul de campanie. Da, exact. Se făcuse cald și trebuiau să facă economie de combustibil.

Închise ochii din nou. Afară ploua torențial încă, doar că se simțea toropită de căldură, iar cînd Dare se cuibări

din nou în spatele ei şi-şi puse mîna grea pe mijlocul ei, se simţi din nou mulţumită şi somnoroasă. Se cuibări în forma confortabilă pe care o i-o oferea corpul lui fierbinte, mişcă din fund, ca să se instaleze şi mai bine între pulpele puternice şi adormi la loc.

Se trezi iar cu un oftat, cînd se lovi de piciorul lui. Încercă să se ridice în şezut şi reuşi, apoi rămase aşa. Dare se răsuci pe spate şi îşi lăsă braţul peste faţă, ferindu-se de lumina puternică.

Angie închise ochii şi puse fruntea pe genunchiul stîng îndoit. Durerea se mai domolise puţin şi ar fi dorit să se uite la locul vătămat, dar nu merita efortul.

- Te-ai trezit? întrebă ea în şoaptă, văzînd că Dare nu se mai mişcase. Nu voia să-l deranjeze, dar...nici nu ştia de ce mai întreabă.

- După ce mi-ai tras un pumn? Da, m-am trezit, mormăi el.

Angie se gîndi că a fost acuzată pe nedrept, dar nu avea forţa să protesteze.

- Nu ţi-am tras nici un pumn. Poate, dar era sigură că nu. Probail că te-am lovit uşor, fiindcă mă durea glezna.

- Mi-ai tras un pumn.

Chiar şi somnoroasă cum era, mai avea o fărîmă de logică.

- Cum? Erai în spatele meu. Nu pot trage un pumn cuiva din spatele meu.

- Cînd te-ai ridicat. Îşi retrase braţul puţin, doar cît să se uite la ea. Mi-ai tras un pumn în stomac.

Se priveau şi niciunul nu voia să cedeze, dar fiecare insista cu explicaţii.

- Nu a fost pumn, reluă ea, după ce scotocise prin amintirile încețoşate. Era cotul meu, nu pumnul.

- Stomacul meu apreciază diferenţa. Culcă-te la loc.

- Cît e ceasul acum?

- Cu o jumătate de oră mai mult decît ultima dată cînd m-ai întrebat.

Nu era bine. Dacă se trezea ori de cîte ori mişca piciorul, însemna că nu se va odihni deloc. Oftă şi el.

- Bine, hai să încercăm aşa. Ridicînd colţul sacului de dormit, zise: întinde-te pe spate.

- Hei! protestă ea, supărată că aerul rece îi pătrunsese pe tot corpul.

- Lasă că te învelesc imediat. La naiba, vrei să te întinzi? El nu mai aşteptă şi o cuprinse în braţe, aşezînd-o pe spate. Apoi puse braţul drept sub genunchii ei, îi ridică picioarele şi se cuibări lîngă ea, lăsîndu-i picioarele să se odihnească pe pulpele lui. Cum e acum?

Era o poziţie foarte comodă, deocamdată măcar.

- E bine, şopti ea.

El apucă marginea sacului şi se înveli, apoi verifică dacă nu cumva materialul o deranja la picior. Suspină profund, apoi se linişti. Cum îşi aşezase braţul stîng sub

cap, închise ochii şi adormi buştean.

Momentul acesta, situaţia în sine îi dădu creierului ei de lucru. Foarte încet ea întoarse capul atît cît să-i poată studia faţa. Fiind atît de aproape, putea să-i analizeze fiecare cută a pielii obrazului, fiecare detaliu al osaturii, precum şi cicatricile de pe nas. Nu era un bărbat drăguţ, dar era cu siguranţă *bărbat.*

Oricît de furioasă ar fi fost pe el şi oricît de neplăcută i-a fost constatarea că el i-a subminat afacerea, nu a fost niciodată imună la el. Dacă el era pe undeva, pe aproape, ea era conştientă de poziţia în care se afla el şi de vocea lui răguşită, de mascul; de graţia şi puterea mişcărilor lui. Parcă pielea ei era o busolă pentru nordul lui magnetic, iar această sensibilitate – slăbiciune o deranja.

Angie rămase trează cîteva minute – puţine – ascultînd ploaia şi ritmul respiraţiei lui Dare. Era în singurul loc unde nu şi-a imaginat vreodată că va fi – în pat, cu el, în braţele lui – iar asta i se părea atît de natural, încît nu era absolut sigură că este trează cu adevărat.

Trebuia să reflecteze, dar...mai tîrziu.

O trezi el, de data aceasta, şi-i ridică uşor picioarele, ca să şi le poată trage pe ale sale.

- Ce faci? bîigui ea uşor iritată, fiindcă reuşise să adoarmă în poziţia aceasta. Părea că le e dat să se trezească unul peste celălalt din cînd în cînd.

- Trebuie să ies. Dare se ridică, își frecă fața cu ambele palme și realiză cît îi crescuse barba, după zgomotul produs de palmele aspre frecate pe bărbie și obraji.

- Unde mergi? Plouă torențial. Se uită la el cu un amestec de nedumerire și bosumflare.

- Nu merg nicăieri, dar ies să fac pipi. Tu nu vrei?

Angie mormăi bosumflată.

- Mai bine nu pomeneai de asta. Dar el pomenise, iar ea era sigură că nu va putea adormi la loc pînă nu va rezolva problema. Cît e ceasul? întrebă ea, după ce se uită degeaba la ceasul ei de mînă, care precis se defectase de atîta apă și noroi cît înghițise. Imediat ce a întrebat și-a dat seama ce importanță mai avea asta.

- E aproape douăsprezece.

Da, nu e de mirare că trebuia să facă și ea. Cîntări situația, îngrozită, dar și resemnată. Se opinti să se ridice, supărată că va trebui să iasă din cocon. Sperînd nesperatul, zise:

- Te rog, spune-mi că există o toaletă.

El pufni în rîs, iar reacția a fost un răspuns suficient de concludent.

- Nici măcar o toaletă portabilă? Măcar așa putea evita să se așeze pe vine prin tufișuri, deși nu putea ignora efortul implicat în asta. Doar avea glezna scrîntită.

- În spate.

Ehei! Însemna să se încalțe, să ia mantaua pe

deasupra, să coboare pe scară şi să iasă în ploaie, ţopăind pe piciorul sănătos, dar era mult mai bine decît să caute nu ştiu ce tufiş.

- Pot să caut ceva în care să faci pipi, zise el, ezitant. Crezi că ai nimeri într-o sticlă?

- Cred că aş nimeri într-o toaletă portabilă, răspunse ea revoltată. Tu crezi că îmi omor timpul cu nimeritul la sticlă? Femeile nu fac chestii din astea.

Dare se strîmbă amuzat, iar cicatricea din obraz păru mai degrabă o gropiţă. Angie s-ar fi aşteptat ca el să rîdă în hohote, dar Dare nu i se părea un bărbat care rîde mult. Se întreba dacă el rîde vreodată sau dacă a fost mai deschis în adolescenţă, iar transformarea aceasta într-un mare dur morocănos şi închis în sine s-a petrecut în anii din armată.

Oricît de greu i se părea, şi ea păţise la fel. Cînd era mai tînără rîdea mai mult, ieşea mai des, apoi s-a lăsat copleşită de stînjeneală şi îndoieli, retrăgîndu-se de oameni.

După ce a ridicat zidul, i-a fost mai uşor să se ascundă în spatele lui, ca să nu se simtă expusă şi vulnerabilă. Făcuse eforturi să reînnoade legăturile cu prietenii, dar era bucuroasă că a făcut-o. Asta se întîmplase şi cu el? A rămas captiv în spatele propriului său zid?

- În acest caz, ce-ai zice de o găleată? O întrebă el prozaic. Am una pentru cai.

Imaginea care i s-a arătat în fața ochilor i-a stîrnit rîsul, doar că în situația ei a trebuit să dea un răspuns solemn.

- Nu, mulțumesc. Mă descurc eu.

- Atunci doamnele sînt primele, o invită el. Hai să coborîm pe scară. Eu mai aștept.

Angie era tentată, dar bunul simț o împiedica.

- Mergi tu primul. Eu o să-mi scot pantalonii aceștia și îi voi îmbrăca pe cei uzi. Nu vreau să mai ud o pereche.

Logica ei i se părea sănătoasă, așa că îi dădu mai aproape pantalonii ei uzi leoarcă, apoi își trase ghetele, îmbrăcă mantaua, coborî scara și dispăru jos.

O *găleată*?

Angie surîse. Dacă ar fi fost singură, ar fi acceptat propunerea, doar că perspectiva golirii conținutului acesteia o îngrozea. Dacă s-ar fi putut ocupa ea de acest aspect, nici o problemă, dar nu-și permitea să-l lase pe Dare Callahan să facă această treabă murdară.

Pe de altă parte, el îi văzuse sînii – practic văzuse totul. În alte circumstanțe s-ar fi simțit groaznic, nu fiindcă era modestă, ci fiindcă i-a spus să nu rîdă de sînii ei pentru că erau mici. Cînd se va mai estompa amorțeala survenită după desfășurarea evenimentelor groaznice din noaptea trecută, probabil că-i va păsa. Deocamdată nu voia, deși nu-i plăcea să trădeze nici un semn de vulnerabilitate. I s-au întîmplat prea multe, ca să-i mai

pese că are sînii mici sau că el a rîs de ea.

Mă rog, el nici nu a rîs. Nu era genul de bărbat la care se aştepta ea. Nu era nicidecum lipsit de eroism, iar asta o deranja, fiindcă se înşelase în evaluarea lui. Cum putea avea încredere în cineva, cînd ea nu avea încredere în ea însăşi?

Toate erau subiecte pentru mai tîrziu, deoarece acum era prea obosită şi nici nu ajunsese la toaletă. Se schimbă în hainele ude, care i se lipeau de corp, cu gîndul că situaţia era temporară. Era o senzaţie groaznică, dar cînd va ajunge înapoi, va da repede jos hainele ude din nou.

Problema ei era glezna. Mai exact bandajul elastic pe care-l avea nu-i permitea să încalţe gheata, aşa că avea să se ude. Trebuia să-l scoată. Cînd văzu glezna umflată şi pielea vineţiu-verzuie tresări speriată, mai ales că acum simţea în gleznă o durere pulsatorie, în lipsa bandajului.

Pentru moment nu avea ce să facă, aşadar cu durere maximă se încălţă cu gheata. Şi aceasta era udă pe dinăuntru, dar o ignoră. Urmă mantaua de ploaie. Trase gluga pe cap şi se considera pregătită, doar că se afla la primul etaj, pe o platformă şi cheia eliberării ei era la parter, la capătul scării.

- O călătorie de o sută de mile, îşi zise, ţopăind pînă la scară. Partea cea mai grea era să păşească pe prima treaptă. Apoi se va prinde bine cu ambele mîini şi va ţopăi pe treapta inferioară, apoi pe următoarea, pînă jos. Evident

că efortul necesar o dărîmă complet, fiindcă o dureau toți mușchii, mai ales cei ai brațelor, dar reuși să ajungă pînă la penultima, cînd un scîrțîit ca de ușă veche de lemn o făcu să se oprească din coborîrea anevoioasă și periculoasă.

- *Să-i trag în bot cu sfîrcuri înghețate*!

Răcnetul pe care-l auzi din gura lui ar fi putut să o dea jos de pe scară, de sperietură, dar ea se ținu bine cu mîinile și privi spre el printre trepte. Expresia o amuțise o clipă.

- Pe asta chiar nu am mai auzit-o vreodată, comentă ea timid. E inovatoare.

El ajunse la ea din trei pași, o cuprinse de talie și o dădu jos de pe scară. O luă imediat în brațe și zise furios și revoltat:

- Puteai să-ți rupi naibii gîtul!

- Dar nu s-a întîmplat, veni calm răspunsul ei logic. Așa că am economisit timp și te-am scutit de un efort. Își trecu brațul împrejurul gîtului lui și își simți inima accelerîndu-și ritmul, fiindcă bietul organ reacționa firesc la un gest natural, așa că îl cuprinse de gît și cu celălalt braț.

El păru și mai furios.

- Pot să te car sus și jos pe scară.

Stătea cu ea în brațe, în loc să o ducă afară, contrariat de încăpățînarea ei de a coborî fără ajutor.

- Dar eu nu-ți contest bărbăția, se scuză ea. Te rog,

du-mă odată la toaletă. Acum fac pipi, ne certăm mai tîrziu.

Mormăind şi alte obscenităţi, se îndreptă spre uşă.

- Pune-ţi gluga pe cap, zise el. Vîntul bate năprasnic.

Ea se conformă, iar el ieşi din cabană şi parcă trecea pe sub o cascadă. Ploaia cădea ca o perdea groasă, biciuindu-le feţele, mîinile şi tot ce era expus direct. Toaleta se afla în spatele cabanei, aşa că după ce ajunse acolo, Dare deschise uşiţa şi o lăsă jos înăuntru.

- Eu te aştept afară, zise el pe un ton răstit, fiindcă răpăitul ploii în acoperişul de plastic al toaletei făcea un zgomot asurzitor.

Angie se grăbi să-şi rezolve problemele fiziologice, se spălă pe mîini cu gel dezinfectant, apoi deschise uşiţa. El o luă în braţe din nou şi alergă cu ea în cabană.

Ajunşi înăuntru, amîndoi îşi scoaseră pelerinele, pe care Dare le agăţă într-un cui, să se scurgă de apă. Angie inhalase mirosul pielii lui, un amestec de fîn, cal şi ploaie, ceea ce-i aminti de caii ei.

- Ticălosul, zise ea. Mi-a furat toţi caii. Ştiu că nu va avea grijă de ei. Habar n-are să călărească.

- Atunci poate va cădea şi-şi va frînge gîtul, spuse calm Dare, punctînd literal cuvintele.

- Sper şi eu, zise ea, la fel de calmă.

- O să-ţi recuperăm şi caii. Chiar şi pe al meu, dacă fraierul nu a luat-o la fugă pînă a crăpat, spuse el, apoi o

apucă de talie: hopa sus acum. O ridică iar pe umăr. Ea se încordă, fiindcă simți durerea în gleznă, dar nu protestă. Se ancoră bine de talia lui și urcușul lor începu. Îi era frig, dar măcar nu se mai udase așa de rău.

Acolo sus, el se întoarse cu spatele, pentru ca să-i ofere puțină intimitate cît să-și schimbe iar pantalonii, deși ei sincer nici că-i mai păsa că o vede, atît de extenuată se simțea. Poate va adormi din nou. De îndată ce se echipă ea, Dare veni lîngă ea și se întinse în aceeași poziție, asigurînd împrejurul lor sacul de dormit, ca într-un cocon călduros.

Din nou ea se ghemui la adăpostul pulpelor lui și senzația aceasta o liniștea, fiindcă acum avea mare nevoie de echilibru și de timp de vindecare. Pentru moment îi era suficient că el este aproape de ea și că îi era cald.

Erau multe lucruri la care trebuia să se gîndească, dar o cuprinse somnul imediat.

Capitolul nouăsprezece

Cînd Angie se trezi din nou, avu senzaţia că au trecut cîteva ore şi în sfîrşit reuşise şi ea să se odihnească. Afară nu se schimbase nimic, cerul era tot acoperit şi bănuia că era după amiaza tîrziu. Dare dormea şi el probabil, fiindcă dacă s-ar fi trezit, ar fi mişcat-o şi durerea ar fi trezit-o mai devreme.

Nu era obişnuită să doarmă cu cineva. Se uită la el cum doarme total relaxat. Avea braţul peste mijlocul ei, protector, iar răsuflarea lui fierbinte o mîngîia la ceafă. Pieptul i se mişca în ritmul respiraţiei. Şi-ar fi dorit să se răsucească, să-l îmbrăţişeze şi ea, apoi să-şi lipească obrazul pe pieptul lui, ca să-i inhaleze mirosul pielii; o clipă se gîndi că asta va face, doar că realitatea o trezi imediat şi se opri la timp.

Tresărirea ei îl făcu să se trezească. El trase aer în piept, apoi expiră, iar ridicolul situaţiei lor o făcu să zîmbească. Au fost împreună într-o situaţie care sfidase moartea, au dormit înghesuindu-se unul într-altul ca puii de animal încălzindu-se şi nu se puteau îmbrăţişa?

De un lucru era sigură Angie: în viața ei de acum încolo nu se va mai uita la el ca la un dușman. Nu putea, iar el nu era un dușman. Poate nu a fost niciodată, dar circumstanțele și lipsa ei de încredere au împiedicat-o să-l vadă așa cum era. Deși nu era un bărbat ușor de cunoscut, fiind mai tot timpul morocănos, în adîncul sufletului său domnea o voință de fier, care-l făcea să meargă mai departe de acolo unde alți bărbați ar fi lăsat lucrurile baltă și ar fi renunțat.

- Ești bine? mormăi el, deși nu aștepta un răspuns, ci se mulțumi să-și rezeme fruntea de capul ei, relaxîndu-se, ca și cînd ar adormi din nou. Cîteva momente mai tîrziu ea constată că el nu a adormit, ba mai mult îi simțea erecția împungîndu-i fesele, dar își aminti că a fost avertizată să nu protesteze.

Se gîndi că poate să protesteze oricum, asta ca să-l atîțe, doar că sexul era încă unul dintre domeniile în care nu avea cîtă încredere ar fi dorit să aibă. Din experiența ei, sexul însemna mai mult neplăcere și nu merita. În schimbul suferinței, te trezeai cu sentimentele - dar și cu trupul mai puțin perfect – expuse în fața unui bărbat care poate nu le aprecia. Așadar, prefera să experimenteze orgasmul ajutîndu-se de mînă.

Orgasmul prin penis era un basm, în ceea ce o privea, așa că mai bine trecea peste partea de mijloc, reprezentată de bărbat, ca să ajungă la orgasm prin mijloace proprii. Procedura era mult mai curată, mai puțin complicată și

ușoară pentru sentimente.

Nu se punea problema că va face sex cu Dare Callahan. Nu voia să ajungă la asta și nu-și imagina de ce ar face-o, decît dacă ar fi vorba de a o face în mod automat. Se simțea sexy ca un animal călcat de mașină și probabil că nici nu arăta mai bine. Nici măcar nu se putea simți flatată de erecția lui, fiindcă era o simplă reacție la trezire, adică nu avea nici o legătuă cu persoana ei. Ar fi avut erecție chiar și dacă ea nu ar fi fost acolo.

Așa că opțiunile ei erau că putea sta liniștită acolo, savurînd senzația plăcută a penisului excitat, care o împungea, deși ea nu era cauza, sau putea să se fîțîie puțin, depărtîndu-se de el, ca și cînd nu ar fi remarcat.

- Hei, fă abstracție de mine, zise el gutural. Sînt tipul care te împunge cu erecția lui, nu cineva căruia trebuie să-i răspunzi.

Și uite așa bunele ei intenții au fost alungate, fiindcă pînă în acel moment pe ea nu reușise nimeni să o atîțe așa cum o făcea Dare Callahan.

- Ah, asta era, zise ea provocator. Credeam că e un tub cu luciu de buze.

Atunci el scoase un sunet care putea fi asemuit cu un rîs înfundat, dacă ar fi fost genul de bărbat vesel. Își puse mîna lui mare pe umărul ei și o trase ușor, pînă ce o întoarse pe spate, iar el se sprijini într-un cot și se uită la ea sfredelitor. Habar nu avea Angie ce avea să facă, iar el o prinse de mînă și i-o apăsă peste pantalon, sub care trona

erecția puternică.

- Tub cu luciu de buze pe dracul, spuse el. Schiță un zîmbet. Angie îngheță și rămase șocată de gestul lui neașteptat. Se trezea brusc pe un teritoriu nesigur, pe unde habar nu avea cum să păşească, sau cum a ajuns acolo.

Se înroşi ca o adolescentă, îşi trase mîna şi se bîlbîi cînd îl întrebă:

- C...ce faci? Doamne, nu cumva el credea că ea aflirtat cu el? Nici nu ştia să facă asta. De fapt, nu încercase niciodată.

- Corectez o părere greşită, răspunse el, considerînd că trebuia să răspundă. De fapt două.

Dacă ea nu ar fi fost atît de debusolată acum, nu i-ar fi răspuns, adică nu s-ar fi lăsat influențată de o curiozitate.

- Două? zise imediat, aproape panicată de viteza cu care se schimbase situația.

- Prima, cred că îți este evidentă. Rîse acum deplin, iar ochii aceia albaştri parcă străluceau de patimă, iar dacă ea ar fi stat în picioare, precis genunchii i-ar fi tremurat necontrolabil. Doamne, ce bine că nu zîmbea prea des, se gîndi ea, findcă avea un efect letal. Despre cea de-a doua îți voi povesti mai tîrziu.

- De ce nu acum? *La naiba*! Oare ce era în capul ei? Oare de ce nu lăsa totul baltă, tăcînd, renunțînd la subiect? Dare Callahan tocmai i-a luat mîna şi i-a pus-o pe penisul lui, iar ea trebuia să nu se mai gîndească la el, să-i abată

şi lui atenţia de la ea şi să se prefacă amîndoi că nu s-a întîmplat nimic. Făcu un semn cu mîna, parcă pentru a anula cuvintele. Lasă. Nu e important.

- E o chestiune de opinie, dar mai poate aştepta. Căscă, apoi se ridică, roti capul spre stînga şi spre dreapta, întinse braţele deasupra capului, îşi roti umerii şi îşi trosni încheieturile. Făcuse un efort substanţial ca să o aducă aici, se gîndi ea. Îi mulţumise, deşi cuvintele nu aveau cum să-l răsplătească pentru ceea ce a făcut.

- Mai ai nevoie să mergi afară? o întrebă el în timp ce-şi rotea capul spre stînga şi spre dreapta, apoi alte trosnituri se auzeau.

- Nu. Sînt bine. Făcu un gest cu mîna parcă pentru a se scuza. Îmi pare rău.

- Pentru ce?

- Pentru că din cauza mea ai problemele acestea. Cînd te mişti, trosneşti ca nişte crochete de ovăz.

- Trosc, pleosc, clic, aşa fac în fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc.

- Iar din cauza mea, acum lucrurile s-au agravat.

- Cea mai grea parte a fost noroiul. Nu e chiar atît de greu să duci în spinare pe cineva semi-conştient. Totuşi, ştii că e foarte greu să cari morţi. Spuse aceste ultime cuvinte pe un ton nepăsător, ca al unui obişnuit să care morţi, apoi îşi scutură picioarele, ca să le dezmorţească. Mor de foame. Ai vreo preferinţă pentru cină? Cu mîncarea stăm bine. Aici am mereu rezerve, plus cele pe care

le-am adus. Dacă vrei supă caldă, pot să încălzesc nişte apă, sau dacă vrei uscături sau tocană...

- Tocană, spuse ea ridicîndu-se. Îi lăsa gura apă. Murea de foame, ceea ce nu era de mirare, dat fiind numărul mare de calorii consumate de amîndoi pe tot dumul pînă aici. Mai ales că de douăzeci şi patru de ore nu au mîncat nimic, cu excepţia apei cu zahăr pe care au băut-o, şi cîte un baton proteic. Cu ce pot să te ajut?

- Dacă poţi, fă puţină ordine, spuse el. Azi dimineaţă, cînd am plecat, am lăsat totul în dezordine.

Ea se bucură că nu-i este refuzat ajutorul. Deşi nu era prea mobilă şi nu putea face mare lucru, se putea deplasa încet şi avea de adunat cîteva obiecte de îmbrăcăminte ude, împrăştiate cam peste tot. Ghetele pline de noroi erau lăsate care pe unde apucase, puşca zăcea plină de noroi, cănile folosite în dimineaţa aceea erau pe jos, la fel ca şi ambalajele de la batoanele proteice.

Dare era obişnuit ca în armată; pentru el, faptul că nu şi-a pus la punct sectorul personal, spunea mai mult decît cuvintele, asta însemnînd cît de obosit a fost după ce a cărat-o în spate coborînd, apoi urcînd scările.

Făcu şi ea cît de mult îi permitea invaliditatea, puse resturile într-un sac de plastic, împături frumos hainele, pentru ca el să le ia şi să le pună la uscat undeva. Dare mută aragazul de campanie şi-l aprinse. Bine că acum nu-i mai era frig nici ei, dar în cabană era destul de răcoare.

- E un proiect interesant, zise ea, arătînd spre inte-

riorul cabanei. Tu ai construit-o?

- Eu am proiectat-o. Am angajat pe cineva să o construiască. Eram prea ocupat ca să mă apuc eu de treabă, plus că nu-mi prea place să bat cu ciocanul în toate căcaturile.

- Oricum, a ieşit frumos. Mai ales că ai făcut proiectul în aşa fel încît caii să fie în siguranţă şi la adăpost.

- Să-ţi spun drept, eu prefer maşinile; sînt mai rapide şi cer mai puţină atenţie, dar majoritatea clienţilor doresc să treacă prin rutina cu caii şi a trebuit să ţin cont de asta. Oricum ar fi, atît caii, cît şi maşinile sînt bine mersi la adăpost dedesubt.

- Şi le protejezi de urşi. Cuvintele i-au readus în memorie scenele oribile care o făceau să închidă ochii. Cît va trăi, nu va putea să-şi scoată din minte imaginile acelea cu mult sînge şi carne sfîşiată.

- Da. El observă cum ea se schimbase la faţă, ba chiar şi vocea o trădase suficient. Ce s-a întîmplat astă noapte mai exact? Ia-o de la început, dacă se poate.

Ea se instală cu spatele lipit de perete, întinzînd picioarele în faţă.

- Nici nu ştiu sigur unde este începutul. Probabil că între cei doi clienţi ai mei au existat probleme înainte ca ei să ajungă aici. Mai mult ca sigur aşa a fost.

- Se certau?

- Nu, dar nici nu păreau prieteni. Se numeau Chad Krugman şi Mitchell Davis. Pe Krugman l-am mai condus

ca ghid şi altădată. Nu e genul de om căruia să-i placă natura, dar anul trecut a venit cu un client, iar cînd a apelat la mine şi anul acesta am crezut că va fi la fel.

Dare puse tocăniţă în două boluri, apoi se aşeză lîngă ea. Tricepsul lui cald şi tare îi încălzea umărul, iar pulpa lui o atingea pe a ei.

- Şi eu lucrez cu o mulţime de asociaţi în afaceri, dar de regulă sînt într-o relaţie cordială.

Hotărîtâ, ea căută să se gîndească doar la conversaţie, decît la muntele de om care şedea alături de ea, atît de aproape încît se încălzeau reciproc.

- Mitchell Davis nu a fost prea încîntat de cînd au ajuns la mine şi tot căuta să-mi arate că e nemulţumit de ce fac eu, de cazare, de mîncare, de tabără sau orice altceva. Credeam că e unul din acei oameni care s-au născut ticăloşi şi vor muri tot ticăloşi, ştii?

- Am cunoscut şi eu specia asta, recunoscu el sec.

- Ieri i-am lăsat în tabără, iar eu am plecat să caut urme de urs în locul unde le-am găsit altădată. Am crezut că văd nişte excremente, dar era o cameră foto şi lîngă ea o bucată de cămaşă. Angie trase adînc aer în piept. Erau urme de urs şi mult sînge, dar şi urme de un obiect care fusese tîrît.

- Doamne. El îşi lăsă capul pe spate şi spuse cu tristeţe: te rog, nu-mi spune că ai mers pe urmele prăzii ursului.

- Eram deja prea aproape, deşi nu am vrut asta. Cînd

mi-am dat seama, nu m-am mai apropiat, ci am dat ocol, ca să ajung într-un unghi mai favorabil, ca să verific dacă prada era un om. A fost mîncat pe jumătate, iar ursul rîcîise cu laba nişte pămînt peste el.

- Trebuie să fi fost acelaşi urs care a venit în tabăra ta. Drace.

- Da, care sînt şansele să existe doi mîncători de oameni în aceeaşi zonă?

- Aproape nule, spuse el dînd din cap. Trebuie să fie acelaşi urs.

- M-am întors în tabără şi le-am spus lui Krugman şi lui Davis că putem să ne întoarcem toţi la Lattimore a doua zi de dimineaţă – adică azi – ca să anunţ Departamentul Pescuit şi Animale Sălbatice, sau ei puteau să rămînă şi plecam eu. Davis a fost previzibil şi m-am oferit să-i dau banii înapoi şi cu asta basta. Am plecat în cortul meu cît de repede am putut, mai mult ca să scap de Davis. Krugman părea mai amabil şi mi-a părut rău pentru el, fiindcă Davis se purta atît de urît cu el, ceea ce-mi dovedeşte cît de puţin cunosc oamenii. M-am trezit pe la miezul nopţii, le-am auzit vocile şi mi-am dat seama că se certau. M-am îmbrăcat, am luat puşca şi lanterna, apoi m-am dus la ei să-i despart.

Angie se opri, retrăind evenimentele acelei nopţi şi pentru a-şi aduna gîndurile.

- I-am găsit în zona de pregătit mîncarea; nu i-aş fi auzit, dar am somnul uşor cînd însoţesc clienţi şi mereu

sînt atentă la pericole.

- Ai avut probleme multe? întrebă el, studiindu-i expresia feţei, iar ea se uită în ochii lui.

- Sigur că nu, dar trebuie să fiu pe atenţie. Sînt femeie; trebuie să mă gîndesc la lucruri la care nu se gîndesc bărbaţii. Aş greşi dacă nu aş face asta. Dar nu e numai asta...mă cam tem de urşi, recunoscu ea.

- Şi mie îmi displac.

- E mai mult decît neplăcere. Angie se decise să spună totul. Am avut coşmaruri cu urşi şi faptul că am găsit acel cadavru m-a speriat îngrozitor. Oricum, cînd m-am apropiat, l-am auzit pe Davis spunîndu-i lui Krugman că a furat ceva de la el. Am strigat la ei să înceteze, Davis s-a uitat în direcţia mea, iar Krugman l-a împuşcat. Angie rămase cu privirea în gol. Sigur a plănuit totul. Davis nu l-a ameninţat cu nimic, cel puţin eu nu l-am văzut. Apoi a tras în mine. M-am aruncat la pămînt şi m-am rostogolit într-o parte, iar atunci mi-a căzut puşca din mînă. M-am tot rostogolit. Caii s-au speriat, furtuna era deasupra noastră. Krugman a trecut pe lîngă mine, iar eu am stat cu faţa în jos, aşteptînd nemişcată. Am crezut că noroiul care mă acoperise era un bun camuflaj. Atunci...a venit ursul.

Dare a aşteptat calm, iar ea şi-a tras sufletul.

- Krugman a văzut ursul şi a fugit, luînd cu el cei patru cai.

- Probabil a sperat că ursul te va ucide şi pe tine.

- Nici măcar nu a pus şaua pe cal, aşa că nu ştiu unde

a ajuns, fiindcă nu se ţine prea bine pe cal. Cînd te-am văzut pe tine, am crezut că era Krugman, dar fulgerul ţi-a luminat silueta şi mi-am dat seama că nu e el. Dacă nu vedeam, aş fi rămas ascunsă.

- Ce coincidenţă.

Era puţin spus. Angie închise ochii şi îşi sprijini capul pe umărul lui, fiindcă pentru o clipă a simţit nevoia contactului cu el, pentru a se linişti. Apoi ridică lent capul, înghiţi şi povesti mai departe.

- Aveam nevoie de puşcă, dar o scăpasem în locul unde ursul îl mînca pe Davis. Sfîşia cadavrul, jucîndu-se cu el, spuse ea impresionată. M-am tîrît spre urs, îngheţînd atunci cînd fulgerul lumina. Speram ca el să nu mă vadă, nu credeam că mă va auzi din cauza furtunii, dar dacă direcţia vîntului s-ar fi modificat, iar el mă adulmeca...nu ştiu dacă nu ar fi lăsat cadavrul lui David şi ar fi venit după mine. Mi-am zis că trebuie să pun mîna pe puşcă şi să uit de urs. Cînd în fine am ajuns la puşcă, era atît de murdară de noroi încît nu am îndrăznit să trag. M-am retras, am intrat în cort, mi-am luat cîteva lucruri şi am plecat pe jos.

- Cînd ţi-ai scrîntit glezna?

- În prima jumătate de oră, zise ea.

- Înseamnă că ai mers tîrîş ore în şir.

- Ce puteam să fac? spuse ea rîzînd uşor. Să renunţ? Nici gînd. Cred că fierbe apa, zise ea privind spre filtru. Hai să mîncăm puţină tocană.

Capitolul douăzeci

Şi-au terminat tocana din boluri într-o tăcere absolută, stînd unul lîngă celălalt pe saltea, cu spatele rezemat de perete. Părerea lui Angie despre amestecurile uscate, preparate cu apă fiartă, transformate într-o tocană sau supă era că sînt comestibile şi nimic mai mult. Totuşi, tocana de acum, compensa prin confort ceea ce-i lipsea ca gust, iar cum i s-a adăugat puţină sare, piper şi un pachet de ketchup drept sos, nu a fost rea deloc. Era bine că a fost caldă şi i-a umplut stomacul. Era gata să fredoneze de mulţumire.

Au pus în sacul de gunoi bolurile şi lingurile de plastic. Dare aprinse lanterna fiindcă se înserase repede. Angie privea pe fereastră.

- Oare Krugman ar putea să vadă lumina?

- Puţin probabil. În primul rînd, nu are de ce să vină aici. Nu ştie de cabana mea, nu ştie că sînt aici, nici că tu eşti aici, cu mine. Dacă e isteţ, rămîne în tabăra ta cît ţine ploaia, cu puşca în mînă, în caz că ursul se va întoarce.

Cuvintele lui au mai liniştit-o, fiindcă avea dreptate.

Chad nu putea căuta ceva ce ştia că nu există. Ştia că voia să coboare, iar ea dormise deja, mîncase şi era pregătită să tragă nişte concluzii. Una dintre ele era de-a dreptul tulburătoare.

- Presupun că planul lui Krugman a fost să mă ucidă şi pe mine, chiar de la bun început.

- Probabil, zise el, iar ea se bucură că nu-i considera ideea produsul unei imaginaţii debordante. Gîndeşte-te că Davis era cu ochii pe el, altfel de ce ar fi luat pistolul cu el?

- Le-am spus să nu iasă din corturi fără lanterne şi puşti; Krugman o fi crezut că pistolul e de ajuns. Nu, chiar şi cineva neexperimentat ar fi ştiut că pistolul nu poate opri un urs, iar o puşcă nici atît.

- De ce să ia un pistol cu el, decît dacă intenţiona să ucidă? Apropo, Davis avea puşca la el?

- Trebuie să fi avut. Angie îşi aminti de cei doi bărbaţi şi de poziţia fiecăruia, aşa cum i-a văzut ea la lumina fulgerului. Davis era cu partea stîngă spre ea; era dreptaci, aşa că dacă ar fi avut puşca la el, ar fi ţinut-o în mîna dreaptă. Dacă a avut-o, eu nu am văzut-o, dar putea să o aibă în mîna dreaptă, cu ţeava în jos.

- Aşadar Krugman avea pistolul la el. Poate că Davis ştia că-l are, sau nu ştia. Dacă Davis ar fi ştiut, ar fi fost mult mai precaut. Apropo, cu ce se ocupă Krugman?

- E contabil.

Dare mormăi. Se duse într-un colţ, apoi reveni ţinînd în mînă o trusă de curăţat puşca.

- Probabil că sifona fondurile lui Davis, iar acesta a aflat. Dar Krugman era cu un pas înaintea lui, mai tot timpul. Dacă plănuia să-l ucidă pe Davis la această vînătoare, atunci, da, probabil că avea în plan să te ucidă şi pe tine, fiindcă erai singurul martor.

- Dar mai ştiau şi alţi oameni că el este aici. De exemplu, Ray Lattimore. Harlan ştie. Cum credea că va scăpa neprins?

- Poate se aştepta să fie identificat, dar dacă vă ucidea pe amîndoi în a doua zi de vînătoare, asta i-ar fi oferit aproape o săptămînă să iasă din ţară înainte ca vreuna dintre aceste persoane să înceapă să te caute. Vocea lui Dare devenise rece şi calculată: cuvintele lui o făcură să tresară, dar strategia imaginată de el o făcea să pună cap la cap toate piesele puzzle-ului. Ceea ce s-a întîmplat fusese suficient atunci cînd ea se gîndise că Chad Krugman a făcut totul sub impulsul momentului, poate din disperare, sau fiindcă Mitchell Davis se purtase cu el ca un ticălos, abuzînd de el mai mult decît ar fi trebuit. Krugman nu a intrat în panică, aşadar, ci l-a ucis pe Davis intenţionat, la fel cum avea de gînd să o ucidă şi pe ea; gîndul acesta o făcu să simtă un cuţit în stomac.

- Dacă priveşti situaţia astfel, poate că ursul mi-a salvat viaţa apărînd în momentul acela. Oricît de mult

încerca, Angie nu putea găsi resurse suficiente pentru a-i mulţumi animalului, mai ales fiindcă stătuse cu faţa lipită de pămînt privindu-l cum sfîşie cadavrul lui Davis, ştiind foarte bine că ei i-ar face acelaşi lucru, dacă nu-şi juca bine cartea. Totuşi, mă întreb ce face Krugman. Stă în ploaie şi mă caută, sau încearcă să ajungă în parcarea lui Lattimer cît se poate de repede?

Dare îşi luă puşca şi se aşeză lîngă lanternă, apoi începu să dezasambleze puşca metodic.

- Dacă încearcă să ajungă la Lattimore, va afla repede că după o asemenea ploaie rîurile se varsă în locuri unde nu au curs pînă atunci şi că doar un nebun încearcă să traverseze curenţii rapizi pe vreme rea.

Angie se enervă şi comentă:

- Dacă vreunul din caii mei va păţi ceva sau va muri....se opri fiindcă fumega de nervi, totuşi realiza că era aproape imposibil să pună mîna pe Krugman. Pur şi simplu nu ştia unde se afla acesta, ori ce făcea. Dacă ajungea la Lattimore şi reuşea să scape, oamenii legii vor fi pe urmele lui, dar, cu excepţia cazului cînd s-ar ascunde într-o ţară care avea convenţii de extrădare cu Statele Unite, era ca şi scăpat – iar Angie era sigură că el studiase aceste aspecte. Dacă se sinucidea încercînd să coboare de pe munte, atunci tot va muri. Îi zise lui Dare vizibil supărată: ştiu că nu voi putea să-i fac nimic, iar asta mă enervează.

El rîse cu poftă, în stil Callahan, iar ea simţi din nou fluturii în stomac. Îl privi cîteva minute, apoi se uită la puşca ei. În mod normal şi-ar fi curăţat puşca în primul rînd, dar cînd au ajuns la cabană şi ea şi Dare erau la capătul puterilor – aşa că acum era prima ocazie pe care o avea.

- Poţi să-mi împrumuţi şi mie trusa de curăţat puşca, după ce termini tu? îl întrebă ea.

El se uită la puşca ei şi zise:

- Ţi-o curăţ eu dacă vrei.

Angie nu ştia cum să ia această ofertă. Ştia cum să aibă grijă de armele ei, aşadar el nu punea la îndoială abilităţile ei. Ca să fie sigură, zise:

- Ştiu să curăţ o puşcă.

El o privi îndelung, greu de înţeles.

- Ştiu, spuse în cele din urmă. Dar e atît de murdară, încît vreau să o duc jos, să curăţ crusta de noroi acolo, ca să nu fac murdărie aici.

- Da, te-ai gîndit bine. Totuşi, ea avea senzaţia că dincolo de oferta lui era ceva mai mult, ceva ce ea nu vedea. Oftă frustrată. Mai mult ca sigur, presupunea, ca de obicei. El voia să facă treaba în locul ei fiindcă ea nu se putea mişca, atîta tot. Nu putea să facă multe, aşa că trase sacul de dormit peste picioare şi-l urmări cum dezasamblează, curăţă, gresează şi reasamblează puşca, fiecare mişcare de-a lui amintindu-i că Dare făcuse asta

în armată.

Ce ştia ea despre el? Desigur, îl cunoştea din vedere, fiindcă s-au născut într-o comunitate restrînsă, dar el era cu cinci sau şase ani mai mare decît ea, aşa că nu frecventau aceleaşi locuri. Cînd ea era la şcoala primară, el era la gimnaziu. Cînd ea era la gimnaziu, el era la liceu, iar pînă ce a intrat şi ea la liceu, el era deja în armată.

Nu îşi vorbiseră decît atunci cînd el a revenit acasă. Amîndoi se aflau în magazinul de scule, cineva le-a făcut prezentările, iar ea a plecat acasă cu mîna amorţită şi tremurînd, după ce i-a fost strînsă de mîna lui puternică şi aspră.

A doua oară cînd au vorbit, el a invitat-o undeva, dar ea se grăbea cu pregătirile pentru un tur în natură cu ghid şi nu avea timp, aşa că l-a refuzat, cu multă graţie. Lunile au trecut pînă ce el a invitat-o din nou, iar deja ea era atît de supărată, încît nici nu ar fi traversat strada alături de el.

Oamenii din comunitate, totuşi, aveau o părere foarte bună despre el; Angie nu a auzit niciodată pe nimeni, în afară de ea însăşi, că l-ar considera un ticălos. Ştia că este un bărbat ursuz, deşi ea nu putea stabili dacă era ceva înnăscut, sau ceva provocat de experienţele din război. Angie mai ştia că un bărbat care o cară în spate cîteva mile,în condiţii meteorologice groaznice, merita circumstanţe atenuante pentru faptul că era ursuz.

Ce altceva? Înjura mult – dar se ocupase de ea fără o fărîmă de sarcasm, sau un cuvînt deplasat. Mai mult de atît, o făcuse să simtă fluturi în stomac. Şi a minţit cînd a spus că are cocoşul mic.

La naiba. Unii oameni se căsătoresc ştiind mult mai puţine lucruri unul despre celălalt.

Oricum, alungă repede acest gînd. Nu starea de a fi căsătorit o neliniştea, ci actul de a te căsători. Îl încercase şi totul ieşise cît s-a putut de prost. Dacă ar putea repeta experienţa...dar anumite lucruri nu se repetă.

După ce Dare termină cu puşca lui, o luă pe a ei, o duse jos, iar ea rămase ascultînd ce făcea. A aprins una dintre lanterne, asta se vedea clar, fiindcă deja se întunecase afară, iar lumina albăstruie din interior lăsa să se vadă şi mai bine pe geam cît de tare ploua încă.

Pînă acum lui Angie i-a plăcut ploaia, dar de acum încolo nu mai era sigură de asta. Ploaia era ca ursul: dacă nu ar fi fost ursul Krugman ar fi ucis-o precis. Dacă nu ar fi fost furtuna, ursul ar fi văzut-o sau ar fi auzit-o, iar în cazul acesta se îndoia că deznodămîntul ar fi fost unul fericit pentru ea. Dar, furtuna era să o omoare aproape, dacă se gîndea mai bine, totuşi prefera să moară de hipotermie sau de înec, decît să fie mîncată de vie.

Nu te mai gîndi la lucrurile astea.

Concentrarea era maximă acum asupra lui Dare. Dacă el era în siguranţă, şi ea era. Aveau un adăpost, mîncare,

apă, căldură, chiar şi un pat relativ confortabil.. Nici un pericol nu plana asupra lor. Erau anumite lucruri urgente de rezolvat, dar pînă ce vremea nu se va îndrepta, totul va aştepta.

La munte furtuna poate dura mult, iar apele revărsate pot deveni o armă letală, atunci cînd se adună în torente tocmai de pe vîrfuri. Viteza şi volumul apelor sporeşte odată cu coborîrea, iar odată cu ele pot veni la vale buşteni, pietre, care mătură totul în cale.

Chiar şi călare, coborîrea de pe un munte poate fi extrem de periculoasă, iar acum nu era deloc momentul, nici măcar pentru Dare. Cînd totul se va linişti, iar dacă ea va putea merge, Dare va trebui să coboare în Lattimore, iar pe ea o va lăsa aici. Nu se temea să rămînî singură, doar că ideea că lui i s-ar putea întîmpla ceva, îi provoca o durere insuportabilă în stomac.

Dare urcă pe scară, cu puşca agăţată pe umăr. Noroiul gros fusese îndepărtat de pe armă, iar acum mecanismele trebuiau curăţate temeinic. El se aşeză pe jos, în aceeaşi poziţie ca mai înainte, poziţionîndu-şi lanterna şi începu acţiunea cu minuţiozitate.

Angie îşi rezemă capul de perete şi-l privi cu ochi întredeschişi, calmată instantaneu de precizia mişcărilor lui şi de concentrarea maximă cu care executa mişcările, precum şi de imaginea senzuală a mîinilor lui puternice alunecînd pe metal şi lemn, căutînd orice urmă de rugină

sau murdărie.

El ridică privirea o dată şi zîmbi.

- Pari adormită pe jumătate.

Ea nu se putu hazarda să-l contrazică. Căscă însă.

- Nu ştiu cum de mai sînt somnoroasă după ce m-am trezit acum o oră.

- Astă noapte amîndoi am consumat multă energie. Sînt necesare mai multe ore de somn, ca să ne revenim. Picură puţin ulei pe o cîrpă şi începu să frece delicat ţeava armei. După ce termin cu asta, sînt pregătit să bag cornul în pernă din nou.

- Sînt de acord. Ai o periuţă de dinţi cumva?

- Sigur. Am pregătit şi găleata - ştii, cea în care ai refuzat să faci pipi – este afară, adun apă de ploaie în ea, dacă vrei să te speli cu apă, în loc de şerveţele umede.

- Apă, repetă ea imediat. Dar nu trebuie să o încălzeşti. Nu mă deranjează dacă e rece. Perspectiva de a se spăla cu apă o învioră. Şi cu şerveţelele se descurcase bine pînă acum, dar nu puteau înlocui apa, cel puţin aşa simţea ea. Senzaţia de lipici lăsată de ele era probabil mai mult în mintea ei, dar, dacă avea o alternativă, prefera să facă o pauză de şerveţele.

- Cred că a mai rămas puţină apă fiartă în filtru, aşa că nu vei face chiar o baie rece. Presupun că te-ai pregătit şi pentru încă o călătorie jos?

Era pregătită, dar ideea o îngrozea, fiindcă efortul în

gleznă o făcea să sufere.

- Atunci prima e călătoria, apoi mă spăl.

O jumătate de oră mai tîrziu tot procedeul laborios era încheiat; Dare împărţise apa frăţeşte şi se spăla la parter pe corp şi pe dinţi, în timp ce ea făcea aceleaşi activităţi stînd pe saltea, la locul de dormit de sus.

După ce o cărase sus, Dare a tras perdeluţa care conferea locului intimitate, ca să-i permită să-şi dea jos liniştită toate hainele, apoi a lăsat-o singură.

Trebuia adăugat „gentleman" la lista de adjective calificative cu care îl complimenta pe impenetrabilul bărbat.

Totuşi, era mulţumită de cîteva clipe singură; deşi dimineaţa el o dezbrăcase complet şi o curăţase cum a putut, era atît de epuizată încît atunci nu a mai contat nimic. Acum, cînd se gîndea mai bine, era conştientă de riscurile care o pîndeau dacă s-ar fi lăsat furată de ideea apropierii fizice şi de dependenţa de el, totul ar fi exacerbat existenţa unei apropieri între ei, alta decît cea care exista cu adevărat.

Ar fi aşa uşor, iar acest gînd îi setă alarma internă de protecţie. Nu ştia ce să facă, atunci cînd venea vorba de situaţii femeie/bărbat, aşadar, ca să nu se mai facă de rîs încă o dată, era mai bine dacă păstra distanţa. Evident, asta nici nu era dificil, numai că, da, Dare şi afurisiţii aceia de fluturaşi o puteau duce în ispită.

Paza bună trece primejdia rea – trebuia să aibă mereu în gînd acest proverb.

Ea reuşise să înghesuie cîteva haine de schimb în rucsacii ei, doar că din grab ă, nu ştia prea bine ce apucase să ia. Trase rucsacul mai aproape şi îl deşertă. Batoane proteice, apă, pistolul, muniţie – din punct de vedere al supravieţuirii, luase exact ce trebuia. Din punct de vedere al garderobei, luase cîte două perechi de ciorapi şi lenjerie intimă, o pereche de blugi şi două bluze flanelate. Nu era rău; dacă i se usca bine şi geaca, era foarte bine pregătită pentru vremea rea.

Ce nu luase cu sine era o pereche de pantaloni pufoşi în care să doarmă. Va trebui să se descurce cu oferta lui Dare de izmene călduroase, îi putea înapoia bluza groasă şi o putea îmbrăca pe a ei, doar că nu voia. Doamne, va fi în mare primejdie, dacă nu se ferea.

După ce se spălă cu apa rece şi folosi periuţa de dinţi disponibilă, se reîmbrăcă în hainele pe care Dare i le dăduse şi îşi trase pe picioare o pereche de ciorapi groşi de-ai ei. Reuşi să bandajeze glezna, cînd îl auzi pe Dare urcînd pe scară.

- Ai terminat?

- Da. Imediat el trase perdeaua, iar ea îl privi şi zîmbi. Mulţumesc. Mă simt mult mai bine acum, aproape ca un om.

El ar fi vrut să spună ceva, dar strînse din dinţi, de

parcă ar fi suprimat ceva important de exprimat.

- S-a întîmplat ceva? întrebă ea nedumerită, aparent păstrîndu-şi calmul. Dacă se întîmplase ceva, dacă îi păştea vreun dezastru, voia să ştie şi ea, ca să primească totul cu fruntea sus. Îi plăcea să fie pregătită pentru eventualităţi.

- Nu, de ce?

- Aveai o faţă ciudată – ciudată ca expresie, nu ciudată de rîs.

- Nu s-a întîmplat nimic.

- Dacă e vreo problemă, vreau să ştiu şi eu, ca să fiu pregătită şi să fac faţă.

De această dată Angie citi clar pe chipul lui exasperarea.

- Nu s-a întîmplat nimic. Grav.

- Atunci de ce păreai că te chinuie un vînt din stomac?

Atunci el se apropie mult de ea şi o privi amuzat.

- Ştii, eşti o mare pacoste.

- Iar tu nu eşti? replică ea. Acum era mult mai sigură pe sine, fiindcă era pe teren cunoscut: disputele. Nu că s-ar fi certat de multe ori – fusese o singură dată, cînd ea a decis să scoată la vînzare afacerea – dar după ce văzuse că el îi distruge afacerea, a început să-l evite chiar, doar că în imaginaţia ei avusese cu el multe conversaţii agresive.

- Da, numai că tu m-ai întrecut.

Ea rîse, cu toate că nu-şi dorea.

Dare o privi scurt, cu aceeaşi expresie pe chip. Apoi se apropie de ea, o cuprinse de umeri, iar ea tresări, speriată. Cînd deschise gura să spună ceva, el i-o acoperi cu un sărut.

Angie simţi cum i se goleşte mintea. Materia cenuşie parcă îngheţase, fiindcă nu avea nici o reacţie, nici un cuvînt, nici un gînd. Gustul lui o invada, era acelaşi gust mentolat al pastei de dinţi, pe buzele bărbatului, Dare. Senzaţiile o inundau, o sută la număr, extrem de clare, ca apa limpede: fermitatea buzelor lui, pielea aspră a obrazului nebărbierit, puterea mîinilor care o ţineau de umeri, tachinarea limbii lui găsind-o pe a ei.

Strînse în pumni materialul cămăşii lui, ca şi cînd ar fi putut să cadă, deşi felul cum o ţinea lipită de el nu permitea nici o mişcare. Gura ei se deschisese la presiunea buzelor lui hotărîte, iar de-abia acum îşi dădea seama că-i răspunde la sărut, înlănţuindu-şi limba cu a lui, sorbindu-i-o cu buze flămînde.

O inundă un val fierbinte şi sălbatic, pîrjolindu-i fiecare prelungire nervoasă. Tot ce însemna fiinţa lui ajungea la ea: mirosul pielii lui fierbinţi, predominînd peste cel al apei proaspete de ploaie cu care s-a spălat, gustul lui îi penetrase gura, puterea braţelor lui care o strîngeau. Da, Doamne şi erecţia aceea, pe care el îi pusese palma. Tot ce simţea ea se contopea fizic cu biciul

emoţional pe care el îl folosise asupra ei în ultimele cincisprezece ore, explodînd în interiorul ei, trimiţînd-o direct în rai sau în iad, poate în ambele locuri, fiindcă acum nu le putea distinge unul de celălalt. Totul s-a transformat în dorinţă şi aceasta se închista în stomacul ei, ajungînd răvăşitor pînă între pulpe; o lua pe nepregătite, ca şi cînd nu ar fi avut habar ce înseamnă sexul.

Dar acum ştia, iar Dare o făcuse să simtă asta, iar cînd mintea îşi reluă mecanismele fine, nu mai reuşea să distingă ce se petrece acum.

Îşi retrase brusc capul şi-l privi, clipind uimită.

- Ce faci? izbucni ea.

El zîmbi şi inima ei începu să ticăie nebuneşte, iar stomacul nu mai rezista mult aripilor firave, dar intense.

- Ţi-am închis gura, îi zise el. Acum hai să mai dormim naibii puţin. Sînt frînt şi sper să nu te mai foieşti ca o veveriţă pe cărbuni încinşi, aşa cum ai făcut-o mai devreme.

Capitolul douăzeci şi unu

Dare dormea îmbrăţişînd-o pe Angie, care se cuibărise cu fundul lipit de erecţia lui dureroasă. Se ruga, spera din suflet ca ea să se mai foiască puţin ca veveriţa pe cărbuni încinşi, cu care a comparat-o el, însă Angie dormea dusă. Deşi se uitase la el şocată după ce a sărutat-o, odată ce s-a întins la orizontală, a adormit ca un bebeluş, fapt care-i confirma acum lui Dare cît de dificilă fusese pentru ea noaptea trecută. Şi el era ostenit, dar voia să se mai bucure puţin de trupul ei cuibărit, lipit de al lui, înainte de a adormi şi el.

În mod surprinzător, i-a plăcut compania ei cît timp a curăţat puştile. Angie nu a încercat să vorbească aiurea, exprimîndu-şi gîndurile într-o succesiune ameţitoare, iar dacă a avut ceva de spus, a spus-o direct, fără ocolişuri. Nu s-a plîns, nu a criticat, cu toate că avea motive. Ce naiba, el însuşi critica de multe ori.

Şi un alt lucru: a avut cele mai mici pretenţii de întreţinere din cîte femei a cunoscut el. Dacă ar exista vreo urmă de vanitate, el nu a văzut-o. Nici măcar o dată nu a

cerut să se pieptene; curăţenia corporală şi spălatul pe dinţi păreau singurele ei preocupări.

Oricum, parcă nici nu se machia, iar dacă o făcea, avea grijă să pară atît de naturală încît nici nu se observa. Avea părul lung, frumos, cu firul gros şi nu avea nevoie să-i mai facă nimic.

Dare simţea un ciudat amestec de frustrare, amuzament şi afecţiune pentru ea. Pe primele două le putea controla: era frustrat fiindcă a vrut să pătrundă în chiloţii ei din clipa cînd a pus ochii pe ea, ceea ce însemna că deja trăia cu doi ani de acumulări. Amuzat era pentru că ştia că el era în avantaj, iar ea o ştia prea bine, dar refuza orice colaborare, fiindcă făcea pe isteaţa, ca întotdeauna.

Dar *afecţiunea*? Ce dracu ştia el despre asta? Ştia doar că ochii ei negri şi solemni l-au făcut praf, iar cînd ea i-a zîmbit pentru prima dată, faţa parcă i s-a luminat, iar şocul adrenalinei a fost ceva asemănător cu intrarea în luptă. Iar cînd ea a rîs, gata, a *trebuit* să o sărute, iar dacă ea nu s-ar fi retras, ar fi sărutat-o pînă acum şi cine ştie ce altceva i-ar mai fi făcut.

A avut destule femei la viaţa lui, dar ştia sigur că de la primul sărut se produce sau nu o reacţie chimică. Au fost femei care l-au atras, altele cu care s-a culcat, unele pe care nu i-a plăcut să le sărute, aşa încît toate relaţiile nu s-au derulat prea uşor. Era de parcă incompatibilitatea

lor ajungea pînă la nivelul molecular.

Au existat şi femei care nu l-au atras deloc la început, pînă ce le-a sărutat, iar gustul lor i-a aprins pasiunea.

Angie era o bucăţică bună, în toate sensurile. Se simţea foarte atras de ea, mai mult ca niciodată, iar gustul ei era absolut parcă special pentru el. Ceea ce a început ca o atracţie fizică s-a transformat rapid în ceva ce se temea să recunoască, fiindcă, la naiba, dacă se îndrăgostea de ea, iar ea se purta frumos doar din pricina situaţiei prezente şi va rămîne convinsă că-şi pierde afacerea şi vinde casa din cauza lui? Era un lucru greu de acceptat pentru oricine. Da, avea un plan şi pentru asta, dar oare ea îl va asculta?

Poate da, poate nu. Dare nu voia să rişte. Faptele vorbesc mai bine decît cuvintele, iar această oportunitate era mult prea favorabilă, ca să o lase să dispară.

Pînă ce a reuşit Chad să ajungă cu calul în împrejmuire lumina s-a estompat cu totul. Trebuia să folosească lanterna ca să lege calul. Slavă Cerului că animalul părea fericit că a ajuns la adăpost.

Ziua a fost o nenorocire de dimineaţă şi pînă acum, totul numai efort zadarnic. Deja era obosit de noaptea anterioară, dar numai gîndul de a coborî muntele şi de a pleca în maşină, cîştigător, l-a ţinut în mişcare. Putea să nu facă atîta efort şi să se fi odihnit. Acum îi era frig, era ud, epuizat şi complet disperat.

Trebuia să fie mai uşor. Ar fi plecat călare în jos, iar dacă ajungea la locul fermierului înainte de înserat, ar fi luat SUV-ul şi ar fi plecat. Floare la ureche.În pofida vremii oribile şi a prezenţei lui Angie pe undeva, dar şi a ursului...trebuia să fie ceva uşor.

Dar nu era.

Ştia că nu e un bărbat obişnuit cu natura, dar era isteţ şi mai bine pregătit decît orice cunoscut de-al lui. De un an se antrena la călărie. Cumpărase un pistol şi trăgea la ţintă cu el. Se aştepta să fie mai pregătit. Afurisită vreme – nu avea cum să prevadă violenţa furtunii şi ploile diluviene.

Nu se aşteptase la multe obstacole la coborîre. Era sigur că putea ajunge la parcarea lui Lattimore. Ştia direcţia, studiase hărţile fiindcă ştia că urma să se întoarcă de pe munte singur. Ploaia însă l-a încetinit.

Îşi aminti de efortul de a se ţine în şa, de spaima calului de terenul alunecos, de vigilenţa constantă care presupunea un consum mare de energie. Ura ploaia. Bine că acum se putea schimba cu haine uscate, putea să-şi ia o manta. I se făcuse din ce în ce mai frig, fiindcă umezeala îl pătrundea pînă la oase.

Începuse să tremure şi fiecare mişcare, oricît de limitată, presupunea un efort fantastic din pricina frigului şi a umezelii. Simţea că îmbătrînise cu zece ani în doar cîteva ore. Ştia că nu va supravieţui, dacă acest chin nu

se va termina mai repede.

Bine că acum calul era înşeuat, deci el va călări mai uşor.

Trebuia să ia o decizie. Dacă nu va ajunge la Lattimore înainte de înserat, va da de necaz. Mîncase un baton proteic din rucsac şi stătuse în ploaie necăjit şi nefericit, mestecînd şi gîndind.

Nu ajunsese prea departe şi nu voia să rişte prea mult. Putea să continue sau să se întoarcă la tabără. Ambele opţiuni presupuneau riscuri. Nu voia să aştepte ca furtuna să treacă, iar el să se ascundă în vreo peşteră sau sub nişte bolovani.

Dacă ajungea în tabără nu erau chiar condiţii de hotel, dar măcar erau corturi. Cît şi-ar fi dorit o cameră de hotel, cu room service şi o baie umplută cu apă fierbinte. Dar pînă la mîncare şi confort va trebui să mai aştepte.

Ura drumul înapoi, dar se gîndea că acolo va găsi mîncare, acoperiş şi haine uscate. Da, acolo erau şi rămăşiţele cadavrului lui Davis, dar presupunea că ursul o fi mîncat tot şi o fi plecat mai departe. Poate că nu mai rămăsese nimic din Davis deja.

Se cutremură. Dacă se gîndea prea mult la ceea ce a văzut, nu va mai putea înainta dar nici merge înapoi, va îngheţa în teroare şi va muri aici, fie de frig, de mîna lui Angie sau din alte cauze oribile.

Nu, era imposibil să rămînă aici. Nu avea de gînd să

renunţe acum, orice-ar fi. Aşa că a condus calul pe drumul pe care au venit, înjurînd, furios că făcea cale întoarsă, dar alte alegeri nu se prezentau.

Era obligat să rămînă pe munte pînă la calmarea vremii şi trebuia să accepte asta. La fel ca Angie, care probabil era într-o stare mai rea decît el.

Nu mai conta. Scopul final rămînea neschimbat; va dura mai mult să ajungă acolo, decît planul iniţial; un bun strateg trebuie să fie flexibil. Încet, încet văzu că lumina se transformă în întuneric şi în sfîrşit zări tabăra.

Duse calul în ţarc, enervat că trebuie să aibă grijă mai întîi de animal apoi de el însuşi, dar la cît de rău o ducea , nu se mai grăbi, ba chiar îi dădu să mănînce animalului. Apoi merse în cortul său, aprinse lanterna şi încălzitorul de campanie, apoi începu să scoată pe rînd hainele ude. Al naibii, cît de frig îi era!

Niciodată pînă atunci nu s-a gîndit că nişte haine curate şi uscate ar constitui un lux, dar pe cînd se ştergea cu un şervețel minuscul, Chad îşi zise că de acum încolo nu va mai considera că mîncarea, apa şi adăpostul vin aşa, de-a gata. Era clar că acest gen de viaţă nu i se potrivea.

Voia să ia de-a gata aspectele de bază ale vieţii. Voia să uite ce însemna umezeala şi să-i fie frig. Voia să uite totul, să beneficieze de tot confortul, da, mai ales acum, cînd avea atîţia bani puşi de-o parte! Nu trebuia decît să scape de aici, iar asta nu va fi azi, nici mîine, poate nici

poimîine.

Se îmbrăcă: izmene uscate, blugi uscați, o bluză de flanel pufos, care-i mîngîia dumnezeiește corpul înghețat, șosete groase. Din păcate nu avea o pereche de ghete de rezervă, așadar puse ghetele ude lîngă radiator. Poate se vor mai usca înainte să le încalțe din nou.

Acum că se simțea mai bine oftă, ascultînd ploaia care răpăia violent pe foaia de cort. Mîncă un baton proteic și bău o sticlă de apă. Ar fi mîncat ceva fierbinte, dar pentru moment nu era posibil. După ce bău apa, se gîndi cu jind la cafea. Cu fiecare secundă care trecea, corpul lui își mai revenea.

Niciodată nu s-a simțit atît de singur. Cu excepția cailor din încercuire, nu mai văzuse un suflet în mizeria asta de vreme, nici măcar o pasăre. Toți – bărbat, femeie și animal sălbatic – erau pitiți pe undeva, la adăpost, așteptînd oprirea ploii.

Poate că nici animalele nu vor ieși la vînătoare pe vremea asta. Se gîndi la urși, la pume. Dacă vor veni la noapte? Puse pușca mai aproape de el, mai privi o dată afară.

Doamne, era atît de obosit. Nu mai putea rezista treaz încă o noapte. Trebuia să doarmă bine, altminteri mîine nu va mai funcționa deloc, chiar dacă ploaia va sta ca prin minune.

Totuși, se temea să doarmă, ca ursul să nu vină la el

şi să-l rontăie de viu înainte să se trezească. Se aşeză pe saltea, iar gîndurile i se înşiruiau cu repeziciune prin faţa ochilor, dar el nu le putea examina în detaliu. Se întreba dacă acei trei cai pe care i-a lăsat legaţi s-au eliberat, sau dacă erau tot acolo, aşteptînd ca el să revină.

Se întreba dacă ursul a revenit să termine de mîncat ce a mai rămas de mîncat din Mitchell Davis.

Se întreba dacă Angie reuşise acolo unde el a dat greş, dacă a coborît deja muntele azi. Poate a găsit chiar caii, deşi era puţin probabil. Poate cunoştea o scurtătură, poate ea era mai tare decît a crezut el. Poate acum era la Lattimore. Imposibil, dar trebuia să-şi întocmească un plan pentru fiecare situaţie neprevăzută...

Rîse de ultima idee. Cum putea el să prevadă apariţia ursului ucigaş şi furtuna de afară?

Trebuia să gîndească, să meargă mai departe. Mai teamă îi era de asociaţii lui Davis decît de poliţie. Nu voia să fie arestat, prefera să dea piept cu ursul şi cu legea laolaltă, fiindcă ştia ce le făcuseră acoliţii lui Davis acelora care i-au înşelat şi ştia bine că pînă şi Davis trebuia să răspundă cuiva din vîrful piramidei, iar acel cineva era extrem de brutal. Trebuia să dispară şi gata. Chiar şi în închisoare ar fi în mare pericol.

Trebuia să iasă din ţară, fără discuţii, conform planului iniţial. Nu putea să fure vreo maşină. Era în statul Montana. Putea să se rătăcească cine ştie pe unde, într-un

loc unde rar mai vezi trecînd cîte o maşină, exact ca locul unde era acum.

Gata, avea nevoie de SUV. Era închiriat pe numele lui. După ce băgase mîna prin toate rahaturile de resturi şi mațe, ca să caute cheile prin buzunarul lui Davis, nu va da înapoi tocmai acum.

Iar dacă Angie reuşise să ajungă în oraş înaintea lui ce dacă? Avea pistolul şi pușca şi nu se temea să le folosească. Să iasă doar din zona montană, apoi se va descurca. Precaut şi atent la detalii, va cerceta bine situația, iar dacă Angie va expune povestea ei, el va ieşi plîngînd , implorînd milă, explicînd că Davis a vrut să-l omoare şi că el nu a tras în Angie de fapt, ci a vrut să se apere de Davis. Apoi a apărut ursul, el a intrat în panică şi...gata. Era atît de bun cînd juca teatru, încît îi va păcăli pe toți, iar pe Angie o va lichida ulterior, după ce nimeni nu-l va mai considera o amenințare.

Acum simțea că-l ia somnul. Era extenuat şi trebuia să doarmă, ca să nu moară. Se întinse şi închise ochii. Cincisprezece minute, atît îi trebuiau ca să-şi reîncarce bateriile. Nu somn adevărat, nu-şi permitea să doarmă, dar dacă putea măcar să țină ochii închişi...

Capitolul douăzeci și doi

Visele veneau și treceau, însă acesta era oribil. Angie se trezi puțin, dar realiză că visează, totuși nu reuși să se sustragă visului. Acesta trăgea de ea...

Era cu fața în jos, în noroi. Se sufoca. Avea noroi în ochi, în nas, iar cînd încerca să tragă aer în piept, se îneca de atîta porcărie lipicioasă. Se străduia să respire, să vadă, dar totul era în întuneric. Nu știa unde este sau cum va scăpa de acolo. Panica îi bubuia în cap ca niște tobe, trebuia să scape, să scape, să scape...Se luptă, cu unghiile, tîrîndu-se să avanseze, să ridice capul din noroi, dar oricît efort depunea, degeaba, nu se putea elibera. Noroiul înghețat amenința să o înghită cu totul, să o absoarbă în burta pămîntului.

Era furioasă pe starea în care se afla. Nu se temea de înec. Sînt lucruri mai groaznice decît să fii absorbit de noroi, iar dacă nu reușea să se elibereze de aici, acele lucruri groaznice vor fi lîngă ea curînd. Un criminal și un urs veneau după ea. Ea nu-i vedea, nu-i auzea, dar știa că sînt aproape. Înaintea ei. În spatele ei. Peste tot. Veneau după ea.

Apoi brusc, noroiul s-a transformat în ceva aromat, dulce şi alb. Angie se chinui să ridice capul şi chiar în faţa ei văzu un trandafir uriaş, confecţionat din cremă de tort. Respira grei, iar cînd îşi linse buzele, gustă povestea care o acoperea complet acum. Nu era noroi: glazură. Glazură de la tortul ei de nuntă. Avea glazură în ochi, în nas, în gură, între degetele de la mîini şi de la picioare. Dar de ce era desculţă? Unde erau ghetele ei?

Se cutremură. Glazura era mai rea decît noroiul, fiindcă nu trebuia să fie acolo. Încercă să o dezlipească de pe corp, dar tot corpul îi era acoperit cu glazură. Simţi fiori reci pe şira spinării. Era mult mai dificil să se deplaseze prin această mare de glazură, decît i-a fost să meargă prin noroi.

Era prizonieră.

Iar în spatele ei un animal mîrîia.

Angie deschise ochii şi se smulse din visul groaznic, ridicîndu-se în şezut, respirînd greu, de parcă se sufoca, iar în acest tumult de evenimente şi senzaţii se lovi la gleznă, evident. Un ţipăt scurt îi ieşi din gură, iar bărbatul care dormea lîngă ea se trezi, evident.

Dormea cu Dare Callahan. Erau patru cuvinte pe care nu şi-a imaginat niciodată că le va folosi într-o propoziţie, sau în vreun context.

- Ce s-a întîmplat? mormăi el, dar glasul acela răguşit o calmă.

Avea nevoie de calmul pe care el i-l oferea şi de căldura trupului său, care o ancora în realitate. Ce vis cretin!

- Am avut un vis urît. Angie căută să alunge amintirea Îşi masă uşor glezna, să mai disipeze durerea.

- Ce ai visat? Dare se ridică şi aprinse lanterna.

Lumina puternică o făcu să închidă ochii, după atîta întuneric. Se lăsă pe spate.

- Nu mare lucru. Nu avea de ce să analizeze visul, sau motivul acestuia. Nici nu voia să explice de ce a avut un coşmar cu tortul de nuntă. Era o prostie. Noroiul, ursul, Chad...pentru el toate acestea aveau un sens. Tort de nuntă? Mai nimic.

Dare rămase tăcut, apoi insistă.

- Poate te-ar ajuta să vorbeşti despre el.

Angie privi spre el şi...*Vai, vai de mine*! Nu purta cămaşă. Ea ar fi jurat că purta cămaşă cînd s-au culcat, dar...acum nu. Poate că noaptea i s-a făcut cald şi s-a dezbrăcat. Se uita la el uluită, ademenită de lumina difuză care cădea pe curbele sinuoase ale muşchilor lui, pe umerii puternici şi bicepşii definiţi, pe toată musculatura braţelor. O zonă păroasă în centrul pieptului accentua efectul. Avea o cicatrice pe umărul drept, uşor coborînd spre pectorali. Părea veche şi era doar o linie subţire, care rămăsese doar un martor tăcut al faptului că bărbatul fusese în război, că luptase şi fusese rănit. Dăduse piept

cu moartea, poate chiar provocase moartea. Cunoştea strategii şi era hotărît să treacă prin orice situaţie, pregătit să cîştige.

Zdruncinată de privelişte, Angie se foi, apoi ridică mîna ca să-şi acopere ochii. Faptul că-l vedea pe jumătate dezbrăcat avea mare influenţă asupra gîndirii în acest moment.

- După cîte mi s-au întîmplat, am atîtea coşmaruri cît să-mi ajungă pentru toată viaţa, dacă mai adaug şi faptul că dorm cu tine. Voia să sune ca o insultă, dar nu i-a mers. Apropierea periculoasă de masa aceea de muşchi îi prăjise creierul, fiindcă nu se putu abţine şi zîmbi. *Tachinări*? Doamne, chiar încerca să flirteze cu el? Trebuia să-şi tragă o palmă, ca să se trezească de tot, trebuia să-i revină luciditatea, altfel, se va face de rîs.

El rîse. Dare *rîdea*. Ignorînd pericolul de a vedea atîta piele, Angie se uită pe sub mînă şi văzu că rîsul lui era o reacţie sinceră, naturală. Sunase ruginit, de parcă ar fi avut ceva în gît care-l îneca, dar a fost un hohot de rîs, iar Angie simţi iar acea senzaţie în piept. Ar fi vrut să-l enerveze, ca să nu-i mai pună întrebări.

Cînd rîsul lui încetă, el se rezemă într-un cot şi o privi, uşor aplecat spre ea. Inima ei şi-a întrerupt activitatea scurt, apoi a reînceput să bată puternic. Poate lumina era de vină, dar în momentul acela Dare o privea de parcă i-ar fi venit să o mănînce.

Tensiunea îi uscă gura. Nu era femeia cea mai experimentată de pe planetă, dar cunoştea acea expresie facială, chiar dacă nici un alt bărbat nu a învrednicit-o cu ea pînă atunci. Era o privire masculină, prădătoare, sexuală şi extrem de flămîndă, iar ochii lui o atrăgeau ca un magnet, în acelaşi timp făcînd-o să dorească să fugă de el. Această privire sexi era o capcană, menită să topească orice femeie, atît de intensă şi bine-ţintită era.

Angie nu avea de gînd să-i cedeze. Dare voia să facă sex, dar, cu toate că el îi salvase viaţa , iar ea îi era datoare pînă peste cap, oare el unde credea că va ajunge cu asta? Nu că ar fi crezut că el se gîndeşte că i-ar fi datoare, dar probabil că acum se gîndea doar la sex. Dar, dacă făcea sex cu el, gîndindu-se că îi este datoare, atunci el ar include-o în categoria tîrfelor, care-şi plătesc datoriile cu trupul. Mai era şi marea îndoială pe care o crea mereu sexul, adică tensiunea care ducea la el. Oricum ar fi privit, sexul nu era o idee prea bună acum.

- Nici să nu-ţi treacă prin minte, îl avertiză ea.

El ridică misterios o sprînceană şi rîse.

- Ai cam întîrziat cu doi ani, replică el.

Doi ani? Tresărind, îl întrebă:

- Cum?

- Mîine o să vorbim despre asta. Acum povesteşte-mi despre visul tău.

Vis? Care vis? Complet neatentă îşi aminti de visul

care acum i-ar putea distrage atenția lui Dare. Oricum, nu avea cu ce să se laude referitor la nunta ei.

- Bine, spuse ea, apropiindu-și fața de a lui, însă ignoră obrazul acela nebărbierit și absolut atrăgător prin duritatea sa. Am visat despre noroi, urși și glazură pentru tort de nuntă.

- Glazură? întrebă el mirat. Îi era greu să facă legătura între glazură și urs.

- Mă înecam în ea. La început era noroi, apoi s-a transformat în glazură. Îl întrebă ușor tendențios: știi că am fost căsătorită, nu? În comunitatea lor oamenii știau multe despre ceilalți, mai ales informațiile pertinente erau cunoscute. Tatăl ei a fost la nuntă, desigur, iar apoi a consolat-o și a sprijinit-o, dar nu se știa cui spusese și ce spusese despre acest eveniment.

- Am auzit că trebuia, dar s-a întîmplat ceva. Tonul lui precaut îi dădu să înțeleagă că presupunea doar că a fost abandonată la altar, așa că ea explică.

- Am cerut anularea.

- Anularea? întrebă el surprins. Anularea nu e totuna cu divorțul. Anularea presupune cîteva specificații legale importante.

- Divorțul ar fi fost mai ușor, recunoscu ea. Chiar și avocatul meu m-a sfătuit să divorțez și avea dreptate. Dar eu eram așa de...voiam ca totul să fie șters, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat și nimeni nu m-a putut convinge.

- Tu, greu de convins? zise el rîzînd. Ca să vezi. Tonul lui era sincer, nicidecum ironic.

O mîngîie uşor pe obraz cu vîrful degetului. Surprinsă, Angie ridică mîna şi descoperi urma unei lacrimi. O şterse furioasă. Era o prostie să plîngă, chiar şi să lăcrimeze pentru asta.

- Nu da atenţie. Nu mă afectează şi nu plîng, spuse ea.

- Dacă spui tu.

- Spun. Iar dacă am plîns, a fost pentru că sînt supărată pe mine şi mă simt prost. Am fost o proastă.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic grav. De aceea situaţia a fost stînjenitoare.

El aşteptă, fără să mai spună nimic, pînă ce Angie ieşi din criza de furie şi îşi înăbuşi sentimentele rănite, precum şi impresia de irealitate pe care o avea ori de cîte ori se gîndea la acest subiect. Cu ochii în tavan, ea continuă istorisirea.

- Nu am fost niciodată genul de fată elegantă, mărturisi ea. Nu ştiu de ce. Înţelegi - machiaj, prosteala cu părul aranjat, diverse. Nu era vorba că tata nu m-a învăţat, dar în adolescenţă nu m-a interesat deloc acest subiect. Cînd am locuit în Billings mă preocupam de asta – acum nu mai practic, deşi dacă aş face-o, aş arăta mai bine. Oricum, pentru nunta mea voiam să arăt perfect.

Roşi, fiindcă se simţea nesigură. Ştia că nu este o regină a frumuseţii, dar nu puteai spune că este neatrăgătoare.

Evident, nu acorda atenție aspectului exterior, mai mult decît să-și perie părul și să se dea pe față cu cremă hidratantă cu filtru UV. Să recunoști aceste lucruri în fața unui bărbat – în mod special bărbatul fiind Dare Callahan – îi era și mai incomod.

- Cum se face totuși că mama ta nu te-a învățat despre asta? întrebă el. Nu cred că am auzit pe cineva vorbind, nici chiar pe Evelyn French, iar femeia asta vorbește de înnebunește măgarii.

Deși era necăjită, Angie rîse. Oricine a pus piciorul în pragul magazinului cu scule știa cît de mult vorbește Evelyn.

- Cred că i-ar fi trebuit prea mult curaj să-l întrebe pe tata, altfel i-ar fi spus. Nu contează. Nu mi-o amintesc pe mama. Ne-a părăsit pe mine și pe tata înainte să împlinesc doi ani. Avea un amant și l-a preferat pe el, nu pe noi. Așa că a plecat.

- Urît, zise el.

- Da, așa este. M-am întrebat adesea cum ar fi fost dacă ar fi rămas. Oricum, tata era un om grozav. Nu a vorbit niciodată rău de ea, iar cînd l-am întrebat, a spus că a plecat și gata. Am căutat prin documentele lui, după ce a murit, spuse ea după o scurtă tăcere. Am găsit decizia de divorț. Ea i-a acordat custodie totală, s-a decăzut din drepturi asupra mea și nu a mai privit înapoi, fiindcă niciodată nu a căutat să mă contacteze. La fel am făcut și eu.

- Asta te-a scos din minți, nu? El o privea atent, studiindu-i reacția.

Doar nu credea că era făcută praf fiindcă mama ei a părăsit-o?

Voia să nege, apoi se opri.

- Într-un fel. Nu mă simt traumatizată, fiindcă nu mi-o amintesc deloc, dar cred că tata a fost distrus și nu a arătat-o. Asta mă scoate din minți, din partea lui. Acum văd de ce nu se întîlnea cu femei, fiindcă se concentra să mă crească pe mine. Nu e ușor pentru un bărbat, pentru nimeni, să fie părăsit și să poarte de grijă unui copil mic.

- Eu aș intra în panică, recunoscu Dare.

- Prostii, îl provocă ea. Era convinsă că s-ar pricepe, fiindcă nu era genul de bărbat care să lase treaba nefăcută, oricare ar fi fost acea treabă. Oricum, ea a plecat, iar pe mine da, m-a afectat, în sensul că eu nu sînt o perdantă. Nu vreau să fiu ca ea.

- Dar nu ești, spuse el. Nu ești o perdantă.

Modul în care el a spus-o aproape o făcu să plîngă, dar oripilată de acest gînd, își drese glasul.

- Ajunge cu asta. Vrei să auzi despre nunta mea sau nu? îl întrebă ea revoltată.

- Da, vreau. Ne-am luat cu vorba și am deviat.

- Poate tu. Eu îți spuneam ce s-a întîmplat, cînd tu ai luat-o pe arătură.

- Eram curios. Împușcă-mă. Să ne întoarcem la

machiaj şi coafura pentru nuntă.

Ea îl avertiză cu privirea, decisă să nu mai spună nimic, doar că deja ajunsese departe şi putea să încheie.

- Am plătit pe cineva să mă coafeze şi să mă machieze, pentru că ştiam că eu nu sînt în stare. A durat *ore* pînă m-a aranjat. Dar arătam superb. Arătam chiar mai bine decît mă aşteptam şi eram fericită. Credeam că el va fi....

- El cine? întrerupse Dare. Dobitocul ăsta are un nume?

- Todd, spuse ea, uimită că Dare bănuia automat că bărbatul cu care s-a căsătorit era un dobitoc. Todd Vincent. Nu era...adică era, iar eu am avut o reacţie exagerată.

- Reacţie exagerată la ce?

Ea oftă iar şi reîncepu să inspecteze tavanul.

- Mi-a murdărit faţa cu tort. Nu era o bucăţică, era o felie mare, plină cu glazură. Mi-a intrat pe nas, în ochi....iar el rîdea cînd a făcut asta. *Toată lumea* rîdea, însă ea nu a considerat oportun să insiste asupra acestui aspect.

- Nenorocitul, zise Dare tăios.

Voia să facă lumină totuşi, ca restul oamenilor. Voia să-i spună că reacţia ei a fost mult prea exagerată. Partea proastă era că ea ştia că a fost absurdă, iar drept rezultat a preferat să pună capăt căsătoriei cu un bărbat care era un om bun, în esenţă şi pe care-l iubea şi totul doar din

pricina ego-ului rănit. Dare nu spuse nimic acum, iar după un minut ea continuă.

- Discutasem cu el dinainte. Nu-mi plac chestiile astea cu tortul în față, nu mi se pare amuzant și nu voiam să-mi stric machiajul și coafura. În ziua nunții l-am rugat un singur lucru, adică să nu-mi trîntească tort în față. A fost de acord. A *promis*. Am cerut prea mult? Angie nu-și putea ascunde indignarea. Se pare că da, fiindcă el nu s-a ținut de cuvînd și mi-a lipit porcăria aia în față, apoi a mai și răsucit-o bine, iar eu am început să țip la el și să plîng, apoi am fugit. El a venit după mine, încercînd să-și ceară scuze, dar nu l-am ascultat. Tata a încercat să mă îmbuneze, dar l-am rugat să mă lase să plec de acolo și asta a făcut. A doua zi am făcut cerere de anulare.

- Todd a încerca să mă convingă să renunț. Și-a cerut mii de scuze. Toți prietenii mei au încercat să mă liniștească, spunîndu-mi că nu a făcut-o cu intenție rea, dar eu nu i-am ascultat și am continuat cu avocatul, care a cerut anularea și a obținut-o în timp record. Apoi mi-am dat seama că m-am făcut de rușine pentru un lucru atît de neînsemnat. Am rănit un bărbat bun, l-am umlit pe el, dar și pe mine, am renunțat la căsătorie...

- Prostii, zise Dare.

- Cum? întrebă uimită Angie.

- El și-a încălcat promisiunea.

- Da, dar...

- Asta nu e o chestie minoră. Şi nu l-ai iubit.

- Ba l-am iubit, spuse ea pe un ton destul de nesigur.

- Ba nu l-ai iubit, spuse el cu un sforăit. Dacă îl iubeai, ţi-ai fi explicat de ce a făcut prostia, ţi-ai fi ştersa faţa şi ai fi continuat petrecerea. Dacă el te iubea, nu şi-ar fi încălcat promisiunea de la bun început. Una peste alta, ai făcut bine că ai pus capăt atunci, fiindcă dacă mă întrebi pe mine, mi se pare clar că oricum s-ar fi terminat, oricît de mult te-ai fi străduit să faci lucrurile să meargă. Meriţi ceva mai bun.

- Aş fi putut să fiu mai tolerantă...

El nu o lăsă să termine fraza, dînd din cap defavorabil.

- Nu te-ai înşelat. Ai făcut ce ai considerat că a fost bine atunci, aşa că uită şi mergi mai departe.

- Mulţumesc, domnule doctor Phil, zise ea tăios, dar nu era supărată, fiindcă afirmaţia lui o surprinsese. Mai mult o uimea că nu a criticat-o pentru reacţia ei, aşa cum o făcuse ea însăşi. Apoi a spus că Todd a fost un prost.

- Am şi eu talente ascunse, zise el zîmbind din nou devastator. Altceva?

- *Altceva* ce? Nu e de ajuns? Tocmai i-a povestit episodul cel mai umilitor din viaţa ei, iar el voia mai mult?

- Visul, iubito. Ce s-a mai întîmplat în vis? Despre nuntă am auzit tot ce voiam să ştiu, dar nu ai visat doar tort. Ai spus ceva de noroi şi urs.

Angie a trebuit să se reorienteze, lăsînd nunta în trecut

şi revenind la scena cînd a început furtuna.

- Da, tort, noroi şi ticălosul de urs.

- Eu unde eram?

- Nicăieri în visul meu. Oricum, nu în acesta.

- Păcat.

- Nu sînt multe de spus. Mă înecam în noroi, apoi noroiul a devenit glazură. M-am împotmolit în ea, nu puteam ieşi, iar ursul venea....cred că am spus destul.

El întinse mîna, luă sticlele de apă de pe jos, desfăcu una şi i-o dădu ei, apoi îşi deschise una şi pentru el. Angie bău. Nu îi era sete, dar apa era perfectă. Poate că a pus prea multă sare şi sos în tocana ei.

- Cît e ceasul?

- Aproape miezul nopţii, spuse el. Am dormit cam cinci ore.

Ea spera să mai doarmă cîteva, fiindcă mai era mult pînă la ziuă şi se temea să stea întinsă atît de mult lîngă un trup dezbrăcat ca al lui Dare. Somnul era mai bun, mai puţin riscant.

Ascultă ploaia. Parcă nu mai era atît de insistentă, dar căderea era constantă, iar Dare putea să o provoace şi la alte conversaţii prea-intime ca aceasta. Limba i se dezlegase în locul acesta confortabil, strîmt şi călduros. Oricum, nu regreta nimic din ce i-a spus pînă acum.

Puse sticla pe jos, apoi căscă. Duse mîna la gură şi se uită la el.

- Scuze. S-ar crede că am recuperat orele de somn.

- Durează mai mult să te recuperezi după tot ce ți s-a întîmplat ție. Și mie mi-ar prinde bine vreo cîteva ore de somn. Dare stinse lanterna, iar Angie se lungi la adăpostul sacului de dormit. Un braț cald, musculos îi încercui talia, trăgînd-o lipită de el, iar aici simți un piept tare, radiind. Îi trase părul într-o parte, rămînînd cu nasul lipit de ceafa ei. Vise plăcute, îi șopti el, iar răsuflarea lui o excită.

Deschise ochii în beznă. După ce a sărutat-o mai devreme, se aștepta ca ea să adoarmă? Și acum mai simțea umezeala buzelor lui, iar sărutul a fost ca un fel de marcaj, atît de intens l-a simțit ea.

Simțea că o dor sînii și strînse pulpele, ca să rețină, apoi să elibereze tensiunea pe care o resimțea pulsînd acolo, profund înăuntru. Nu, vai nu. Nu va ajunge în acel punct. Oricum ar fi sărutat-o, nu va permite trupului să saboteze hotărîrea minții.

Căută o fărîmă de mînie, ca punct de sprijin, dar nu găsi. Totuși, trebuia să recunoască: somnul alături de el era senzația cea mai dulce și seducătoare pe care a avut-o vreodată.

Era într-un mare pericol.

Capitolul douăzeci şi trei

Ploua fără încetare. Angie se ridică, apoi căscă, îşi netezi părul şi-i spuse lui Dare:

- Dacă nu ai cafea, s-ar putea să te omor.

El deschise larg ochii aceia albaştri, strălucitori, o analiză în tăcere, apoi şopti:

- Hei, chiar te cred.

- Şi?

- Şi cred că o să mă ridic şi o să-ţi fac nişte cafea.

- Foarte bine. Era sigură că avea cafea acolo; dacă avea un filtru. Totuşi, ar fi putut să fie o fiinţă supranaturală, care bea numai apă.

Se întinse şi el, cît era de lung, iar corpul rămase descoperit. Angie simţi că-i lasă gura apă şi înghiţi în sec: el arăta delicios şi indecent, cu barba aceea crescută de patruzeci şi opt de ore şi cu părul răvăşit de somn. Angie îşi mută privirea de pe masa aceea de muşchi jucăuşi şi se concentră asupra unor chestiuni mai pămînteşti, cum erau nevoile fiziologice.

Poate azi ar fi bine să încerce să păşească, pentru a-şi

ușura mersul la toaletă. Mișcă degetele de la picioare și văzu că nu o dor.

- Dacă aveam glezna scrîntită, mă dureau degetele cînd le mișc?

- Nu știu. Mi-am rupt brațul, trei coaste și calvicula, nasul și mi-am fisurat rotula, dar nu mi-am scrîntit glezna niciodată.

Ea îl privi încruntată.

- Ai o predispoziție pentru accidente?

- Prefer să le numesc rezultatele vieții aventuroase. Nasul l-am rupt cînd aveam opt ani și am încercat să sar cu bicicleta peste o rampă.

- Nu pare că l-ai avut rupt. Așa era. Avea nasul perfect drept.

- Copiii se vindecă mai bine decît adulții. Coastele le-am avut fracturate la paisprezece ani, cînd m-a lovit un cal. Rotula fisurată e de la un meci de fotbal. Brațul și clavicula s-au rupt în urma unui accident la antrenamente.

- Cum s-a întîmplat?

- La o cățărare. Tipul de deasupra mea a scăpat coarda și a căzut, trăgîndu-mă pe mine și pe un alt tip după el.

Ar fi putut muri atunci. Dacă se lovea la cap, sau la coloană...Angie se îngrozi deja numai la gîndul îndepărtat. Oricum, cicatricea lui de pe gît sugera că șrapnelul îi putea fi fatal, dacă-i atingea artera carotidă. Trecuse pe lîngă moarte de foarte multe ori, la cîțiva milimetri, doar o

fracțiune de secundă...

Îl iubea. Sau măcar l-ar *putea* iubi. Duse mîna la stomac, ca să alunge senzația de greață pe care i-o produceau emoțiile puternice. Viața a învățat-o că nu ajunge să ai sentimente pentru cineva. Exista și o atracție sexuală, cum a spus-o și Dare, iar aici exista atracție sexuală maximă.

- Te simți bine? întrebă el. Pari cam verde la față.

- Mă doare capul , spuse ea, privindu-l cum se încalță. Lipsa cofeinei de două zile își spunea cuvîntul. Am nevoie de cafea. Spera că el nu a observat mîna ei la stomac și nu la cap, fiindcă nu voia să intre în detalii. Instinctul îi spunea să se retragă, să se protejeze. Poate cineva mai experimentat ar fi reacționat diferit, dar nu ea. Avea încredere doar în cariera ei, dar în privința sentimentelor, era pierdută.

- Da, doamnă, pun apa la fiert imediat, spuse el glumeț, legîndu-și șireturile.

- Văd asta. Se decise să dea o mînă de ajutor, așa că aprinse aragazul de campanie și adăugă apă în filtru. Tu cîte căni bei?

- Două sau trei.

- Și eu la fel. Dă-mi te rog două sticle cu apă, să se încălzească pînă mergem jos.

El veni repede cu apa, dar și cu o pungă de cafea proaspăt desfăcută, în care pusese o linguriță dozatoare.

Ea desfăcu ambalajul şi trase adînc aer în piept. Mirosul de cafea era o plăcere. Îi plăcea să prepare cafeaua cu precizie, aşa că începu să socotească.

- Trei sticle a cîte jumătate de kilogram...împărţit la şase...ori trei...unsprezece şi ceva...împărţit la doi...

- Ce tot socoteşti acolo? întrebă el nedumerit, privindo stupefiat.

- Fac socoteala cîte doze de cafea trebuie să pun în filtru. Nu era clar? Se uită la el încruntată. Doar de aceea i-a cerut şi sticlele cu apă, nu pentru altceva.

- Înmulţeşti şi împarţi?

- Bine, dar tu cum faci? Îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi defensiv.

- Pun apa, pe urmă arunc acolo cîtă cafea cred eu că-mi trebuie.

- Şi ce gust are?

Dare răsuflă prelung.

- Cîteodată foarte bun, răspunse el precaut.

- Eu obţin rezultate mai bune nu doar "cîteodată", cu metoda mea.

- Dar îţi trebuie un căca....un calculator nenorocit ca să calculezi!

- Nu zău! Se uită de jur împrejurul ei, ostentativ. Nu cred că văd vreunul pe aici, dar mă descurc singură. Surprinzător, remarcă ea, Dare îşi moderase discursul, scoţînd cuvîntul urît, pe care-l înlocuise cu unul mai puţin vulgar.

Începea să se distreze.

- Şi, care-i formula magică? întrebă el, văzînd-o că stă şi se uită la el, aşteptînd.

- Calculezi cîtă apă ai şi împarţi la cinci...

- De ce?

- Fiindcă, din motive necunoscute umanităţii, cei care fac cafea, s-au gîndit că o cană are cinci uncii, nu opt.

- Porcării.

- Ba nu, e adevărat. Nu ai măsurat niciodată apa din filtru, ca să vezi că nu se potriveşte cu numărul de căni?

- Eu nu sînt atent la porcării din astea. Dar nici nu e un filtru obişnuit, ci unul de campanie.

- Dar dozatoarele sînt făcute după cîtă cafea este necesară pentru cana de cinci uncii, aşa că nu contează. Mai depinde şi de cum este măcinată cafeaua...

- Nu vreau să mai ascult. E prea complicat.

- Eu fac cafea bună, zise ea indignată, mîndră de talentul ei.

- Dacă spui tu. Deocamdată nu am gustat dovada. Gata cu matematica. O privea de parcă i-ar fi spus că nu există Moş Crăciun.

- Dacă e măcinată mai mare, trebuie folosit mai mult. Asta pare medie, aşa că estimez două măsuri la o cană. Apa trebuie împărţită la cinci....

- Bine, gata , fă cafeaua, spuse el exasperat. Sper să-ţi iasă bună.

- Sau ce? îl provocă ea. Îmi retragi privilegiul de a pregăti cafeaua şi risc moartea prin dezmembrare?

- Fă afurisita aia de cafea!

- Îţi place tare, slabă sau potrivită?

- Prefer potrivită.

- Bine. Pe cînd cîntărea cîtă cafea să pună în filtrul de hîrtie, se gîndi să-l mai sîcîie puţin. Clienţilor tăi le place cafeaua ta?

- De obicei unul dintre ei preia această sarcină a doua zi, recunoscu el.

- Clienţilor mei le place cafeaua mea, spuse ea ţanţoşă. Mai adăugă o jumătate de măsură, fiindcă pentru el se gîndea că era bună mai puternică. Puse filtrul pe aragaz. Pînă ce se vor întoarce din excursiile pe care le vor face afară, va fi gata şi cafeaua.

Ea puse piciorul în pămînt şi încercă să-l îndoaie, iar durerea parcă se mai domolise.

- Cred că azi pot să pun piciorul în pămînt, dacă mă ajuţi şi tu.

- Eu cred că te grăbeşti, spuse el, dar veni să o ajute. O susţinu de talie, ridicînd-o puţin, ca să-i mai ia din greutate asupra lui.

Ea nu a avut asta în gînd...iar el tot dezbrăcat era. Angie încerca să ignore muşchii aceia care o înconjurau ameninţător, precum şi braţele puternice, concentrîndu-se asupra echilibrului precar şi se lăsă pe piciorul stîng. O

durea glezna, dar nu mai era junghiul acela agonizant de la început.

- Să văd dacă pot să fac un pas.

- Te țin, spuse el cu gura lipită de tîmpla ei. Haide, mergi.

El chiar o ținea. Nu putea să se lase cu toată greutatea pe picior, nici dacă ar fi vrut.

- Au! Oh! făcu ea și respiră adînc. E mult mai bine ca înainte, asta înseamnă că nu e ruptă, ci doar scrîntită.

- Ajunge. Dacă încerci mai mult, o să-ți fie mai rău. Haide, să coborîm și să terminăm odată.

"Să terminăm odată" însemna ca iar să coboare pe scară cu ea îndoită pe umărul lui, fiindcă era cea mai rapidă metodă. Dar trebuia să îmbrace și cămașa, ceea ce era o treabă bună. Nu știa cît mai poate suporta să stea cu ochii lipiți de masa aceea de mușchi. Preferă să se uite în altă parte.

- M-am săturat să-ți tot văd fundul, mormăi ea, așa cum stătea aplecată și se ținea de talia lui.

- Ei, nu fii obraznică, o admonestă el în timp ce cobora cu ea de parcă ar fi cărat un copil. Eu nu pot să spun asta despre fundul tău.

- Dar nu te-ai uitat la fundul meu ore în șir, altminteri ai fi cîntat alt cîntec.

Ajunse jos cu ea, o puse încet pe pămînt, dar rămase cu ea în brațe, foarte lipită de el. Practic stăteau nas în nas.

O bătu uşor cu palma peste fund şi spuse:

- Aici te înşeli. M-am uitat la fundul tău ori de cîte ori am avut ocazia.

Iar inima ei începuse să bată sălbatic. Ce să-i spună acum? Oare el flirta fiindcă voia sex, spunîndu-i ce gîndeşte ca să aibă efect, sau vorbea serios?

Cu ochii mari, ca o căprioară surprinsă de faza mare a unei maşini, se uită în ochii lui albaştri, înecîndu-se în profunzimea lor şi nu ştia cît de serios vorbea, sau glumea. Cum putea vorbi serios?

Cu atîtea animozităţi între ei, plus faptul că el voia să-i cumpere afacerea, iar ea pleca din zonă, se gîndi că el urmăreşte doar să facă sex. Aşa sînt bărbaţii, ei au compartimente separate pentru sentimente şi alte lucruri, ştiind clar că ele nu se vor amesteca niciodată.

Ea nu voia să se întîmple nimic acum, care să-i tulbure gîndirea atunci cînd vor pleca de aici şi lucrurile se vor întoarce la normal.

El aştepta reacţia ei, iar din privirea lui alertă, percutantă, ea înţelese că el se aşteaptă ca ea să-i dea undă verde. Braţele ei voiau să se mişte, OK, dar dintr-un oarecare motiv ele voiau să i se încolăcească de gît; Angie nu putea să facă asta, voinţa fiind mai puternică decît mişcările voluntare ale părţilor trupului.

- Atunci opreşte-te. Nu te mai uita la fundul meu.

- Opreşte-mă, spuse el rîzînd. Întîmplător fundul tău

mi se pare una dintre cele şapte minuni ale lumii, aşa că nu intenţionez să mă privez de această privelişte.

Ea dădu din cap negativ, făcînd semne cu mîinile, ca să-i alunge parcă vorbele. Făcu doi paşi înapoi.

- Nu, nu, nu. Nu vei ajunge acolo. Scoate-ţi asta din cap, fiindcă nu se va întîmpla.

- Să nu fii prea sigură de asta, o avertiză el, zîmbind la protestele ei.

Trebuia să găsească altceva de spus, ca să-l facă să se retragă şi ideea îi veni brusc:

- Îţi sînt foarte recunoscătoare, zise ea, azvîrlindu-i cuvintele ca pe nişte arme. Voi fi de acord să-ţi vînd afacerea mea, fără probleme. Nu trebuie să foloseşti sexul, ca să-ţi atingi scopul.

Atunci el se îndreptă de spate, ca şi cînd l-ar fi lovit un cal în piept, încruntîndu-se şi privind-o cu nişte ochi scînteietori, dar acuzatori şi aspri.

- Drăcia dracului, nu te referi la asta ca la o parte din proprietatea ta!

- Dar la ce naiba ai vrea să mă refer? întrebă ea pe un ton rezonabil de calm. Brusc te porţi de parcă aş fi Afrodita dăruită bărbaţilor, cînd ştim amîndoi că nu este aşa. Fie te interesează sexul facil, fie crezi că te poţi folosi de sex ca să-ţi atingi scopul. Mie nici una dintre variante nu mi se pare convenabilă.

Cu buzele strînse şi foarte arţăgos, el smuci mantaua

ei din cui şi i-o dădu.

- Hai să terminăm cu asta o dată!

În timp ce-şi punea mantaua peste geacă Angie se gîndea dacă a făcut bine că l-a enervat pe omul care o căra în sus şi în jos pe scară, dar nu putea să-l lase să continue cu insinuările, fiindcă îşi pierdea propriul echilibru. Dacă el doar a tachinat-o, iar ea l-a luat prea în serios? S-a umilit peste măsură.

Retrăia umilinţa de la nuntă şi renunţase să se mai viziteze cu anumite persoane care au fost prezente atunci,doar fiindcă nu găsea nici o scuză pentru reacţia ei. Dar acum, să-l ia în serios pe Dare şi să descopere apoi că el se amuzase, susţinînd că o găseşte atrăgătoare era mai mult decît putea suporta.

Ajunse afară şi se ascunse în cubul de plastic, se grăbi, ca să-i permită şi lui accesul repede. Cînd au ajuns înăuntru, erau deja uzi, iar filtrul de cafea şuiera. Fără să spună nimic, el o cără sus, pe scară, iar Angie îşi promise că la următoarea coborîre va negocia accesul, oricît de mult ar durea-o şi oricît de mult timp i-ar lua, chiar de ar fi să ţopăie într-un picior. Avea de ce să se ţină, ca să nu cadă.

El o puse pe saltea destul de supărat, apoi o întrebă:

- Cum îţi place cafeaua?

Angie se gîndi să i-o reteze, spunînd că îşi pregăteşte singură cafeaua, dar nu voia să intre într-un conflict şi

schimb de replici, care nu ar duce la nimic bun.

- Un cub de zahăr, mulțumesc. A vorbit atît de rece, încît îi venea să-și tragă o palmă peste gură.

După ce puse cît zahăr prefera fiecare și amestecă, veni să-i dea cana, iar ea nu spuse nimic, preferînd să nu aţîțe atmosfera și așa încărcată peste măsură. Luă cana, se lipi cu spatele de perete, sorbi și întinse picioarele.

În ciuda evenimentelor, cafeaua era bună la gust. După alte cîteva sorbituri, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Nu o mai durea capul acum, se mai limpezise.

Dare veni alături de ea, îl simți, apoi îl auzi cum bea. Morocănos spuse:

- E bună.

- Mulțumesc.

Maică, dar ce politicoși erau.

Bine, cea mai bună metodă de a continua era...să continue. Ei îi veni o idee și o exprimă:

- Apropo, nu mi-ai spus niciodată...de ce erai aici? Căutai și tu ceva, pentru o vînătoare apropiată?

- Nu, am venit la pescuit și să scap de hîrtii. Tu ai ajuns cu cîteva ore înaintea mea.

Ea deschise ochii, îl privi, dar rămase cu capul rezemat de perete.

- Coincidență fericită pentru mine. Dacă nu erai aici, cine știe dacă mai eram în viață acum. Și totuși, ce făceai prin furtună, la ora aceea?

- Căutam tabăra ta. Cum Dare ținea cana cu ambele mîini, ca să se încălzească, mai bău puțină cafea, apoi se instală mai confortabil. Furtuna m-a trezit, apoi am auzit împușcături. Erau de pistol și nu am înțeles de ce trăgea cineva cu pistolul la ora aceea din noapte. Dacă venise vreun urs sau vreo pumă în tabăra ta și ataca, ai fi folosit pușca. Pistolul înseamnă necazuri, zise el scurt.

- Da, spuse ea și oftă. Așa a fost.

- Așa că am pus șaua pe calul acela tînăr și nebun, cu care am plecat pe furtuna infernală. Mă pierdusem și căutam drumul de piatră, cînd te-am auzit. Restul îl știi.

- Dar de unde știai unde este tabăra mea? Adică, direcția de unde veneau împușcăturile era clară, dar...

- Harlan mi-a spus de tabără.

- Harlan?

- Era îngrijorat.

Angie digeră informațiile în tăcere. Harlan era îngrijorat probabil fiindcă ea era femeie, iar clienții ei erau doi bărbați.

- Atunci el știa că vii aici și...Angie se opri, tulburată. Și ce? Să o supravegheze? Cabana lui era la cîteva mile distanță de tabăra ei. Dacă nu s-ar fi tras focurile de armă, Dare nu ar fi avut habar că se întîmplă ceva la ea în tabără.

El mai sorbi din cafea și spuse gînditor:

- Nu chiar așa.

- Nu chiar așa?

- Nu veneam aici. Harlan era îngrijorat şi m-a rugat să te supraveghez, în caz de ceva. Am decis să merg la pescuit cît stăteam pe aici.

Angie aproape scăpă cana din mînă, atît de copleşită se simţea. Se uita la el siderată, încercînd să desluşească implicaţiile care i se scurgeau prin minte.

- Atunci tu....eu....

- Da. Nu am venit aici dintr-o pură coincidenţă.

Deci el venise aici, pentru o săptămînă întreagă din timpul lui, făcîndu-i lui Harlan un favor? L-ar vedea făcîndu-i lui Harlan o mulţime de favoruri, dar, ţinînd cont de ostilitatea relaţiei ei cu Dare, ea nu putea înţelege ce l-a determinat să facă acest lucru.

- Nu pot să-ţi spun cît mă bucur că eşti aici, zise ea, dar aş da orice să ştiu ce te-a făcut să accepţi asta.

- Ţi-am spus, spuse el, privind-o peste marginea căniі. De doi ani mă tot ţin după fundul tău. Apropo, cafeaua asta e chiar foarte bună.

Capitolul douăzeci și patru

Clopoțeii de alarmă au început iar să zornăie în mintea ei. Reacția ei a fost instantanee.

- Oh, nu, îl avertiză ea. Ți-am spus că nu pun botul.

- Da? De ce?

După tonul lui, părea că o întrebase de ce nu vrea pizza la cină. Aspectul acesta o avertiză iar și îi dădu impresia că el nu caută decît o partidă de sex, după care gata.

- Întrebarea mea e mai bună: de ce? Nu mă interesează sexul ca recreație, punct și aici nu sîntem la o întîlnire.

El ridică un genunchi și își rezemă brațul pe el, cu cana de cafea în mînă, apoi o privi îndelung, întrebător.

- Puteam să fim. La naiba, te-am invitat de două ori. Acum eu vreau să te întreb ceva: te simți atrasă de mine cîtuși de puțin, sau nu? Am spus-o cît se poate de clar că mă atragi, acum hai să-mi spui tu ce simți pentru mine.

Angie se aprinse la față. Putea să mintă...asta dacă nu i-ar fi răspuns la acel sărut și nu ar fi rămas agățată de el, cu limba lipită de a lui. Întrebarea lui era una foarte încărcată, la care el deja știa răspunsul.

- Nu despre asta e vorba, mormăi ea, foindu-se.

- Ba exact despre asta e vorba. Măcar fii sinceră cu mine, așa cum am fost eu. Nu o slăbea cu privirea, studiindu-i fiecare grimasă și reacție. Intensitatea acestei priviri practic o dezbrăcă emoțional, dar ea îi oferise această putere, povestindu-i de nunta ei și de cîte îndoieli avea despre propria-i persoană, din cauza faptelor ei.

Deja el dibuise ce anume o face să tresalte și cum să ajungă la ea. Problema ei era dacă bărbatul acesta s-a simțit vreodată vulnerabil, așa cum era ea tot timpul în fața lui. Există unii oameni care debordează de încredere în sine, iar ea nu era unul dintre ei.

- Nu spun că nu te găsesc atrăgător, replică ea, trădîndu-și slăbiciunea.

- Atunci de ce m-ai refuzat, *de două ori*?

Aici vorbise cam aspru. Angie nu credea că a contat prea mult pentru ea. Nu părea genul de om rănit, ci pur și simplu era morocănos.

- Prima dată am vrut să accept.

- Dar nu ai acceptat.

- Nu am *putut*. A doua zi aveam un grup la vînătoare și trebuia să pregătesc toate proviziile. Am spus că nu pot și așa era, iar tu ai plecat val-vîrtej, îl acuză ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ți spun de ce. Ce trebuia să fac, să strig după tine?

- Poate. Nici bărbații nu mai știu ce să facă. Dacă

sîntem insistenți, sîntem urmăritori. Dacă nu facem presiuni, atunci nu sîntem suficient de interesați. Spune-mi tu ce puteam să fac eu. Te-am invitat și altă dată.

- A fost cu totul altceva, mormăi ea. Trecuseră deja cîteva luni. Deja îmi luaseși mulți clienți și vedeam roșu numai cînd îți auzeam numele.

- Uite, nu mai pot face nimic în acest sens. Nu am preluat intenționat clienții de la tine, doar că nu am putut refuza pe cineva care m-a sunat. Ce trebuia să fac, după tine? Tu ce ai fi făcut?

Asta era o întrebare de un milion de dolari, fiindcă răspunsul nu era unul clar, standard. El nu a făcut nimic ilegal sau lipsit de etică. Avea și el dreptul să muncească, la fel ca ea. El nu lucra sub prețul ei, doar că solicita mai mult pentru servicii, comparativ cu ea. Angie a pierdut afacerea doar pentru că era și el acolo, cu experiența și puterile lui diferite, pe care anumiți clienți le apreciau mai mult decît o apreciau pe ea.

Asta tot o enerva.

- Nu spun că trebuia să faci ceva, recunoscu ea. Așa stau lucrurile. Chiar dacă nu ne-am simți atrați unul de celălalt, realitatea este că eu voi pleca din oraș și nu mă interesează o aventură temporară.

După ce mai bău cafea, el o privi din nou insistent, pe deasupra cănii.

- Aventurile pot fi foarte distractive.

Angie pufni pe nas. Nu era sunetul cel mai elegant, dar exprima exact ce simțea.

- Da, așa este. Poate pentru un bărbat.

El se uită fix la ea, cu un aer glumeț, dar o întrebă foarte serios:

- Nu-ți place sexul?

- Nu am spus asta. E în regulă.

Rahat! De ce a spus asta? Parcă ar fi fluturat mantia roșie în fața taurului. Regreta ce a spus, dar nu putea retrage cuvintele. Bărbații consideră un afront personal dacă femeia nu consideră sexul ca pe cel mai grozav lucru, de la felierea pîinii încoace, fiindcă evident se simt datori să o convingă pe femeie că se înșeală amarnic, că...

Dare puse cana pe jos cu o bufnitură care aproape vărsă din conținut.

- Dacă este doar "în regulă", înseamnă că nu ai fost cu cineva care știe ce face.

Și ...*bingo*! Era un efort mare, dar Angie reuși să nu dea ochii peste cap. Îi ridică spre cer, solicitînd ajutor divin. Bunul ei simț striga la ea să o lase baltă, să schimbe subiectul sau să mimeze că s-a înecat, dar sexul a fost permanent pentru ea o sursă de insatisfacții, de la început chiar, iar acum ea se săturase să se tot prefacă.

- Uite, zise ea, e în regulă, doar că nu văd de ce toată lumea cîntă și dansează pe tema asta. Bărbatul ajunge la extaz făcînd sex. Femeia ajunge la extaz ajutată de mînă

– sau gură, dacă tipul ei este generos. Eu prefer să trec peste intermediar, ca să spun așa. Fără efort, fără mizerie. Iar răsplata este garantată.

El o privi ca fulgerat și se apropie de ea periculos, aproape lipindu-și nasul de al ei.

- Îți repet: pînă acum nu ai fost cu un tip care să știe ce să facă.

Poate că alții l-ar fi considerat intimidant, la fel ca ea, cîndva, dar nu acum. Prea multă apă a curs - la propriu - pe sub podul ei. Pur și simplu îl privi în ochi, exact cum făcea și el. Rațiunea începuse să-i urle la ureche: *Renunță! Renunță*! dar ei tot nu-i tăcea gura.

- Probabil tu crezi că ai un cocoș fermecat, care poate să facă minuni, nu-i așa?

- Pun pariu pe fundul tău frumos, spuse el. Aici nu e vorba de științe exacte. Cum tu te pricepi să faci cafea, eu mă pricep să regulez.

Angie simțea că trebuie să rîdă și chiar asta făcu. Cum hohotele de rîs aproape o înecau, el se hotărî să salveze din mîna ei cana cu cafeaua care amenința să se reverse.

- Vrei să spui că tu calculezi volumul total, pe care-l împarți...i se părea atît de ridicol, încît nu mai continuă.

Cu gesturi calme Dare puse ambele căni pe podea, apoi se rostogoli deasupra ei. Rîsul ei se stinse, pe măsură ce greutatea lui o apăsa, iar tăria și fierbințeala dintre picioare insista cu presiunea asupra ei. Dacă ar fi fost

imună la el, gestul lui ar fi enervat-o, dar nu era imună; nu a fost niciodată. Nici nu se temea de el, cel puțin nu fizic. Nu avea destulă încredere în el încît să-şi exprime sentimentele, dar corpul ei, siguranța ei fizică? Da, absolut, fără nici o ezitare.

- Nu chiar în atîtea detalii, spuse el pe un ton gutural, insinuant, iar vibrațiile vocii lui o pătrundeau profund prin piele. Privirea lui arzătoare o analiză atent şi ochii rămaseră ațintiți asupra gurii ei. Hai să facem un tîrg.

- Aici nu sîntem la un show televizat. Eu nu glumesc cînd e vorba de sex. Angie nu era încîntată să poarte conversația cu el deasupra ei şi îl apucă de umeri cu ambele mîini, dar nu-l împinse de pe ea.Avînd în vedere ce i-a spus despre sex, recunoştea plăcerea vinovată provocată de trupul lui fierbinte şi greu, dar nu intenționa să-i împărtăşească acest secret. Ce făcea plăcerea şi mai vinovată era erecția pe care o simțea. Ar fi vrut să depărteze picioarele şi să-l primească între pulpele ei, dar nu l-ar folosi, exact cum ea nu dorea să se lase folosită de el? Sau parte din sex însemna să oferi şi să primeşti plăcere? Nu putea decide în momentul acesta, fiind prea neatentă.

- Bine, fiindcă nici eu nu glumesc. El se lăsă mai mult peste ea, mişcînd uşor picioarele, într-un mod subtil, reuşind să-i depărteze puțin pulpele, cu intenția de a-şi insinua erecția mai adînc între coapsele ei, ajungînd chiar

să-i tatoneze clitorisul. Uite ce tîrg îți propun: dacă te fac să ai orgasm în timp ce ne regulăm, nu sînt permise mîinile sau gura – deși, trebuie să-ți zic, partea importantă pentru mine este orgasmul, nu cum ajungi tu la el – atunci o să continuăm mica noastră aventură cît timp rămînem aici. Cine știe? Pe criza asta poate va dura cîteva luni. Nici nu știu dacă banca îmi va aproba un împrumut pentru suma pe care mi-o ceri.

Ea încercă să-și retragă capul spre spate, dar din poziția în care se afla, nu era posibil, așa că se uita la el în continuare mirată.

- Te folosești de criză și de un împrumut bancar ca să mă convingi să fac sex cu tine? Ea continua să vorbească, prelungind conversația, dar habar nu avea de ce o face, fiindcă toată atenția îi era focalizată pe presiunea exercitată de penisul lui între pulpele ei. Inima bubuia să-i spargă pieptul; probabil că și el simțea asta, fiind lipit cu pieptul de pieptul ei.

- Deci ignori și respingi tot ce ți-am spus în afară de asta.

- Dare, a fost un simplu sărut! *Unul*! Cum de-ți trece prin cap că sînt dispusă să-mi asum un asemenea risc, chiar dacă aș fi genul de femeie care iubește riscul, doar că eu nu sînt?

- Sărutul acesta, răspunse el și o mai sărută o dată, dar acum era cu mult mai ușor și tentant, ca o

dezmierdare, deloc imperativ, tandru, dar nu profund. Angie încercă să păstreze distanța și să nu răspundă – cam două secunde. Apoi dulceața și farmecul sărutului, tentația pe care o emana îi anihilară orice rezistență.

Angie făcea exact cum făcea cînd poftea la înghețata cu ciocolată, dar își spunea că nu va mînca, apoi deschidea frigiderul, iar înghețata era acolo, în fața ei; ea lua cutia, o deschidea și în trei secunde mînca înghețata așa cum o leoaică înfometată mănîncă o gazelă. Chiar așa. Atît de mult îl dorea pe Dare. Dorința nestăvilită o luă și pe ea prin surprindere, fiindcă pînă atunci nu tînjise după nimeni. A avut pasiuni în adolescență și a *crezut,* ar fi jurat că l-a iubit pe Todd, dar pînă acum nu a mai simțit ca pe o durere dorința de a atinge și a fi atinsă.

Apoi el îi dădu drumul și o ajută să se ridice. Ea se străduí să-și țină mîinile acasă și se relaxă, pentru a-și liniști inima turbată. Cît despre *durerea* pe care o simțea între picioare, era acolo, ca și aceea din profunzimea feminității ei, care-i contracta toți mușchii și o făcea să-și simtă sfîrcurile întărite.

- Eu nu voi face presiuni, zise el. Bine, nu prea mari, oricum. Măcar în acest sens poți avea încredere în mine.

- Sigur că am încredere în tine, replică ea imediat, iar propriul ei răspuns o tulbură, nu doar fiindcă era adevărul, ci și pentru că el redase în cuvinte ceea ce ea gîndise cu cîteva secunde înainte.

- În anumite privințe, da, dar nu despre asta e vorba, nu-i așa?

Dare era mult prea șmecher pentru liniștea ei, numai că ea i s-a confesat mai mult decît a făcut-o cu altcineva. I-a spus despre sine cele mai stînjenitoare realități, iar un om cu mintea cît de cît vigilentă putea citi printre rînduri, reușind să depisteze lucrurile și locurile unde ea avea cele mai mari îndoieli și unde era total lipsită de încredere.

- Vrei să știi despre ce cred eu că e vorba? Cred că ești înfierbîntat, nimic mai mult. Ești înfierbîntat, iar eu sînt aici, la îndemînă și îți convine – deocamdată. Fără legătură cu alte lucruri, în viitorul nu prea îndepărtat eu voi pleca. Noi nu avem un viitor, iar pe mine nu mă interesează relațiile temporare.

- Dar nu ești obligată să pleci, replică el.

- Ca să-mi cîștig pîinea, da.

- La naiba. Nu voiam să scuip asta acum, dar...

Angie deveni bănuitoare și se ridică mai bine.

- Ce să scuipi?

Evident enervat de tonul ei, el spuse:

- Nimic urît. Doamne, te uiți la mine de parcă am sugerat să atacăm o bancă. E vorba de o treabă la care vreau să te gîndești, atît.

- Bine, hai să auzim, spuse ea.

- Hai să mîncăm mai întîi, apoi mai bem o cafea.

Dare trăgea de timp. Acest detaliu o îngrijora, fiindcă

el era un bărbat direct şi nu putea fi încuiat cu nimic. Doar nu vor pleca nicăieri, ziua era lungă şi aveau timp berechet să vorbească. Ei nu-i era chiar foame, dar încă o cană de cafea era binevenită.

Stocul lui de hrană din dulap includea fulgi de ovăz, batoane cu cereale pentru micul dejun, amestecuri pentru supe şi diverse mîncăruri deshidratate, precum şi multe brioşe ambalate individual. Ea alese cereale cu aromă de scorţişoară şi, cît timp mînca din bol, se întreba ce urma el să scoată de sub mînecă. I-a spus că nu va trebui să plece, dar ea trebuia să-şi cîştige existenţa şi nu se putea spune că în comunitatea lor restrînsă, oportunităţile de a găsi o slujbă erau din abundenţă.

- Înainte să începem să discutăm, vreau să-mi schimb hainele, spuse ea, după ce termină cerealele. Luă cana cu cafea între palme, ca să se încălzească de la ea şi bău tacticoasă, chiar dacă avea alte lucruri în minte.

Ştia un lucru: deşi era doar ceva complet psihologic, se simţea mai bine dacă era îmbrăcată complet în timp ce vor purta această discuţie serioasă. Cum pînă atunci purtase pantalonii lui de corp şi un flanel tot de împrumut şi se simţise excelent, în aceste haine era incapabilă să discute probleme serioase. Voia să se mai spele pe dinţi o dată. Din anumite motive, o igienă corespunzătoare este esenţială.

El ridică din umeri; poate îi convenea că mai are

timp să-şi argumenteze pledoaria, oricare ar fi fost aceasta. După ce au adunat toate resturile şi au băut a treia cană de cafea, el a ieşit din zona de dormit şi a tras perdeluţa despărţitoare, oferindu-i pţină intimitate ca să se schimbe.

- Cît timp te îmbraci, eu o să-ţi curăţ de noroi hainele şi o să le pun la uscat. Vei avea nevoie de ele cînd vom pleca de aici.

- Bine. Mulţumesc.

Dare coborî, iar ea rămase singură. După ce auzi uşa de la intrarea în cabană închizîndu-se, Angie se dezbrăcă repede, se şterse cu cîteva şervetele umede şi se spălă pe dinţi. Ar fi vrut să se pieptene, dar îşi trecu degetele prin păr şi atît.

Dare se întoarse probabil cu găleata plină, fiindcă o lăsase afară, să colecteze apă de ploaie în ea. Apoi îi spălă pantalonii plini cu noroi.

Angie se simţea acum grozav, după ce îmbrăcase lenjeria şi hainele proprii. Nu şi-a pus sutienul, fiindcă nu l-a găsit, dar oricum nu avea nevoie. Cel pe care-l purta îi masca doar sfîrcurile, ca să nu se vadă prin materialul bluzei, doar atît.

Cu blugii i-a fost mai greu, fiindcă nu putea să îndoaie piciorul drept suficient cît să strecoare piciorul prin cracul strîmt al pantalonului, dar rulă materialul şi reuşi.

Constată că blugii cădeau de pe ea, semn că a slăbit

ceva, de atîta efort depus cînd s-a tîrît prin noroi şi ploaie, plus caloriile consumate ca să reziste hipotermiei. Acum noaptea aceea teribilă i se părea ireală, de parcă ar fi văzut-o într-un film şi nu i s-ar fi întîmplat chiar ei. Contrastul dintre atunci şi acum, cînd era la adăpost într-o cabană confortabilă, iar lumea ei se limita la salteaua moale, pe care o împărţea cu Dare era teribil. Subconştientul ei îi provocase visul acela, iar acum, trează fiind, realitatea acelor momente i se părea şi mai îndepărtată.

Cînd nu mai avu ce să facă, îşi desfăşură banda elastică din jurul gleznei. Umflătura se mai retrăsese, iar încă o zi de odihnă la orizontală îi va fi favorabilă. Dacă putea să încalţe gheata şi vremea va fi mai bună, ar putea încerca să meargă ajutată de un baston. Factorul principal era vremea. Chiar şi dacă se va opri ploaia, va mai trece un timp pînă ce apele se vor scurge la vale complet. Pînă atunci ei nu vor pleca nicăieri.

Reuşi să tragă un ciorap pe piciorul stîng, iar pe dreptul nu reuşi să-l aranjeze, fiind totuşi umflat. Aşa că refăcu bandajul elastic împrejurul gleznei. Trebuia să se acopere peste picior fiindcă îi era frig la degete. Auzi din nou uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se. Dare va pune găleata să mai colecteze nişte apă de ploaie.

Deşi nu a stat mult timp în frig, Angie se gîndi că Dare ar aprecia încă o cană de cafea, aşa că verifică filtrul şi

văzu că mai erau cam două cafele în el. Puse la încălzit cafeaua, iar cînd auzi că Dare a intrat pe uşă, îi strigă:

- Am mai încălzit puţin cafeaua, dacă mai vrei o cană.

- Sună bine. Urc şi eu imediat, mai întîi vreau să întind hainele astea, să se usuce.

Ea îi acordă un minut, apoi puse în cana lui destul zahăr cît să înece un cal, socotind după cît zahăr văzuse că şi-a pus el însuşi. Îşi turnă şi ei o cană, apoi văzu capul lui apărînd pe scară. Imediat inima îşi reluă ritmul alert, iar fluturaşii reîncepură să-i zboare prin stomac.

- Am pus eu zahăr deja, spuse ea întinzîn cana spre el.

- Mersi. Luă o înghiţitură sănătoasă. Mamă, dar e bună. De acum încolo poţi să faci tu cafeaua.

- Asta voiam să propun şi eu. Ce mai e pe afară? Singurul ei contact cu copacii de afară a fost cînd Dare a ajutat-o să iasă şi să meargă la toaleta portabilă din spatele cabanei, aceasta fiind construită într-un loc mai ferit, cu vizibilitate redusă.

- Singurul motiv pentru care mi-aş dori să plec de aici ar fi o problemă de viaţă şi de moarte. Vremea e oribilă. Partea bună este că nu mai plouă atît de tare. După prognoză, ar trebui ca după amiază să se mai domolească.

- Au subestimat cantitatea de apă.

- Mie-mi spui. Dare se aşează pe saltea şi îşi scoase ghetele, le şterse cu o bucată de prosop uscat, apoi le puse

de-o parte. Luă cana de cafea şi se lăsă pe spate, cu capul rezemat de perete. Ei i-ar fi plăcut să-l privească direct în faţă, dar nu-şi putea încrucişa picioarele sub ea, aşa că se mulţumi să se instaleze alături de el, cu picioarele întinse lîngă ale lui, la cîţiva centimetri depărtare.

- Aş fi preferat să-l las pe Harlan să-ţi prezinte oferta mea, zise el.

- E chiar atît de rău?

- Practic eu cred că ne-ar conveni la amîndoi. Vreau să mă extind, să aduc mai mulţi clienţi, să diversific activitatea, dar nu pot face mai multe lucruri de unul singur.

Angie se gîndi că evident, avea mult de lucru, fiindcă îi subtilizase clienţii unul cîte unul, iar acum erau toţi ai lui.

- Nu căuta să înscrii puncte, Callahan.

- Dar nu încerc să înscriu puncte, Powell, ci să-ţi ofer, în pu...la naiba, nu pot vorbi dacă nu înjur. Am stat prea mult în armată. Vreau să-ţi propun ceva, m-ai înţeles?

- Încă nu, spuse ea impasibilă, privindu-l cu coada ochiului.

- Vreau să te angajez, explică el nerăbdător. Cu spaţiul pe care-l ai tu, voi avea unde să cazez mai mulţi clienţi, dar tot singur sînt, aşa că nu-mi ajunge să am doar spaţiu în plus, decît dacă organizez grupuri mai mari. E fără rost să mă extind ca spaţiu, dar nu şi ca posibilităţi,

nu? Am nevoie de cineva care să ghideze celelalte grupuri la vînătoare, dar să fie cineva în care am încredere şi care cunoaşte locurile. Aşa că nu va mai trebui să pleci, nici să te muţi, fiindcă voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de cazare.

- Angajează-mă, spuse ea sec. Era uimită, dar nu ştia dacă oferta o flata sau o insulta, dacă o bucura sau o întrista. Va pierde casa, dar nu de tot. Îşi va pierde afacerea, dar va continua să facă exact ce-i place. Nu va mai fi autonomă, dar nu era mare scofală, fiindcă autonomia însemna şi multă răspundere plus constrîngeri.

- Am nevoie de cineva care să se ocupe de hîrţoage.

- Ah, uite aşa apare motivul *adevărat*. Era destul sarcasm în tonul ei, dar adevărul era că oferta lui o mişca profund, după ce trecuse şocul iniţial. Ba chiar îi era recunoscătoare. Poate că după ce va rumega totul mai în detaliu îi va fi şi mai recunoscătoare, dar pentru moment căuta să vadă ce posibilităţi avea să nu mai fie propriul ei şef. Mai lucrase pentru alţii în trecut, mai mult timp decît muncise la propria-i afacere, aşa că nu i se părea imposibil. Îi *plăcea* să aibă propria afacere, îi *plăcea* să planifice şi să pregătească, îi plăcea să răspundă doar în faţa propriei persoane.

În acest moment vedea bine punctele forte, dar şi pe cele slabe. Un punct avantajos era acela că va avea bani

din vînzarea casei, bani pe care putea să-i investească pentru viitorul ei. Va scăpa şi de o ipotecă, aceasta devenind durerea de cap a lui Dare. Cel mai mare minus era că nu va mai deține controlul activității ei. Îi plăcea să facă lucrurile așa cum dorea.

Dar, dacă accepta slujba, însemna că va rămîne *acasă*. Și va fi aproape de Dare...doar că el va fi şeful. Acesta era un foarte mare minus. Dacă el îşi imagina că între ei se va înfiripa ceva, cît timp era patronul ei...nu. Așa ceva nu se va întîmpla. Simțea cum i se strînge stomacul.

Se strădui să-şi ordoneze gîndurile. De ce ar deranja-o, cu excepția cazului cînd în subconştient se hotărîse să se culce cu el?

Doamne. Situația era deja foarte complicată, iar el o complica şi mai mult.

Capitolul douăzeci și cinci

- Trebuie să mă gîndesc, răspunse ea.

- De ce? Vrei să rămîi sau nu?

Comportament tipic masculin. Dă-le dracului de torpile, cu toată viteza înainte. Pentru el situația era simplă. El îi oferea o înțelegere, iar ea o accepta sau nu. Doar că ea vedea torpilele și nu voia să explodeze. Ea voia să...nici nu știa prea bine ce vrea, fiindcă nu s-a gîndit încă la toate nuanțele și posibilitățile.

Nu putea să-i spună sec: *fiindcă nu vreau să mă culc cu șeful meu* , întrucît era încă pe mare, fără legătură cu posibila lor relație, punct. Totul, cu excepția creierului ei, părea că o atrage spre el, dar, pînă ce acest creier al ei nu se îmbarca, obișnuindu-se cu ideea, ea nu va face un pas.

Cum putea lua o decizie definitivă în legătură cu ceva care era foarte nedefinit? Nu avea sens ca acum să hotărască dacă va avea cu el o relație fizică și emoțională. În același timp nu avea sens să decidă în legătură cu o afacere, fiindcă dacă o va refuza, se va îndepărta de el, iar

dacă o va accepta, atunci îi va fi imposibil să păstreze relaţia...era atît de confuză, încercând să se gîndească la aceste lucruri. Ele nu puteau fi amestecate, dar nici separate.

- Ei? o întrebă el. Vrei să rămîi?

- Nu mă grăbi, da? Nu ştii sigur că vei putea lua împrumutul bancar şi...făcu un semn cu mîna prin aer, indicînd cabana – oricum nu putem face nimic acum. Sîntem blocaţi aici, aşa că nu e nici o grabă.

- Da, numai că dacă te decizi, am putea pune la punct unele detalii.

- Nu vreau să pun la punct nici un detaliu, vreau să mă gîndesc pe îndelete, ca să nu fac nici o greşeală! zise ea agasată. Doamne, ce grad ai avut în armată, pisălog-şef?

- Armata nu are şefi. Marina are. Spunînd asta începu să zîmbească, satisfăcut, după care se instală cu spatele lipit de perete. Eu am fost un E-şapte.

- În traducere liberă...?

- Sergent clasa întîi.

Cum ea nu avea habar de gradele din armată, spuse ironic:

- Ar trebui să fiu impresionată?

Atunci el izbucni în hohote de rîs.

- Nu prea. Sergentul este un şef de birou, care se omoară ca vice-preşedintele să dea bine, dar încasează

toate şuturile, cînd treaba merge prost. Singura diferenţă este că în armată există arme, explozibil şi alte porcării interesante, care ţin locul hîrtiilor. Principala mea treabă era să-i instruiesc pe locotenenţi.

Angie avea impresia că el îşi subestima activitatea, altminteri de unde ar fi căpătat rănile acelea de şrapnel.

- Dar ce, ofiţerii trebuie instruiţi?

- Ca orice nou-venit în orice instituţie. Sînt tineri cînd vin, fără experienţă, nu au fost niciodată în luptă şi pot lua decizii proaste. Cei isteţi îi ascultă pe sergenţi. Dacă avem noroc, cei cretini decid că nu-şi doresc o carieră în armată şi pleacă, înainte să moară sau să provoace moartea altora.

Angie trăise bine toată viaţa fără să se gîndească la viaţa celor din armată, dar brusc încercă să-şi imagineze cam cum era. Voia să ştie ce a făcut el, cu ce-şi umplea zilele şi ce prieteni şi-a făcut. Voia să afle cum a fost rănit, dar ezita să întrebe. Proaspăta lor legătură-posibilă-relaţie nu avea nici treizeci şi şase de ore. În acest răstimp evident că multe lucruri s-au comunicat involuntar, dar întrebările personale încă mai cereau timp.

- Ţi-a plăcut? Să fii în armată, vreau să spun.

- A fost oarecum distractiv. Cu bune şi cu rele. El îşi lăsă capul pe spate, cu ochii semi-deschişi şi apelă la amintiri. Sînt tipi cu care am luptat, care vor fi prietenii mei pînă cînd voi muri. Cu toate astea, nu m-am gîndit că asta va fi cariera mea. Cînd m-am înrolat, mi-am zis că

voi servi maxim zece ani. Voi absolvi liceul şi voi vedea cîte ceva din lumea asta. Şi asta am făcut, adăugă el rîzînd. Dar după ultima mea întîlnire cu obiecte metalice ascuţite, mi-am reevaluat poziţia. Deja stătusem cinci ani peste cei planificaţi. Aşa că am plecat.

Cum el adusese subiectul la fileu, Angie profită din plin să-l exploateze.

- Aşa ai căpătat rana aceea de la gît?

- Da. În primele două săptămîni nu puteam vorbi, din cauză că era umflat. Doctorii mi-au spus că mă voi face bine şi nu m-am panicat. A fost frustrant, totuşi. După ce mi-am recăpătat vocea, am rămas cu răguşeala asta, dar la naiba, dacă asta e partea cea mai urîtă a vieţii, înseamnă că am fost norocos.

- Presupun că sistemul tău nervos a fost foarte afectat, fiindcă nu puteai să înjuri, spus ea, privindu-l cu blîndeţe.

- Mai aveam puţin şi-mi trăgeam dracului un glonte în cap. Aspectul său masculin îi dădea de furcă lui Angie, mai ales anumite senzaţii provocate de zîmbetul lui răvăşitor şi de ochii aceia albaştri, pătrunzători.

Începu să rîdă. La început a crezut că e un bărbat morocănos şi rece, dar acum descoperea o parte a lui care se plia perfect pe simţul umorului apreciat de ea. El o privi mirat, apoi o luă pe după gît , o trase spre el şi-i acoperi gura cu un sărut, ca să nu mai rîdă.

Angie nu se putu stăpîni. L-a sărutat şi ea. Sărutul a

fost ceva obişnuit; după ce s-a petrecut o dată, acum devenea mai uşor. Puse două degete pe maxilarul lui nebărbierit şi se delectă cu mirosul pielii lui. El scoase un geamăt, ca mai devreme, de plăcere, apoi adînci sărutul, aplecînd uşor capul, ca să o facă pe ea să cedeze necondiţionat. O cuprinse în braţe, iar ea se topi complet. Era o îmbrăţişare călduroasă, care o susţinea în egală măsură, dar o şi făcea să se simtă în siguranţă, ocrotită. În clipa aceea era pregătită să-şi deschidă picioarele şi braţele, acceptîndu-l.

Greutatea unui bărbat asupra ei... se bucurase de asta cîndva, iar acum îi lipsea. Îl mîngîie pe ceafă, strecurîndu-şi uşor degetele prin părul lui. Se simţi obligată să se desprindă o clipă din sărutare , atît cît să-l avertizeze:

- Doar pentru că te sărut, nu înseamnă că voi face sex cu tine.

El ridică uşor capul, cît să o privească, iar cînd o făcu, în ochi i se citea clar dorinţa sexuală.

- Deocamdată, completă el ironic, dar ea nu răspunse la provocare.

O apucă de coapsă şi masă uşor, apoi strecură degetele pe sub hainele ei. Înainte să-şi dea seama mai bine, Angie simţi o mînă aspră, dar fierbinte, masîndu-i sînul. Asprimea palmei lui îi întări imediat sfîrcul sensibil. Începuse să devină neliniştită, fiindcă avea sîni mici, dar el scoase imediat acele gemete de plăcere intensă, pe care

le asociezi imediat cu o plăcere imensă. Cu o mişcare dibace ridică bluza şi se opri cu buzele asupra sfîrcului.

O fracţiune de secundă ea păru surprinsă, dar anticipa următoarele mişcări, după care gura lui flămîndă şi umedă îi învălui sfîrcul. Cu limba începu să traseze cercuri concentrice, atingînd delicat, apoi presînd şi în cele din urmă sugînd pînă ce simţi efectul dorit. Valuri de plăcere o inundau, muşchii abdominali se contractau anticipativ, iar pielea devenise parcă electrizată.

Dare se juca acum cu limba şi cu buzele pe mameloanele excitate, trecînd pe rînd pe la fiecare sfîrc, tatonînd, dezmierdîndu-l, în timp ce degetele frămîntau sînul dornic de mîngîieri. Apucă bine cu gura un sfîrc şi trase uşor în sus: ea se arcui sub el, vibrînd inundată de dorinţă şi emoţie. El se lăsă uşor peste ea, controlîndu-i mişcările, iar limba lui reluă ritmic loviturile delicate asupra sfîrcurilor, trăgîndu-le uşor, spre a împrăştia ecoul senzaţiilor pînă între picioarele ei, foarte profund.

Ridică apoi capul, privind-o cu ochi de foc şi zîmbet senzual, întrebînd-o:

- Mai vrei?

Angie înţelese imediat ce făcea el. Cînd faci dragoste este ca şi cînd ai rostogoli un bulgăre la vale, cu viteză crescătoare, urmînd ca el să atingă un moment inevitabil. Dacă Dare nu se oprea acum, chiar în clipa asta, era clar că amîndoi nu se vor opri. El ar fi putut continua să o

seducă în modul acesta plăcut, ajungînd să facă dragoste fără nici un protest exprimat de ea. Acest fapt o stînjenea, fiindcă îi spusese că nu va face sex cu el.

Dar nici el nu o va lăsa să regrete după aceea, spunînd că a grăbit-o, sau că nu i-a oferit timp de gîndire. Dare o obliga să fie cu el tot drumul. Angie nici nu înțelegea dacă trebuie să fie supărată, că el o consideră laşă, sau să-i fie recunoscătoare că el îi oferea posibilitatea de a merge lent.

Ambele.

Ea respiră adînc, remarcînd că răsuflarea lui era mult mai precipitată, sub imperiul pasiunii.

- Nu. Cred că nu trebuie să mergem mai departe, zise ea. Mulțumesc. Măgarule.

El se ridică puțin de pe ea, dar rămase sprijinit într-un cot şi o întrebă, privind-o ştrengăreşte, cîntărindu-i reacțiile:

- Recunoşti că te-ai simțit tentată, nu? O mîngîie pe buză uşor, cu vîrful degetului.

Nu avea nici un rost să nege, deci să mintă.

- Chiar dacă-mi place să te sărut, problemele nu dispar.

- Despre ce probleme discutăm mai exact? Mie mi se pare totul clar şi precis. Fie mă placi, fie nu mă placi – dar am dovada şi aş spune că mă placi – apoi fie vrei să rămîi aici, fie nu vrei.

- Ai fi şeful meu, sublinie ea.

- Nu cred că asta te-ar opri să mă critici, dacă ai crede că am nevoie. Vorbise pe un ton serios. După aceea o privi el mustrător cînd o întrebă: vrei să spui că m-aş folosi de asta ca să te presez să te culci cu mine?

- Nu, mai mult mă gîndesc ce ar spune despre mine faptul că mă culc cu şeful. Iar asta ar însemna că am decis să mă culc cu tine, dar eu nu am decis asta, acuma vezi de ce trebuie să mă gîndesc foarte bine.

El căzu pe spate şi rămase cu ochii pironiţi în tavan.

- Doamne, apără-mă de o femeie care se gîndeşte. Oare ce logică mai e şi asta? Una nu are de-a face cu cealaltă.

- Poate nu pentru tine, dar să fim sinceri, tu eşti plancton, iar eu sînt o formă superioară de viaţă. Pentru mine detaliile contează.

El surîse din nou, foarte amuzat şi o întrebă nedumerit, fără să se uite la ea:

- Plancton?

- Poate algă.

- Ce zici de o amibă excitată?

- Amibele nu se excită, ele se divid.

- Hmmm, mormăi el şi rămase locului, evident nemulţumit de răspuns. Atunci aş putea fi eu, fiindcă m-am excitat degeaba, că de regulat....

Angie se întoarse pe-o parte zîmbind la rîndul ei. Era

prea intimă poziția lor, așa întinși unul lîngă celălalt, dar conversația amuzantă era captivantă. Dare era nostim, sexi, morocănos și profan, iar ea nu se plictisea deloc ascultîndu-i comentariile.

- Nu acuma, cel puțin. Așadar, exceptînd faptul că ne-am dezbrăca pînă la piele, ce vom face toată ziua? Ai adus ceva cărți de citit cu tine? Cărți de joc? Doar nu intenționai să stai aici o săptămînă, fără să te distrezi cu ceva, nu?

- Am cărți de citit și cărți de joc. Am și iPod-ul meu. Dar ai spus că sînt algă. Ce te face să crezi că vei pune mîna pe vreuna dintre ele?

- Simțul tău de fair play.

- Să știi că te cam înșeli aici. Eu joc doar ca să cîștig.

Pînă la urmă a făcut-o să-l roage să-i dea cărțile, dar a glumit doar, iar ea nu s-a supărat. După ce a scos cărțile de citit din rucsac, iar ea s-a abținut să nu-l plesnească, a început să regrete că l-a implorat, văzîndu-le titlurile. Una era o carte tehnică despre cum să-ți încarci pușca singur, iar cealaltă era un studiu geologic despre tectonica plăcilor terestre. Se uită la el cu uimire.

- Nu puteai să iei și un roman, două?

- Le-am luat pe astea gîndindu-mă că singura cale să le citesc este aceea de a le lua cu mine aici, unde voi citi rahaturi fiindcă altceva mai bun nu am.

Angie rîse, lăsă cărțile, luîndu-le pe cele de joc.

- Ce vrei să jucăm? Remy, Blackjack, Texas Poker?

- Nu Remy. Jocul ăsta este pentru dame fandosite.

- Aha. Înseamnă că te temi să nu te bat la Remy, de aceea nu vrei să jucăm.

- Aşa crezi tu? spuse el provocator. Apoi e aşează cu faţa la ea, cu picioarele încrucişate. Tu începi, Powell.

Ea uitase de anii ptrecuţi de el în armată. Dare juca Remy fără milă, la fel ca la război, dar şi ea era bună, iar odată ce văzu cît de priceput era, se concentră şi cîştigă două din patru partide. El ar fi vrut o remiză, dar ea refuză.

- Ce rost mai are? Dacă mă baţi, o să te fuduleşti cu asta şi îmi voi schimba părerea despre tine. Dacă eu cîştig, vei pune bot şi asta mi-ar schimba părerea despre tine. Crede-mă, oricum s-ar întîmpla, nu vei ieşi neşifonat.

El rîse, apoi amestecă şi împărţi cărţile.

- Nu-ţi place să pierzi, nu-i aşa?

- Absolut deloc.

- E bine de ştiut. Aşadar, cînd ne certăm, ar fi bine să te las să cîştigi cam la o jumătate din discuţii?

- Să mă laşi? repetă ea delicat, încruntîndu-se revoltată.

- Nici nu vei şti. O privi zîmbitor din nou şi începu să amestece iar cărţile. Ce mai jucăm? Pe ce punem pariu?

- Pariu? Dar jucăm de amuzament.

- Eu nu joc de amuzament, spuse el serios. Cărţile de joc sînt un lucru serios.

- Dar tocmai ai jucar Remy de amuzament.

- Nu, am jucat Remy ca să-ți demonstrez că te voi bate.

- Pentru tine totul e un concurs?

- Sînt bărbat. Chiar și pișatul e un concurs.

Sporovăiala asta amuzantă a continuat cu cîteva partide de Texas Poker – era cu siguranță mai bun ca ea la orice joc –apoi au trecut la Blackjack. După un timp s-au plictisit de jocuri de cărți. Resemnată, ea luă cartea tehnică, despre cum să-ți încarci singur arma și începu să citească din ea. Măcar ar putea folosi informațiile de acolo într-o situație viitoare, pe cînd despre plăcile tectonice, era sigură că nu avea rost să citească, neputîndu-le influența în vreun fel sau altul. Dare nu a comentat alegerea ei, ci a luat cartea rămasă disponibilă și a mutat lanterna astfel încît să le ofere amîndurora lumină suficientă, apoi s-a așezat și el cu picioarele întinse, ca să citească.

Ziua trecea greu. Afară ploua mocănește, dar compania veselă și nenumăratele lui provocări, cu tentă sexuală încălzeau atmosfera. După ce a citit suficient, pe Angie a luat-o somnul, așa că s-a lungit și a ațipit, relaxată și în siguranță alături de Dare.

Cînd s-a trezit, au mîncat puțină supă și cîte un baton proteic, la masa de prînz.

El a coborît la un moment dat, fără să spună unde merge, apoi a revenit cu găleata plină cu apă de ploaie pe

jumătate, a pus recipientul în fața ei și i-a spus:

- Dacă reușești să-ți strecori piciorul în găleata asta, poate că nu mai e cazul, dar apa rece ar putea să te ajute, să-ți dezumfle puțin glezna.

Angie își scoase bandajul elastic, ridică tivul pantalonului și puse piciorul în apă. Lichidul îi acoperea bine glezna.

- Cum ai colectat așa de multă apă atît de rapid?

- Am pus găleata ca să adune ce vine de pe acoperiș. M-am gîndit să adun apă pentru spălat diseară, dar mi-am zis că e mai bine să-ți pui piciorul în ea. Mai avem timp să facem rost de apă proaspătă.

Cît ea își ținu piciorul în apă, el se întoarse tacticos la cartea despre fascinanta mișcare a plăcilor tectonice.

Cu bărbia sprijinită pe genunchi, Angie îl studia cum se încruntă pe măsură ce citește, cum înclină capul cînd studiază hărțile sau tabelele din carte. Nu și l-a imaginat un mare amator de lectură, dar practic ce știa ea despre el? Atît de mult l-a disprețuit, atît de furioasă fusese pe el încît nu și-a închipuit că acest bărbat poate fi altceva, în afară de un ghimpe în coastă.

De la bun început și-a dat seama – o trădau fluturii din stomac –că la nivel sexual putea să fie foarte afectată de el, chiar de aceea i-a acordat atît de multă atenție. Ce nu știa ea era că el putea să o facă să rîdă. Nu și-a dat seama că simplul fapt de a fi cu el i-ar oferi sentimentul

de liniște și împăcare, de parcă lucrurile care pînă atunci au apăsat pe umerii ei, nu mai erau la fel de dificile.

Oare îl iubea? Nu avea încredere în propriile-i sentimente, mai ales cînd ele se nășteau brusc – fusese ceva brusc la ei - și dacă se lua după fluturii din stomac. Totuși, nu putea să ia o hotărîre bazîndu-se doar pe cele treizeci și șase de ore de cînd erau împreună, oricît de palpitante ar fi fost cîteva momente din acest interval și cu toate că a dormit în brațele lui jumătate din acest răstimp.

Supraviețuirea îi legase cu legături puternice, iar ea înțelegea perfect acum cuvintele lui referitoare la prietenii pe care și i-a făcut în armată, care-i vor rămîne prieteni pînă cînd va muri. La fel simțea și ea pentru el acum.

- De ce mă privești astfel? o întrebă el absent, dovedind că, oricît de absorbit părea că este cînd face un lucru, era foarte atent la ce se petrecea în jurul său.

- Mă gîndesc.

- Ai ajuns la vreo hotărîre?

- Încă nu.

- M-aș putea bărbieri, sugeră el.

- Mi-e indiferent.

- Bine, pentru că ar trebui să folosesc cuțitul. Nu am luat cu mine nici o lamă.

Iar a surprins-o zîmbind, iar zîmbetul acesta nu era doar pe chipul ei, ci și în inima ei.

Capitolul douăzeci și șase

Mai tîrziu în după amiaza aceea ploaia s-a transformat în burniță, apoi după cîteva minute s-a oprit complet. Liniștea subită, după atîta răpăială continuă era la fel de tulburătoare ca și furtuna. Dare ridică puțin capul, ascultă, apoi zise:

- Cred că aduc găleata înăuntru, că mai multă apă nu se va strînge.

Angie răsuflă ușurată. Ploaia a fost prea anchilozantă și ea se bucura că acum s-a oprit. Poate că temperaturile vor scădea puțin, cum era normal în această perioadă a anului, dar stătea bine la capitolul haine groase și era fericită că foarte curînd vor putea să pornească în jos.

Doar dacă nu-i va mai surprinde o altă furtună de zăpadă.

Va trebui să fie foarte atenți, fiindcă torenții acumulați pe creste puteau schimba harta drumurilor forestiere. Mai multe zile rîurile vor rămîne umflate, dar cum amîndoi cunoșteau bine locurile, nu se temeau.

- Dacă va trebui, vom putea ocoli pe la sud, pînă ce vom ajunge la Badger Road, zise el, iar ea tresări, fiindcă

din nou gîndurile o purtau aiurea. Ştii despre ce zonă vorbesc, nu?

- Cred că da. Este un drum nepietruit, nu?

- Exact. Este ruta ocolită. Sper să nu fim obligaţi să ne abatem din drum pe acolo.

Totuşi întrebarea principală era dacă glezna ei va rezista la atîta drum, sau dacă nu va rezista la mers de fel. Angie nu putea răspunde pînă mîine. Scufundarea în apă rece a ajutat-o totuşi; încheietura nu mai era aşa roşie, iar ea putea îndoi piciorul puţin. Dacă va putea să pună şi un ciorap pe picior, apoi gheata, asta era ceva ce va afla la timpul potrivit.

Trebuia informată şi poliţia statală despre Chad Krugman, asta cît mai curînd, plus că trebuiau luate măsuri legate de urs, dar...

- Dacă mîine nu pot să încalţ gheata, sau nu voi putea să merg prea mult, vreau să pleci de aici şi fără mine. Spuse totul repede, înainte să se răzgîndească. Trebuie să încerci să faci ceva chiar şi singur. Să ai doar grijă să nu păţeşti ceva, sau...

- Stai liniştită, în nici un caz nu te voi lăsa singură aici. Dacă nu vei putea să mergi, atunci vom mai sta aici încă o zi. Dare zîmbi. Îţi faci griji pentru mine.

Angie simţi cum se încinge la faţă, lucru caraghios, ţinînd cont de cîte se întîmplaseră între ei, doar că legătura fizică era una, iar sentimentele erau cu totul altceva.

Ea ştia de cînd a deschis gura care va fi reacţia lui, dar oricum şi-a spus părerea. Nu putea nega asta. În momentul de faţă cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-şi încrucişeze mîinile la piept şi să spună:

- Şi?

El dădu din cap cu înţeles, zîmbind.

Nu-l putea păcăli, dar nici pe ea nu se păcălea. Nu suporta gîndul că ar putea porni la drum singur, deşi logica spunea că Dare este un bărbat deştept, foarte abil în natură, bine înarmat, într-o formă fizică excelentă şi avea multe alte calităţi care ar trebui să o liniştească, dar ea simţea altceva. Pur şi simplu nu suporta ideea că va risca, plecînd pe jos, singur.

Pe de altă parte, amîndoi ştiau că ea putea să aştepta aici, unde era în siguranţă: avea mîncare şi apă, se putea încălzi, era înarmată. Ea ştia ce însemna că vrea să rămînă cu el, dar asta mai însemna şi că doar încrederea pe care o avea în el îi dădea certitudinea că o poate apăra, deşi dacă plecau împreună, pentru ea era mult mai riscant. Pe ea nu o interesa prea mult, atîta timp cît obţinea ce doreşte.

Ieşitul afară la toaletă a fost mult mai simplu în seara aceea, fiindcă nu mai avea nevoie de manta de ploaie. Cînd Dare a dus-o afară, el a privit cerul şi a văzut puzderia de stele printr-o perdea difuză de nori. Vîntul se înteţise, anunţînd un front atmosferic rece. Puteau să se

trezească de dimineaţă cu temperaturi sub zero grade, dar cerul senin însemna că nu va ninge. Bucurie!

Ajunşi înapoi în cabană, au început pregătirile pentru somn: au încălzit apă pentru a se spăla puţin – ea prin părţile superioare, Dare mai pe jos – s-au spălat pe dinţi, şi-au schimbat blugii cu nişte pantaloni mai comozi, călduroşi.

Cînd ea s-a întins pe saltea şi a aranjat sacul de dormit, s-a trezit cuprinsă de o tristeţe inexplicabilă. Curînd vor pleca, iar ea nu dorea asta. Aceste două zile au fost, paradoxal...cu totul fructuoase, iar ei îi părea rău că pleacă.

Faptul că a fost obligată să se apropie de Dare i-a răsturnat viaţa. Pentru moment nu putea fi sigură că era o schimbare în bine, dar cu siguranţă putea garanta că a fost o experienţă agreabilă.

Au fost în siguranţă aici, în cabana lui Dare. Vremea bună însemna că vor părăsi această siguranţă curînd, mîine sau poimîine sigur, iar lumea reală era plină de primejdii. Dintr-o dată simţea pericolul venind dinspre lucrurile necunoscute, cum era locaţia lui Chad Krugman.

Ursul era şi el în libertate, dar se gîndi că se îndepărtaseră totuşi de teritoriul său şi puteau considera că sînt în siguranţă. Totşi, Chad dovedise că este extrem de periculos. Încercase el să coboare de pe munte chiar din seara aceea, sau găsise adăpost undeva şi aştepta să

treacă furtuna? Exista posibilitatea ca el să se fi întors chiar în tabăra ei, ca să lichideze ursul – slabă posibilitate, fiindcă nu se mai auzise nici o altă împuşcătură, iar mai întîi el ar fi trebuit să-şi recupereze puşca din propriul cort. Dar, se putea şi ca împuşcătura să fi coincis cu vreun tunet sau fulger, care au acoperit detunătura, numai că era vorba de prea multe coincidenţe.

Nu neglija deloc coincidenţele. El ar fi putut să facă exact ca ei, aşteptînd să se termine furtuna, iar de mîine să pornească, dacă vremea se îmbunătăţea. Era călare, doar dacă nu cumva reuşise să piardă calul lui Angie, aşa că va avea nevoie de mai puţin timp decît ei.

Dacă va ajunge aici, mai spre sud, sau va urma drumul obişnuit pe care-l făceau toţi cei care vînau în munţi, de unde să ştie ea? Dacă o lua pe varianta aceasta, va avea mari dificultăţi. Ea cunoştea aceste locuri, cunoştea rîurile pe care trebuia să le traverseze, ape adînci pînă la gleznă, pe cal, cînd au urcat, dar acum, acestea puteau deveni adevărate torente înfuriate. Dacă era deştept, nu va încerca să treacă peste ape, dar Chad nu era experimentat şi probabil că habar nu avea cît de puternice pot fi aceste torente dezlănţuite.

Nu se putea prevedea ce va face el. Nu ştiau pînă nu vor ajunge la Lattimore, dacă nu cumva Chad ajunsese acolo înaintea lor. Dacă vor ajunge ei primii, vor înştiinţa autorităţile şi poliţia se va ocupa de problemă.

Apoi ce? Ea se va întoarce la ea acasă, iar Dare va merge la a sa?

- Ai terminat? întrebă el strigînd şi o scoase din gîndurile tulburătoare.

- Da, poţi să urci.

În cîteva secunde Dare urcă, apoi trase perdeluţa care-i separa de restul încăperii şi păstra căldura acolo pe timpul nopţii. Cum umerii lui laţi umpleau spaţiul locul i se părea lui Angie şi mai strîmt.

El îşi descheie nasturii de la cămaşă, apoi o dezbrăcă încet, azvîrlind-o într-o parte. Lumina lanternei îi făcea pielea să strălucească electrizant, iar ea înghiţi în sec. Îi curgeau balele după acest bărbat.

- Nu îţi este frig fără cămaşă?

-Cum tu îţi tot foieşti de mine fundul acela beton, nu am nici o şansă.

Ciudat, dar se bucura că el era încîntat de fundul ei. Pe ea nu o prea interesase subiectul, la fel cum ştia că nu are sîni frumoşi, deşi îi putea admira oricînd, avîndu-i în faţă. Todd nu i-a făcut niciodată nici un compliment referitor la fundul ei. Făcea doar afirmaţiile uzuale, pe care le preferă bărbaţii cînd vorbesc despre sîni mici – că e o risipă să fie mai mari decît îţi intră în gură complet, etcetera – dar nu a spus-o prea convingător, mai ales că l-a observat că se uită lung la femei cu bustul generos.

Todd nu era genul de bărbat care înşeală, nici ea

nu l-a bănuit vreodată, dar chiar şi aşa, o durea să ştie că trupul ei nu este prea apetisant pentru el.

Acum se uita la Dare, uluită de adevărul lui.

- Doamne. Eşti genul de bărbat atras de funduri.

El sforăi de rîs.

- Măi să fie. Cum m-am dat de gol? Cu cele trei mii de comentarii pe care le-am făcut despre posteriorul tău, poate?

- De obicei bărbaţilor le plac ţîţele, asta e. Sînt surprinsă.

- Şi mie îmi plac ţîţele. Ale tale sînt frumoase, dar fundul tău este o capodoperă. Se aşeză pe saltea, începu să-şi dezlege şireturile, apoi le scoase şi le puse într-o parte. Stinse aragazul de campanie, lanterna şi se întinse alături de ea, făcînd culcuş cu trupul său în jurul ei, ca pînă atunci. Din nou ea simţi gura lui fierbinte la ceafă, apoi braţul lui o învălui protector şi o trase mai aproape de el, ca să o încălzească şi să o protejeze.

- Noapte bună, şopti el gutural.

Ea puse mîna peste a lui şi răspunse:

- Noapte bună, apoi închise ochii, dar era sigură că nu va putea adormi curînd, mai ales că gîndurile o chinuiau.

Nici el nu a adormit imediat. Era relaxat, dar nu dormea. Angie îl simţea cum aşteaptă ca ea să ia o decizie amînată, care de data aceasta era la îndemînă. Dare nu

grăbea lucrurile în nici un fel, iar dacă ea voia să doarmă, va adormi şi el, fără să scoată un cuvînt.

Dar mîine, dacă va putea să încalţe gheata, vor pleca de aici. Circumstanţele se vor schimba. Lumea se va amesteca din nou.

Ea chiar simţea nevoia să se decidă, sau avea încredere în decizia luată deja?

Tentaţia era acolo, o împungea, emoţională, dar şi fizică. Pe jumătate era îndrăgostită de el, iar acum nu trebuia să facă pasul final, decît dacă era gata să se implice într-o relaţie amoroasă cu el. Nu va fi totul doar lapte şi miere. O relaţie cu el includea inevitabil, probabil şi nişte rugozităţi, fiindcă el nu era şi nu va fi niciodată un bărbat manevrabil, dar nici ea nu era o Miss Stepford, aşa că nu-i putea cere lui să fie ceea ce ea însăşi nu era.

Chestiunile legale se puteau rezolva, chiar dacă relaţia lor era una temporară, sau una permanentă. Nu trebuia decît să facă pasul acela.

Se punea problema să aibă încredere în el sau să aibă în ea însăşi? Mai mult ca orice, trebuia să creadă în ea şi să aibă încredere că de data aceasta a ales bărbatul bun. Todd nu i-a făcut un mare rău; Dare a avut dreptate. Dacă ea l-ar fi iubit cu adevărat pe Todd, i-ar fi tras un şut sub centură, dar la urmă l-ar fi iertat pentru că nu a înţeles-o, pentru că nu a fost introspectiv, cum voia ea. Dacă el ar fi iubit-o cu adevărat, şi-ar fi respectat cuvîntul. Ce au avut

ei se numea Dragoste Firavă. Dacă el s-ar fi maturizat vreodată, devenind altceva, ea nu putea să ştie.

Acum era Dare – Dare care venise în căutarea ei pe o furtună năprasnică, o găsise, o cărase în spate cîteva mile, apoi continuase să aibă grijă de ea în moduri la care ea nu s-a gîndit vreodată. Dare făcuse ceva ce nici măcar prietenii ei nu au făcut: îi luase apărarea. El avea încredere în judecata ei, chiar şi cînd ea însăşi nu avea.

Angie deschise ochii şi rămase aşa în întuneric, iar acum noaptea nu mai era chiar atît de intensă, fiindcă stelele dădeau o lumină difuză. Lucrurile se schimbau, timpul se scurgea; simţea că trebuie să întindă mîna spre viaţă acum, sau să piardă această oportunitate pentru totdeauna poate.

Se putea reţine, dar a nu risca i se părea că înseamnă să nu aibă încredere nici în ea, nici în Dare, iar asta ar fi o greşeală mai mare decît riscul şi poate încă o decepţie. Poate nu va merge; dacă nu mergea, totuşi ea va rămîne cu experienţa de a-l fi iubit. Dacă el nu o iubea suficient de mult ca să-şi dorească mai mult, atunci greşeala va fi a lui, nu a ei.

Înainte să nu-şi piardă cumpătul, se răsuci în întuneric, cu faţa spre el, îl luă de gît şi îşi lipi gura de buzele lui.

Nu era nevoie de cuvinte, mai ales cînd aveau atingerile, nevoia şi dorinţa. El îşi strecură mîna la ceafa

ei, iar degetele lungi i-au pieptănat părul, apoi au cuprins capul, ca să controleze sărutul, înclinîndu-şi capul, ca să o sărute mai apăsat. Căldura lui şi gustul lui au invadat-o, trezindu-i o foame care trebuia alimentată.

Nu se grăbeau pe întuneric. S-au sărutat, s-au mîngîiat, s-au explorat, iar Angie s-a pierdut cu totul în magia tactilă a nopţii. Mîinile lui erau peste tot, pe ea, tatonînd fiecare curbă, iar mîinile ei îl copleşeau. Diferenţele dintre corpul lui şi al ei o şocau, dar o şi incitau peste măsură: musculatura perfectă a umerilor lui, tăria pieptului şi a abdomenului său, valea de pe şira spinării, precum şi muşchii care o mărgineau. Rînd pe rînd hainele au fost dezbrăcate. Prima a dispărut bluza ei, după care ea a rămas cu sînii goi, lipiţi de pieptul lui, senzaţia senzuală făcînd-o să freamăte, ca să simtă cît mai mult frecarea electrizantă a pielii lui pe pielea ei. Sfîrcurile deveniseră tari, sensibile la atingere, dar şi pulsînd la simplul contact al palmelor lui aspre, sau al buzelor nesătule.

Cu o mişcare bruscă îşi descheie fermoarul de la pantaloni, scoţîndu-şi blugii şi chiloţii în acelaşi timp. Angie căută acolo jos şi găsi penisul lui de oţel, mult mai excitat decît se aştepta ea, iar atunci îşi mai confirmă o dată că a minţit-o cînd i-a spus că are un cocoşel mic.

Făcu palma căuş în care primi testiculele grele, în timp ce, mîna cealaltă mîngîia curioasă forma tubulară

perfectă, gest care-i smulse lui Dare un geamăt puternic, din adîncul pieptului. O opri imediat.

- Nu, nu aşa vreau să facem asta.

Plăcerea i se distingea clar în glas, iar ea zîmbi mulţumită.

- Nu? Eşti sigur?

- Data viitoare, poate. Nu acum.

- De ce nu? îl întrebă ea cu o voce senzuală, pe care nu şi-o recunoscu. Găsi un sfîrc prin pădurea de pe pieptul lui şi îl linse lent, tacticos şi languros. Cred că îţi place.

- Mor de plăcere şi de aceea nu vreau acum. Am fitilul prea scurt. Cu o mişcare pricepută o întoarse pe spate şi-i ridică mîinile desupra capului, ţinîndu-i-le astfel , în timp ce lingea, apoi sugea şi răspîndea fierbinţeala care ameninţa să o pîrjolească la interior.

Lui Angie îi plăcea sexul. Îi plăcea ce simte, ca o anticipare, apropierea, plăcerea. Faptul că nu ajunsese niciodată la orgasm în timp ce făcea sex o irita, fiindcă simţea că-i lipseşte ceva ce era, probabil fantastic, după cît de mult îl lăudau prietenele ei.

După ce s-a despărţit de Todd, nu şi-a mai dorit o relaţie, mai ales una bazată doar pe sex, iar încet, încet nevoia ei de sex a dispărut, dar şi asta o irita. Oare romantismul din ea, cel emoţional cît şi cel sexual dispăruseră de-a binelea?

Cu cît Dare o atingea mai mult, cu atît mai evident

venea răspunsul la această întrebare. *Nu.*

Următoarea mişcare a lui a fost să-i dea jos pantalonii pufoşi, astfel că au rămas amîndoi dezbrăcaţi, sărutîndu-se pătimaşi, ca şi cînd cea mai mică distanţă între ei era insuportabilă. Îi plăcea să-l sărute, îi plăcea gustul lui, senzaţia buzelor lui, mirosul fierbinte al pielii lui.

El o săruta în jos, pe sîni, iar barba nerasă o zgîria într-un mod agreabil, dureros, dar plăcut, mai ales cînd ajunse pe sfîrcuri, iar atunci Angie scoase un ţipăt ascuţit, de plăcere intensă, care o surprinse şi pe ea.

Mîna lui se avîntă între pulpele ei, cu degetul mare dezmierdîndu-i clitorisul, palpîndu-l uşor, lovindu-l delicat, încercuindu-l, pînă o făcu să se simtă copleşită de acea senzaţie, implorînd mai mult, simţindu-şi goliciunea care trebuia umplută de el. Ea îşi depărtă picioarele, se arcui pe spate, iar trupul se încordă plăcut, disperat să resimtă reverberaţia descătuşării.

- Vreau să te văd cînd vei avea un orgasm, spuse el în şoaptă, ridicîndu-se ca să aprindă lanterna.

Angie clipi, apoi închise ochii, căutînd să se acopere cu sacul de dormit, dar Dare era acolo şi nu o lăsă, ci o acoperi cu trupul său, insinuîndu-se încet între pulpele ei, apoi căută cu mîna locul acela secret şi umed, care-l aştepta pentru a-i primi capul penisului în adîncurile sale.

Nu a penetrat-o imediat. S-a balansat lent, presînd-o uşor cu mişcările de du-te, vino, apoi a pătruns-o puţin, a

ieşit, apoi s-a întors. Ea îşi ţinea respiraţia, iar unghiile ei săpau adînc în umerii lui puternici. Nu-şi putea opri zvîrcolirile trupului flămînd şi cerea mai mult, pentru că penetrarea lui promitea eliberarea esenţei feminităţii ei.

- Mai vrei? Se auzi grav cuvîntul; faţa lui trăda un singur lucru: era faţa unui bărbat care face un mare efort să se reţină încă puţin.

Ea nu putea răspunde; chiar şi ei îi era dificil să mai vorbească. Îşi ridică piciorul stîng, încolăcindu-l pe mijlocul lui şi se ridică spre el, cuprinzîndu-i organul cît de bine se putea. Şocul fizic al pătrunderii era puternic, apropiat senzaţiei de durere, dar ei nici nu-i păsa. Senzaţia sinuoasă a alunecării lui profunde o cutremură, valuri de plăcere provocînd un geamăt; două lacrimi i se prelingeau pe obraji.

Dare gîfîia deja sonor. Privirea lui o pîrjolea ca o flacără albastră, culoarea fiind profundă şi mai intensă ca ziua.

- Acum, zise el şi începu să îi ridice şoldurile, ca să se mişte odată cu el. Trase sacul de dormit şi îl aşeză sub mijlocul ei, după care începu mişcările fierăstrăului, lent la început, apoi mai apăsat, mai adînc şi mai puternic. Ea nu mai simţea decît plăceri necunoscute, cînd el continua dansul senzual al şoldurilor ademenitoare. Adînc şi tare. Încet şi constant. Din nou, iar şi iar, alternînd ritmul, pînă ce ea se agăţă de el, chinuită de o dulce plăcere care se tot

acumula dureros, în pragul chinului sublim. Îşi auzea propriile şuierături, dar nu conta, nu mai conta nimic, decît eliberarea vibrantă care întîrzia să i se ofere, plutind deasupra ei, aţîţător şi persistent.

Avea nevoie de el, avea nevoie să se elibereze de tensiunea plăcerii care se simţea acut, ca un chin insuportabil, de parcă ea se putea sfîrma sub această tensiune – iar atunci chiar orgasmul o invadă, eliberînd-o, scoţînd din ea un ţipăt ascuţit, pe măsura senzaţiei pulsatorii din abdomen. Trupul i se cutremură succesiv, şi atunci fiecare muşchi din zona intimă se încleştă împrejurul penisului lui; era momentul cînd el ejaculă, împlîntîndu-şi penisul gros şi mai adînc, o dată şi încă o dată, printre gemete. Simţi şi el plăcerea supremă, pulsatorie copleşindu-l, pînă ce rămase inert, greu, zdrobitor deasupra ei.

Mult timp nu s-a mişcat nici unul dintre ei. Aerul răcoros le pria, mîngîindu-le pielea încinsă. Oasele ei au devenit o apă, muşchii s-au topit, creierul s-a golit. Respiraţia mai trăda momentele împlinirii sexuale simultane. Ea simţi cum se topeşte, ca şi cînd ar fi căzut de la mare înălţime, iar acum păşea pe pragul amorţelii, dar se trezi imediat cînd el gemu profund, cu gura lipită de gîtul ei. Mormăise cuvinte greu de înţeles.

Ea îşi linse buzele, respiră adînc şi de-abia reuşi să întrebe:

- Ce?

Reuşi şi el să se ridice într-un cot. Avea aerul unui bărbat care şi-a făcut bine treaba şi care se simte bine.

- Am zis că treaba e serioasă. Cu noi. O mîngîie pe obraz şi o sărută pe gură. Te iubesc. Te-am iubit din prima clipă. Cred că şi tu mă iubeşti, dacă vei înceta să te mai îndoieşti de tine şi-ţi vei urma instinctul.

Angie dechise gura să spună ceva împotrivă, deja panicată, dar se opri în ultimul minut. Trebuia să nu mai fie atît de laşă. Dacă Dare se exprimase atît de clar emoţional, măcar trebuia şi ea să aibă curajul să-i spună adevărul.

- Şi eu cred asta, reuşi ea , împiedicată mai mult de bătăile puternice ale inimii, iar după ce a rostit cuvintele, asumîndu-şi riscul, se simţi uşurată, eliberată pe dinăuntru, ca şi cînd ar fi scăpat de o povară pe care nici nu realizase că o duce în spate.

- Ce ai spus? Nu te-am auzit, spuse el, apropiindu-şi urechea de ea.

Sigur că o auzise, că doar nu a asurzit în ultimele zece minute. Ea îl privi la fel de intens.

- Ba m-ai auzit. Mă gîndeam că e imposibil să iubeşti pe cineva într-un timp atît de scurt. E valabil şi pentru tine.

- Doi ani? Crezi că e puţin timp?

- Nu poţi să iubeşti o persoană pe care nu o cunoşti, insistă ea.

- Ştiam eu că tu ai făcut asta. M-ai înnebunit cu privirea, de fiecare dată cînd ne întîlneam, de parcă eram o grămadă de bălegar în care ai călcat. Chestia cu cumpărarea afacerii tale a fost ultimul meu efort, ca să pun ordine în relaţia noastră, fiindcă mi s-a părut singura cale să te păstrez aici, lîngă mine.

Ea tăcea, gîndindu-se că nu l-ar fi ascultat cînd el i-ar fi propus oferta. Ar fi luat banii şi ar fi plecat, undeva, probabil lîngă Missoula.

Dacă nu ar fi fost ultimele evenimente şi dacă nu ar fi existat aceste ore petrecute împreună, ea ar fi pierdut aceste clipe. Instantaneu identifică sentimentul din interior şi de ce se simţea mai uşoară; de fericire.

O sărută tandru. Bărbatul acesta uriaş, dur, a fost cît putea el de blînd cu ea din clipa cînd a găsit-o tîrîndu-se pe panta muntelui, pe o ploaie torenţială. I-a pus totul la picioare, în multe sensuri.

Angie ar fi rămas aşa, cu el în interiorul ei toată noaptea, fiindcă îi plăcea legătura lor şi contopirea trupească, dar se simţi uşor mult prea plină şi se depărtă de el. Trebuia să se şteargă, iar după ce amîndoi s-au primenit, Dare a stins lanterna şi a strîns-o iar lipită de el, de data aceasta fiind amîndoi dezbrăcaţi, iar capul lui Angie rămase pe pieptul lui.

Ea surîse, deşi el nu o vedea.

- Cocoşul tău e fermecat, îl tachină ea, sperînd să-l

facă să rîdă.

- Nu e vorba de magie aici. Sînt unghiuri şi autocontrol, scumpo, unghiuri şi autocontrol. Dar, dacă tu vrei, poţi să-ţi imaginezi că am un cocoş fermecat.

Capitolul douăzeci şi şapte

Dimineaţa debută rece şi strălucitoare. Angie se trezi cînd lumina soarelui pătrundea prin marginile perdelei, încălzind aerul şi oasele celor doi. Au dormit, s-au trezi să facă dragoste din nou, apoi s-au culcat la loc. La un moment dat noaptea ea s-a întors pe o parte, iar Dare s-a încolăcit iar în jurul ei, ca mai înainte, dorind parcă să o protejeze şi să o încălzească în coconul oferit de trupul său.

Oricum Angie a dormit ca un nou născut, chiar dacă era dezbrăcată şi temperatura era scăzută. Era cîteodată relaxată, alteori obosită dar se simţea confortabil, după aceste partide de sex minunat şi adevărat.

Dare era atît de acordat cu ritmul ei, încît ea îl simţi cînd s-a trezit, deşi nu a mişcat un muşchi ca să-l deranjeze. Respiraţia lui îşi schimbase ritmul, iar tensiunea subtilă îi schimbă poziţia mîinii.

Totuşi, de data aceasta, mîna lui îi acoperea un sîn şi nu mai odihnea pe mijlocul ei. Degetul mare se mişca uşor, lasciv, fluturînd pe sfîrcul ei, pînă ce-i trimise fulgere

de senzaţii plăcute, ca o cascadă care-i inunda prelungirile nervoase.

- Îmi place să mă trezesc alături de tine, şopti el răguşit în dimineaţa aceasta. Erecţia lui matinală o îmboldea, iar el strînse palma. Vrei să-mi satisfaci una dintre fantezii?

- Nu, vreau să fac pipi şi să beau o cană de cafea, spuse ea întorcînd capul ca să-l privească. Fantezia ta poate să aştepte.

- Nu eşti matinală, aşa-i? Era o întrebare retorică, desigur. Dacă pipi şi cafeaua preced întotdeauna sexul, nu voi reuşi să-mi satisfac acea fantezie niciodată.

- Dacă ea presupune sexul înainte de a face orice altceva, nu. Zîmbi şi ea, fiindcă modul în care şi-a expus el plîngerea subliniase clar că se aştepta să se trezească alături de ea ...întotdeauna? Folosise acest cuvînt: întotdeauna.

Întotdeauna era un lucru aproape definit, dar ea nu insistă asupra lui. Erau împreună într-un fel pe care nu şi l-a imaginat vreodată, iar pentru moment era suficient. Cînd se vor întoarce în lumea reală, atunci va veni timpul să înceapă să se gîndească la ce le putea aduce viitorul.

Avea lucruri mai urgente de rezolvat, iar primul era faptul că era dezbrăcată şi, chiar dacă noaptea trecută au făcut dragoste cu lanterna aprinsă, acum i se părea ciudat să părăsească sacul de dormit şi să se îmbrace în faţa lui.

Tocmai evalua diferite căi prin care putea ieşi din acest impas, cînd el dădu la o parte sacul şi se trezi. Ea tresări, apucînd în grabă un colţ al obiectului cu pricina, pe care-l trase pînă peste umeri, dar nu doar din modestie. Temperatura scăzuse foarte mult peste noapte, iar cînd aerul rece i-a atins pielea dezgolită, a dorit chiar să se îmbrace la adăpostul sacului.

- Nu ţi-e frig?

- E puţin răcoare, recunoscu, pe cînd îşi trăgea pe el o pereche de indispensabili călduroşi, apoi îmbrăcă şi blugii. După ce adăugă tricoul şi o cămaşă flanelată pe deasupra, porni aragazul. Îmbracă-ţi hainele cît poţi de repede, ca să scapi de frig şi să pui apa pentru cafea. Cu cît mai rapid te mişti, cu atît mai devreme vom avea cafeaua.

- Unde e bluza mea? întrebă ea, privind împrejur şi o găsi pe undeva prin spatele perdelei trase. O trase repede pe ea şi de-abia atunci a ieşit din coconul sacului, ca să se îmbrace definitiv.

El deschise trei sticle de apă, pe care le turnă în filtru, iar Angie măsură grăbită cafeaua pe care o puse în săculeţ. Acum cafeaua începea să se prepare, iar încă puţină apă se încălzea pentru cereale, aşa că el coborî scara, ajungînd jos înaintea ei, fiindcă nu avea răbdare să se uite la ea cum îşi caută ciorapii şi se încalţă.

Totul era acoperit cu un strat de brumă, iar asta dădea

naturii un aspect argintiu, sclipitor. Înghețaseră toate băltoacele de pe pământ. Angie scotea aburi pe gură și se grăbea spre toaleta protabilă, fiindcă necesitățile nu puteau aștepta. Cum avea piciorul drept neîncălțat, simțea că îi îngheață de-a binelea.

Cerul era senin, fără pic de nori, probabil temperatura era moderată. La ultimul buletin meteo pe care Angie l-a ascultat cu ceva timp în urmă s-a prognozat că un front atmosferic rece se apropia.

Dare ar fi putut ajunge rapid la Lattimore singur, dar glezna ei îi va forța să meargă mai încet și s-ar putea să fie obligați să se adăpostească undeva peste noapte. Acolo vor avea nevoie de mîncare, apă, sacii de dormit... Obișnuită deja cu listele de călătorie și provizii, mintea ei se conectase deja pe modul pregătire.

După ce au terminat, iar Dare a cărat-o înapoi sus pe scară pentru – spera ea- ultima dată, Angie se așeză pe saltea și își eliberă glezna de bandaj. Cafeaua nu fiersese încă; în așteptarea ei, ea făcu un rezumat al zilei pentru care se pregăteau.

Examină piciorul cu ochi critici. Mai era puțin vînăt, practic culorile actuale erau verzui și galben, ceea ce era bine, iar umflătura dispăruse. Degetele arătau și ele bine. La exteriorul gleznei mai era puțin umflat, iar ea spera că va putea să-și pună măcar o șosetă. Dacă va putea îndoi piciorul ca să-l strecoare în gheată era cu totul altă

chestiune.

Luă ciorapul gros şi începu să-l ruleze pe picior. Reuşi fără probleme. Pasul unu a fost parcurs.

Dare stătea în faţa ei şi i-a ridicat piciorul, luînd şi bandajul elastic.

- Vei avea nevoie şi de asta, ca să-ţi ţină piciorul mai bine, iar eu ţi-l voi bandaja în strat mai subţire. Făcu exact cum a spus, apoi se oferi să o ajute cu gheata. Angie reuşi să o încalţe cu mici eforturi, dar cu mişcări puţine din gleznă, fără să o flexeze.

- Succes! zise ea răsuflînd uşurată. Măcar parţial. Era aproape sigură că putea să meargă, deşi avea nevoie de un băţ gros pe care să se sprijine. Următoarea întrebare era dacă va putea merge suficient de mult cît să coboare de pe munte, mai ales că acum era şi mai complicat, fiindcă terenul era alunecos.

- Vrei să încerci să faci cîţiva paşi acum, sau după ce bei puţină cafea?

- Cafea, spuse ea nerăbdătoare.

- Vrei să spui că pînă şi mersul poate aştepta pînă după cafea?

- Exact ai intuit, cowboy şi ai grijă să nu uiţi asta.

După ce s-a fortificat cu două căni de cafea şi un bol cu cereale calde, a simţit că e pregătită de drum.

- Gata, să vedem cum merge.

Dare se ridică şi întinse mîna să o ajute. Angie se

ridică fără efort, trasă de el, apoi își lăsă ușor greutatea pe piciorul bolnav, susținută bine de Dare. La un moment dat el îi dădu drumul la mîini și ea începu să facă primul pas. Glezna durea groaznic și ea mergea șchipătînd, dar era mai bine decît a fost ieri. După alți cîțiva pași, simți încheietura eliberîndu-se puțin.

- Mă simt mai bine decît m-am așteptat, comentă ea.

- Mersul pe munte îți va provoca dureri, știi asta.

- Știu. Dar alternativa este să mai așteptăm o zi, iar eu nu vreau să facem asta.

Oricum nu puteau face nimic mai devreme, dar acum, cînd vremea s-a stabilizat, iar ea putea merge, nu mai trebuia să amîne plecarea, fiindcă nemernicul de Chad ar putea să scape, iar ea s-ar simți vinovată. Nu voia nici să-l lase pe Dare singur pe drum, el nu voia să o lase pe ea singură la cabană, așa că trebuiau să pornească. Atîta timp cît glezna îi va susține greutatea, ea va continua să meargă.

Odată decizia luată, nu avea rost nici o întîrziere, așadar Dare puse bine lanterna și aragazul într-un container de depozitare, iar resturile menajere au fost strînse într-un coș sigilat, pe care-l vor arunca la întoarcere.

- Vei avea nevoie de un baston mai gros, spuse el și luă o secure din containerul de depozitare. Cît timp tu mai împachetezi, eu mă voi ocupa de asta. Gîndește-te că

poate vom rămîne undeva peste noapte.

Dare dispăru, iar Angie goli complet rucsacii, apoi adună proviziile şi luă:hrană şi apă, brichetele speciale pentru aprins un foc, pungi pentru gunoi, sacii de dormit, pe care îi strînse şi-i rulă cît putea de strîns, apoi îi legă cu cordoanele atașate.

Luă o cutie neîncepută de gloanțe şi îşi reîncărcă puşca, iar restul le puse în desagii pentru şa. Haina ei era deja uscată, slavă cerului; cu ea şi cu ce avea pe ea deja, era sigură că îi va fi suficient de cald. Dacă se vor opri undeva, vor face un foc, vor avea sacii de dormit, se vor încălzi împreună....vor fi în regulă, chiar şi aşa, inconfortabil, dar va fi bine.

Dare apăru pe scară, ținînd în mînă o ramură groasă, pe care o tăiase special, ca să poată fi ținută şi în mînă.

- Ia uite ce bine ți se potrivește, zise el. Ea luă bățul şi merse puțin cu el, sprijinindu-se uşor. Era solid, dar nu prea greu, iar înălțimea pe care o apreciase Dare era perfectă pentru ea. Înfăşură puțină bandă izolatoare pe partea unde se punea mîna, fiindcă nu voia să se zgîrie în palmă sau la degete.

- De ce ai aici bandă izolantă, cînd nici nu există curent electric? întrebă ea curioasă.

- Pentru că porcăria asta se poate lipi pe orice - şi nu ştii cînd ai nevoie de ea. Odată am făcut o atelă pentru un picior fracturat dintr-o cracă groasă de copac şi bandă

izolatoare. Am reparat aragazul de cîteva ori, am lipit conducte de alimentare cu benzină – orice. Nu e perfect, dar de obicei îmi e de folos.

În timp ce vorbea, Dare își încărca arma.

- Nu știm ce s-a întîmplat cu Krugman sau unde este el. Poate e înaintea noastră, dacă nu s-a înecat în vreun rîu, dar nu se știe. Cineva lipsit de experiență se duce repede în jos. Nu avem cum să ne întîlnim cu el, dar trebuie să avem grijă. Ai pregătit totul?

- Mai puțin cele de jos.

Dare coborî și nu mai pierdu timp să verifice dacă ea luase totul, fiindcă știa că se pricepe din experiență, așa că luă în spinare rucsacii. Angie se bucură de încrederea acordată, iar acest lucru o impresionă profund. Dare știa că experiența ei își spune cuvîntul și nu e nevoie să verifice atunci cînd o roagă să facă un lucru.

Angie se îmbrăcă, luă sacul de dormit și-l agăță pe el, puşca pe umăr în teaca ei și coborî încet pe scară, bcuuroasă că poate face asta. Glezna era încă înțepenită, dar dacă punea piciorul cu grijă, ținîndu-se bine de scară, coborînd treaptă cu treaptă, știa că va ajunge jos cu bine.

În clipa cînd au ieșit din cabană, aveau cu ei tot necesarul pentru două zile de coborîre pe munte. Aerul rece al dimineții îi învălui de cum au făcut primii pași.

Chad scoase capul prin deschizătura cortului său,

orbit de soarele strălucitor. Ieri ploaia încetase, dar era prea tîrziu să plece mai departe, așa că preferă să mai petreacă o noapte la adăpostul și în confortul precar al cortului.

Mai avea puțin și înnebunea, ascultînd ropotul ploii pe pînza de cort. Idioți sînt cei cărora le place să plece la vînătoare sau pescuit și să doarmă în cort. Singurul motiv pentru care a făcut și el greșeala aceasta a fost fiindcă un client important a insistat că vrea la vînătoare, iar el, ca un prost ce era, a vrut să-l impresioneze pe ticălosul bogătaș și să cîștige cîteva puncte albe, dar experiența i s-a părut oribilă.

Pe de altă parte, fusese destul de isteț și văzuse o potențială metodă de a se descotorosi de o problemă în acest mod, iar pentru asta s-a pregătit. Davis a fost puțin prea rapid și l-a dibuit, lucru care pe Chad l-a agasat maxim. Elementul Angie fusese o altă piedică neașteptată, fiindcă ea a găsit cadavrul acela pe munte și a insistat să raporteze poliției. Dacă nu era ea, treaba lui ar fi fost deja terminată, conform planului.

Chad se străduise să coboare de pe munte mai repede, dar nu putea face asta nedormit. Ursul nu a mai dat iama prin tabără, Angie nu era prin zonă – degeaba se îngrijorase el. Prea multă energie irosită. Așadar a dormit cît a poftit, a mîncat cînd i-a fost foame și a băut cînd i-a fost sete. S-a plictisit aproape de moarte, dar cam atît.

Îi era cald, era uscat, mîncat – nu prea bine hrănit – dar nu murea de foame. Mîncase niște porcării uscate, suficient cît să reziste. Știa că la locul pentru pregătit masa, din tabără, erau cîteva conserve cu bunătăți și alte rezerve de hrană.

Se temea că ursul poate mai dă tîrcoale resturilor rămase din ce a fost Davis, așa că nu mai căută nimic nicăieri și se mulțumi cu ce avea. Nu mai voia să dea ochii cu părți din Davis; o dată a fost destul.

A părăsit cortul doar cît să hrănească și să adape calul. Nu iubea animalele, dar avea nevoie de cal într-o formă bună, ca să coboare de pe munte. Fără cal, ar fi trebuit să meargă pe jos, sau să se întoarcă la locul unde-i lăsase pe ceilalți trei. Oricum, grija pentru cal era cea mai neînsemnată corvoadă acum.

Privea terenul și pipăia cu vîrful ghetei. Totul era acoperit de gheață, alunecos. Doamne, ce frig! Poate peste zi se va mai încălzi, dar nu putea să mai aștepte, de teama puhoaielor. Presupunea că Angie trăiește și că a pornit acum la drum, odată ce se oprise ploaia. Nu putea accepta că ea va coborî muntele prima și-l va da în vileag.

Chad închise ochii și mental refăcu drumul pe care știa că-l are de parcurs în sens invers acum. Dacă ar fi știut ce greutăți îl puteau aștepta, lua cu el o hartă și un dispozitiv GPS, doar că nu voia ca Davis să devină suspicios, intuind vreunul din planurile lui, așadar a riscat.

Această decizie l-a costat cam scump.

Avea o memorie excelentă și un ochi format pentru detalii: calități pe care mulți oameni nu le au și asta îl ajuta mult. Își imagina cărarea pe care va trebui să înceapă coborîrea, cea pe care a încercat să coboare, apoi mintea extinse harta spre sud, est și nord.

Trebuia ca direcția în care se îndreaptă să-l ajute să se îndepărteze de apele umflate peste nivelul de alertă, apoi să găsească drumul în jos. Va dura mai mult, dar va fi mai sigur și uscat. Se gîndea că trebuie să o ia spre sud. Trebuia să dea de parcarea lui Lattimore.

Se gîndea și la obstacolele care l-ar putea întîrzia, sau mai rău, împiedica. Nu era genul de persoană care poate anticipa necunoscutul, avînd în buzunar o soluție de urgență. Care era cea mai spinoasă problemă a lui? Angie, fiindcă amîndoi mergeau în aceeași direcție, spre aceeași locație. Trebuia să i-o ia înainte, chiar dacă la un moment dat îi va fi dat să-și încrucișeze drumul cu ea. Trebuia să fie pregătit.

Ce mai putea sta între el și țelul său? Poate oameni cazați prin alte tabere de vînătoare, ghizi și vînători, surprinși, ca și el, de vremea rea. Muntele nu era o mecca a vacanțelor, dar exista posbilitatea întîlnirilor cu alți turiști.

Oricum, pe aceștia nu-i va interesa persoana lui, decît dacă Angie, cunoscîndu-i și fiind din branșa ei, i-ar fi

prevenit. Aşa că, trebuia să se gîndească aşa: dacă ştia şi altcineva de fapta lui, acel cineva trebuia eliminat.

Nimeni nu se aştepta ca el să înceapă să tragă pur şi simplu. Dacă va reuşi să scape nevătămat, se va încununa de glorie. Tactică sau nu, gloria va fi a lui, mai ales după cîte i s-au întîmplat pînă ce a ajuns aici. Oricum, un lucru era sigur, vînat sau urmărit, avea de gînd să scape şi să nu se predea.

Spera din toată inima că Angie Powell era moartă. Şansele ca ea să mai trăiască erau egale, cincizeci la sută cu cincizeci la sută. Multe i s-ar fi putut întîmpla: hipotermie, afurisitul de urs, o căzătură de pe o creastă, înec provocat de un torent. Oricum s-ar fi prăpădit ea, lui nici că-i păsa, dorea doar să o ştie ieşită din peisaj.

Se ruga pentru moartea ei, dar era pregătit ca ea să fie în viaţă. Oricare ar fi fost situaţia, el nu se va lăsa prins. Nu ar rezista nici o săptămînă în închisoare. Chiar dacă ar supravieţui – ceea ce era puţin probabil, fiindcă oamenii lui Davis aveau legături peste tot, chiar şi în închisori – spaţiul închis şi categoria de criminali cu care va fi obligat să împartă totul îl vor ucide într-un fel sau altul.

Ştia cum arată, ca un om demn de dispreţ şi mai ştia cum ar fi evaluat de către durii din închisoare. Mai bine murea. Gîndul acesta îl înviora. Verifică dacă are pistolul şi puşca, mai apucă vreo cîteva batoane proteice, băgându-le prin buzunare, pe unde mai avea loc, îşi încălţă

ghetele, se îmbrăcă gros, își puse mănușile, pelerina de ploaie și luă ceva apă.

După ce ezită să-și ia rucsacul, fiindcă da, proviziile ar fi mai numeroase, dar greutatea i-ar încetini avansul, renunță la el. Își zise că trebuia să-l lase aici, fiindcă acei care-l căutau ar crede că încă era prin apropiere, așa că nu mai pierdu timpul și plecă spre calul lui.

Toate potecile erau acum și mai alunecoase, iar el mergea precaut. Calul aștepta nerăbdător, ba chiar necheza destul de straniu. El își aminti de reacția calului cînd ursul a dat tîrcoale și a luat pușca, pregătind-o să tragă, dar s-a uitat pe îndelete, nu a văzut nici labă de urs, a ridicat din umeri și a lăsat pușca de-o parte. Poate amărîtul de cal era prea obosit de atîta stat pe loc.

Puse șaua pe armăsar și vorbi cu el ca să-l liniștească. Era entuziasmat acum, că se apropia de încheierea chinului. În doar cîteva ore, în funcție de vreme și de cît va trebui să ocolească, va fi un om liber.

A ajuns atît de departe, făcuse atît de multe, așa încît nu-și dorea mai puțin de atît.

Încălecă și trase căpăstrul spre sud. Un vînticel îi mîngîia fața, iar soarele îl încălzea de sus. Calul nu se grăbea, fiindcă terenul nu era încă prea sigur, iar după cîteva ore patrupedul chiar s-a liniștit. Chad se învioră și el. Era o ușurare că putea să facă și el ceva.

Peste o jumătate de oră ursul a traversat cărarea și i-a luat urma.

Capitolul douăzeci și opt

- Cum te simți? o întrebă Dare, la o oră după pornire. Nu au vorbit prea mult, fiindcă amîndoi trebuiau să fie atenți unde pun piciorul. Terenul era mîlos, iar deasupra era un strat subțire de gheață; un pas greșit putea duce la o reală urgență.

- Sînt bine. Gheata mă ajută. Bandajul elastic și gheata legată strîns îi ofereau un confort suplimentar, stabilizîndu-i glezna.

- Te mai doare?

- E o durere surdă, ușoară. Sînt bine.

Dare mergea încet, fiind atent la viteza cu care avansa și ea, precum și la efortul depus. Angie mergea șchipătînd ușor. Aprecia enorm bastonul ad-hoc, pe care se putea sprijini cînd nu era sigură de locul unde pășea. Probabil că mîine va resimți și mîna care a despus efortul, dar nu mai conta.

Într-o situație ideală acum ar fi trebui să stea pe o canapea, cu piciorul ridicat la un nivel adecvat contuziei, dar realitatea ei acum era că trebuia să meargă. În sus sau

în jos, cum o duceau cărările. Dare căuta să păstreze o linie cît de cît înclinată puțin, evitînd pantele prea abrupte, ca să nu o obosească.

Munții nu erau complet împăduriți; existau pîlcuri de arbori, existau deschideri cu iarbă, formațiuni stîncoase și pante abrupte. Au ajuns la un sector unde toate locurile de pus piciorul erau riscante. Dare ridică mîna să se oprească.

- Așteaptă aici. Puse jos pușca și rucsacii, apoi reveni să o prindă de mînă. O ridică aproape fără efort, ca să o scutească de porțiunea periculoasă și alunecoasă.

Ea nu analiză momentul, ci îl luă de gît, apoi îl sărută. Puterea și dimensiunile lui impresionante o făceau să se simtă mai feminină ca niciodată pînă atunci, iar el o făcea să se simtă...prețuită. O strînse și el la piept, sărutînd-o cu patimă, ca și cînd ar fi avut toată ziua la dispoziție doar pentru ei. Planurile lui includeau să-i îndepărteze parte din haine exact acolo și să facă dragoste cu ea în natură.

Dacă asta ar fi dorit el, nici ea nu ar fi obiectat. Trupul ei îl cunoștea deja foarte bine, îi știa gustul și mirosul, greutatea și acea parte din el care o pătrundea, ce sunete scotea cînd ejacula, iar ea îi răspundea pe măsură, prin ceea ce părea o potrivire la nivel molecular, o contopire a perechii perfecte.

El ridică atunci capul și o întrebă:

- Nu că mă plîng, dar pentru ce a fost asta?

- Pentru că mă tratezi de parcă aş conta, spuse ea, înghiţindu-şi emoţia.

El o ridică pe sus, ca să o privească la acelaşi nivel. Avea o voce gravă şi serioasă:

- Pentru mine contezi enorm, să ştii.

- Şi tu contezi pentru mine, zise ea, sărutîndu-l din nou, fermecată de replica lui.

După cîteva minute el trase aer în piept şi o ţinu aşa, apăsînd-o cu mîinile pe fese, lăsînd-o în sus şi în jos, foarte lipită de el, ca să-i simtă erecţia.

- Fie ne oprim acum, fie vei simţi vîntul pe fundul gol.

- Dacă fundul meu va fi gol, la fel va fi şi al tău, replică ea în glumă, apoi reveni la lucruri mai serioase: Presupun că e mai bine să ne continuăm drumul. Îmi pare rău că merg atît de încet. În ritmul acesta, nu cred că ajungem la Lattimer pînă se va înseră.

- Dacă nu ajungem, nu ajungem, zise el foarte calm.

Totuşi, ea se simţea vinovată pentru că mergeau încet din cauza ei. Era convinsă că Dare ar fi parcurs drumul în jumătate din timp. După calculele ei estimative, viteza de deplasare era de sub o milă pe oră. Ceea ce pentru Dare ar fi fost un drum de patru, cinci ore, dacă ar fi mers singur, acum împreună vor parcurge aceeaşi distanţă în aproape opt ore, dacă nu punea la socoteală opririle pentru odihnă.

Pe unde terenul permitea, iuţea şi ea pasul, dar foarte

rar, iar cînd erau obligaţi să ocolească porţiunile riscante, pentru că ea nu putea urca, atunci timpul se prelungea oricum.

Au pornit din nou, iar Angie se hotărî să nu-l întîrzie cu pasul ei mai mult decît trebui. Se concentră să păstreze o viteză constantă, fără să rişte, dar mergînd într-un ritm cumva mai alert. Avea şi bastonul care o ajuta enorm. Ţinu bastonul în mîna dreaptă, ca să-şi poată lăsa greutatea pe piciorul stîng. Aşa citise ea undeva, că dacă mergi ajutat de cîrjă sau de baston trebuie să ţii respectivul dispozitiv în mîna de pe partea sănătoasă, ca să te ajuţi efectiv şi cu această parte a corpului.

Aşa că repeta ca la o lecţie de dans: pas, baston, pas. Nu se lăsa. Continua să meargă.

Dacă s-ar fi putut, Dare ar fi dus-o în spate. Nici nu îşi dădea seama cum arăta, aşa concentrată asupra potecii, totuşi încrîncenată de durere. Oare de aceea nu mai vorbea? Nu intenţiona să se oprească, nu va ceda.

Aşa va coborî ea muntele acum, nu tîrîş, ci mergînd. Era ca un soldat conştiincios, care era atît de hotărît să continue marşul. Orice ofiţer ar fi fost mîndru să o aibă în subordine, gîndi el.

O privea atent şi cu mîhnire. Existau sute, ba chiar milioane de femei pe lumea aceasta de care s-ar fi putut îndrăgosti, dar el a ales-o pe ea, o femeie cu voinţa de fier

şi coloana vertebrală de oţel. Cînd se vor certa – fiindcă vor exista certuri între ei – ea nu va ceda un centimetru, dacă va crede că are dreptate. Îşi zicea el că anii care-l aşteaptă nu vor fi deloc uşori. Mda, la naiba, de-abia aştepta!

Nu că s-ar fi gîndit deocamdată la cuvîntul "căsătorie", fiindcă nu intenţiona să o sperie, pînă ce ea nu se va linişti cu ideea că formează un cuplu. Ea încă reflecta asupra ideii că el va fi şeful, lucru care-l avertiza că ei nici nu-i trecea prin cap că s-ar putea să fie exact invers, adică ea se gîndea la o relaţie semiprofesională, şi nu la o relaţie personală sută la sută, în care ea va avea drepturi supreme, fiindcă, la naiba, era femeie.

Ce era în capul ei? Nu femeile sînt cele care se concentrează mai mult asupra relaţiilor şi porcării de acest fel? Ea a făcut o greşeală, dar avea sînge în vene să se asigure că nu va mai greşi o dată. Bine măcar că ştia ce să facă acum şi că nu se cufundase cu capul în nisip, susţinînd că totul era în regulă şi că nu a rămas cu un bărbat care nu o iubea aşa cum o merita ea.

Dare avea impresia că Angie nu face lucrurile pe jumătate, oricare ar fi ele. De la pasul hotărît prin care s-a despărţit de bărbatul care a dezamăgit-o, era dispusă să păstreze distanţa, doar ca să-şi susţină punctul de vedere.

Iar el era nebun, dacă era înnebunit după ea, doar că asta era situaţia şi pentru moment era fericit...pentru

moment. Acum trei zile Dare avea senzația că are nevoie de un consult medical de specialitate, totuși, oricît de furioasă fusese acea noapte cu furtună, măcar Dumnezeu – sau destinul - i-a acordat o ocazie. A scos ce era mai bun din ea. Noaptea trecută a fost grozavă. Se potriveau, fizic, temperamental, ba chiar și ca personalitate. Se făceau să rîdă.

Oricît de solemnă părea ea cîteodată, el i-a observat scînteile din priviri, sau cum i se lumina fața, ori se relaxa și zîmbea, și al naibii de frumoase buze avea....

Reuși să-și smulgă gîndurile din direcția aceea, fiindcă era un lucru extrem de incomod să urce cît timp avea o erecție.

După ce au mers continuu două ore, el a propus un popas pentru a bea puțină apă. Cum au pornit în jur de ora nouă, se gîndea că nu aveau cum să ajungă la locul lui Lattimore pînă pe înserat, dar nu conta. Erau pregătiți să petreacă timp afară.

Angie se așeză pe o stîncă, în timp ce bea apă dintr-o sticlă, iar el studia văile care li se întindeau în fața ochilor. Jos apele învolburate îi așteptau să le traverseze. Se auzea vîltoarea apelor chiar și de la înălțimea aceasta, mai ales cînd șuvoaiele se rostogoleau peste stînci.

Încercă să facă o schiță a traseului. Nu voia să treacă peste ape, fiindcă Angie nu s-ar putea descurca și era riscant. Nici să le ocolească nu era bine, fiindcă existau

alte pericole. Cel mai bine era să meargă la înălțime, paralel cu drumul vizat, pînă ce ajungeau într-un loc pe care credea el că vor reuși să-l traverseze, undeva mai spre sud. Va fi mai mult de mers, dar mult mai sigur.

La naiba. Nu îl deranja ideea de a mai petrece o noapte cu Angie, înainte să revină în realitatea înconjurătoare.

Avansul era lent. Chad credea că poate merge spre est, dar un rîu cu apele umflate peste măsură îl forța să coboare muntele spre sud. Tocmai cînd credea că avansează, dădea peste ceva care-l abătea de la direcția aleasă. Trebuia să ocolească obstacolele foarte des, astfel că mai pierdea direcția și asta îl îngrijora. Dacă nu va ajunge la Lattimore azi? Ar putea îngheța afară, de frig ce era. Nu putea să doarmă sub cerul liber.

Rațiunea îi spunea că nu s-a abătut prea mult, dar nerăbdarea îi transforma întîrzierile de minute în ore bune. Calul era destul de rapid încă. Își aminti cînd Angie i-a spus că tabăra era cam la zece mile distanță de ferma lui Lattimore, așadar nu prea departe. Cu puțin noroc, în cîteva ore ura și aleluia.

Îi era foame, dar nu mai voia batoane proteice. Își jură că nu va mai pune gura pe batoane proteice în viața lui. După ce va trece granița cu Canada, își promise că va face o haltă binemeritată și va servi o masă copioasă, înainte de a se îmbarca pe zborul spre Mexico.

Vedea şi mirosea libertatea. Un nume nou, mai mulţi bani decît va şti pe ce să-i cheltuiască...era atît de aproape...

Mînă calul spre o zonă defrişată, încercînd să-şi dea seama unde era mai exact şi încotro trebuia să se îndrepte, cînd ceva mişcă în depărtare, undeva în jos, spre dreapta lui. Oameni. Doi – un bărbat şi o femeie. Deşi erau destul de departe, nu-l puteau vedea decît dacă se întorceau cu faţa spre el, doar că el se putea retrage la adăpostul copacilor. Acum mergeau exact pe un loc drept, la vedere.

Chad nu avea binoclu, dar avea luneta puştii. Se mişcă încet, luînd arma la ochi şi privi prin lunetă. La început nu prea văzu mare lucru, fiindcă avea un cîmp vizual redus, dar imediat, mai ajustă focalizarea şi începu să vadă mai bine. Davis făcuse haz de el pentru că nu avea instrumente scumpe, dar lui Chad i s-a părut inutil să investească în ceva ce ştia că nu va folosi prea des.

La ce bun să ai aparatură de firmă, dacă nu vei folosi obiectul? Îl cumpărai doar aşa, pentru a te lăuda cu el?

Reuşi să vadă bărbatul: era unul masiv, fir-ar el să fie, însă Chad nu-l recunoscu. Pe Angie a identificat-o imediat, după înălţime, după mers, după păr, mai ales după haine. O văzu că şchiopăta, iar tipul masiv o ajuta din cînd în cînd. Aşadar era rănită, dar nu destul cît să rămînă pe loc. Nici nu-i trecea prin cap cum a reuşit ea să se întîlnească pe drum cu cineva, care mergea tot pe jos, ca şi ea.

Amîndoi aveau puştile pe umăr şi mergeau exact pe poteca unde Chad trebuia să ajungă, pentru a scăpa de muntele acesta blestemat. Nu va mai pierde un minut şi va ajunge pe cărarea unde mergeau ei. La naiba, prea îi stăteau *în cale.*

Chad descălecă,îi şopti ceva calului, apoi îl legă uşor de o ramură mai groasă. Cu puşca în mînă se uită lung după cei doi şi încercă să ţintească. Nu, era prea departe şi nu putea să tragă. Nu ştia dacă va nimeri atît de departe şi nu voia nici să-i avertizeze de prezenţa lui. Rapid îşi încropi un plan. Mai întîi va ucide bărbatul, înainte ca ei să bănuiască prezenţa lui. Nu că Angie nu ar fi tras bine, dar ea nu era destul de mobilă şi o putea nimeri mai uşor, ba chiar putea să o doboare înainte ca ea să reacţioneze.

Exersase atît cu pistolul, cît şi cu puşca, doar că acum trebuia să tragă undeva în vale, iar ţintele erau mişcătoare – cei doi mergeau încet, dar tot mergeau. Trebuia să se apropie cumva de ei, ferindu-se în spatele copacilor, să nu fie zărit, dacă vreunul se va uita înapoi. Dacă nu reuşea să-i doboare pe amîndoi, însemna că vor trage şi ei.

Pe drumul abrupt, pînă la ei, se vedeau stînci uriaşe, unele mai mici, dar şi unele care puteau servi drept adăpost.

Vîntul suflase puternic toată ziua, din toate direcţiile, dar acum îi bătea exact în faţă. Ţintitul era totuşi o activitate legată de matematică, în care trebuie să ţii cont

de toate aspectele, chiar şi de viteza şi direcţia vîntului. Preferase pistolul pentru a-l doborî pe Davis, dar ştia elementele de bază ale ţintitului la distanţă. Acum nu putea folosi tot pistolul fiind destul de departe, mai ales că nu voia să rişte o ratare.

Se mişcau foarte încet, asta spre avantajul lui, doar că nu mai putea amîna acţiunea, fiindcă se apropiau de pădure, iar acolo i-ar fi pierdut. Chad se deplasă puţin la stînga, oprindu-se în spatele unui bolovan uriaş. Se lăsă pe vine, sprijinind puşca pe bolovan şi luă ţinta la ochi.

Începuse să devină entuziast. Asta da, vînătoare, totuşi. Era în sălbăticie, iar aici cel mai tare supravieţuieşte, regulă de bază atît pentru om , cît şi pentru animal.

La vreo optzeci de metri în spatele lui ursul pîndea deja, după ce se apropiase de pradă şi acum mirosul acesteia îi pătrundea adînc în nări.

Capitolul douăzeci și nouă

Chad se apropiase de țintele vii cam la vreo cincizeci de metri, mai mult de atît nu îndrăznea să avanseze, fiindcă risca să fie văzut sau auzit. Cei doi se apropiau de o zonă stîncoasă, care le oferea și lor adăpost, iar dincolo de stînci era pădurea. Dacă ajungeau la copaci, nu va mai ochi bine. Ridică arma pe umăr și ținti mijlocul spatelui bărbatului, ținînd cont de panta dealului, de vînt și de distanță. Nu-l cunoștea pe acest bărbat și nu știa ce făcea alături de Angie, dar nu simțea deloc animozitate față de viitorul-tip-mort, doar că acum el îi stătea în cale și acest motiv era suficient ca să-l doboare.

Era ușor să ucizi, descoperise Chad, încă de cînd l-a terminat pe Davis. Un glonte bine trimis sfîrșea viața numaidecît. Viu într-o clipă, mort în clipa următoare. O problemă, apoi nici o problemă. Era și el surprins cît de ușor părea totul, chiar dacă ulterior regretele mai apăreau. Făcea doar ce trebuie, nimic mai mult.

Ținti bine, trase aer în piept, nu mai respiră, cum fusese învățat și apăsă pe trăgaci. Bărbatul de lîngă Angie se cutremură puternic, căzu, împingînd-o pe Angie

departe de el. Înainte să o ia pe Angie în vizor, aceasta s-a ascuns în spatele unei stînci uriaşe.

- *Dare*!

Angie strigă, apoi căzu la pămînt. Împuşcătura venise de aproape, din spatele lor, iar ecoul ei reverbera şi acum prin munţi. Ea se rostogolise instinctiv, după ce Dare a împins-o mai departe, după care s-a tîrît în spatele pietroiului, trăgînd repede picioarele. Privea disperată în locul unde căzuse Dare şi se pregătea să i se alăture. El reuşi să se ridice şi strigă spre ea:

- Rămîi acolo!

Era plin de sînge pe faţă, dar vocea îi rămăsese la fel de puternică. Angie îngheţă, paralizată de frică, deşi adrenalina îi inundase tot corpul. Dare era rănit, dar se putea mişca, era conştient. Pierdea mult sînge, aşa că ea trebuia să facă un pas şi repede.

Nu avea timp de întrebări; ştia. Cumva Chad reuşise să ajungă în spatele lor. Nu era o coincidenţă, fiindcă apele umflate l-au silit şi pe el să ia acelaşi drum ca ei.

- Unde eşti rănit? întrebă ea disperată, fiindcă Dare se ştergea de sînge pe faţă, dar lichidul vital îi şiroia parcă încontinuu, orbindu-l, oricît de bine s-ar fi şters. Doamne, să nu fie împuşcat în cap...

- Umărul, mormăi el, apoi gemu de durere.

Umărul?

Nu conta. Trebuia să ajungă la el. Se piti în spatele pietrei şi căută cu privirea în direcţia de unde venise glonţul, sperînd să-l vadă pe Chad. Se mai auzi o detunătură, iar glonţul ştirbi din piatra sub care se adăpostea ea. Chad a anticipat că ea se va uita, doar că se aştepta ca ea să scoată capul cu totul pe deasupra, nu prin lateral.

- Draci! explodă Dare. Să nu mai faci asta. Se strădui să stea pe genunchi, puse mîna pe puşcă, apoi începu să înjure, în timp ce se ştergea pe faţă.

Angie aruncă sacul de dormit, luă puşca şi coborî piedica.

- Dare, fir-ar să fie, nu vezi bine! Rămîi pe loc. Vorbise aproape şoptit, dar cît să o audă numai el. Ce ai păţit la cap?

- E o simplă tăietură. M-am lovit într-o muchie de stîncă.

Totuşi, tăietura era profundă şi sîngera abundent, deasupra ochiului drept. Era clar că nu putea să tragă cu puşca, fiindcă era rănit chiar în partea dreaptă. Putea să ţină arma cu mîna stîngă şi să tragă, dar nu avea cum să ţintească, aşadar trăgea orbeşte.

Ştia unde se află Chad, cam la vreo patruzeci de metri, sus, pe deal, puţin spre dreapta. A tras de două ori, aşa că mai avea de tras o dată, după care trebuia să reîncarce. Dacă ea putea să-l păcălească în vreun fel, ca să-l

provoace să tragă iar, atunci ar putea să-l ia în vizor, cît timp el reîncărca, apoi aştepta să se ridice şi...

În spatele lui calul se agita, nechezînd puternic, panicat şi tropăind haotic. Chad se întoarse, avînd spatele la stîncă. Ce naiba? Calul era pe picioarele dinapoi, scutura frenetic capul şi trăgea de căpăstrul legat uşor. Rahat! Dacă prostul de cal scăpa, el cum mai putea să coboare de pe nenorocitul de munte?

Brusc calul se eliberă dintr-o mişcare smucită, apoi o rupse la fugă spre el. Chad îngheţă, căci nu ştia ce să facă. Dacă nu prindea calul, era pierdut. Dacă ieşea din adăpost, Angie îl putea vedea şi va trage în el, atunci iar era pierdut. În ambele situaţii, Chad era pierdut.

Totuşi, poate că ea nu se aştepta ca el să se ducă după cal. Nu avea timp de dezbateri, trebuia să reacţioneze. Chad ţîşni din adăpostul oferit de stîncă, încercînd disperat să prindă frîiele calului, dar îl rată şi animalul trecu pe lîngă el.

Aşteptîndu-se deja să simtă o durere pătrunzătoare, provocată de glonţul intrîndu-i în carne, se avîntă înapoi, sub stîncă. Doamne, nu-i venea să creadă, dar era întreg şi nevătămat. Pierdut, chinuit, dar nevătămat. Apucă puşca şi chiar în acel moment i se păru că zăreşte ceva mişcîndu-se dinspre pădure.

Un urs enorm alerga dinspre copaci direct spre el, cu capul în jos, legănîndu-se.

Calul i-a stat în cale. Nu i-a venit să creadă, cînd l-a văzut pe Chad sărind după animalul speriat, dar cînd a dus puşca la ochi să ţintească, bietul cal s-a îndreptat chiar spre ea, împiedicînd-o să tragă. Înjură, folosind cuvinte care l-ar fi umilit pe Dare, dar nu trase. Calul se întoarse, trecu pe lîngă locul unde se afla Dare, apoi se îndreptă spre linia pădurii.

Se mai auzi o împuşcătură, dar nu mai era vorba să sară aşchii din pietre. Ea se întreba de ce o fi tras aiurea, iar acum trebuia să reîncarce. Se piti în spatele stîncii ei protectoare, duse puşca la ochi şi privi prin lunetă.

Chad reuşi să scoată un strigăt înăbuşit. Ridicase puşca, dar a tras în aer, pe cînd ursul alerga spre el. Îl nimerise sau nu, ursul continua să alerge spre el. Acţionă pîrghia care arunca afară cartuşele trase, închise la loc, apăsă pe trăgaci, dar trase în gol.

Îngrozit şi înspăimîntat, scotoci prin buzunarul vestei, găsi cîteva cartuşe, le scăpă pe jos, se aplecă să le adune. Ursul avansa, deja îi vedea ochii feroci, mici, ca de porc. Încercă să înfunde un cartuş pe cameră, dar îl scăpă şi pe acesta. Aproape, aproape, Doamne, monstrul era atît de

aproape, iar degetele îi jucau feste. Mai scoase un cartuş din cutie, dar nenorocitul nu intra pe cameră...

Ursul căsca şi urla în acelaşi timp, iar de la cîţiva metri atacă. Acum ţipă şi Chad, ascuţit, terifiant, apoi azvîrli puşca şi fugi.

Cîteva clipe, în nemernicia lui, spera că Angie va trage în urs, chiar şi după cîte i-a făcut el. Avea o şansă şi atîta îşi dorea, o singură şansă, şi-ar schimba planurile şi...

O avalanşă de blană şi gheare, dinţi şi muşchi s-a năpustit asupra lui, aruncîndu-l cu faţa la pămînt. Ghearele rîcîiau ca nişte flăcări pe spatele lui, pe picioare, iar durerea îi explodă prin tot trupul cînd caninii ursului pătrunseră în umărul lui, după care a fost aruncat prin aer.

Ateriză cu un impact care aproape că-l paraliză. Se auzi scîncind, ştia că îi iese noroiul pe nas, dar toate erau parcă distante şi înceţoşate, cu excepţia terorii pure, care îl făcu să se rostogolească, înfigîndu-şi degetele în pămîntul moale. Încerca să se ridice.

Un alt urlet asurzitor îi spărgea urechile şi putoarea ursului păru că-l inundă. Animalul se năpustise din nou, trăgîndu-l spre el.

- Nu, nu, nu. Doar atît putea să scoată pe gură, pe cînd uriaşul îl trăgea prin noroi.

Cu degetele înfipte în ţărînă, credea că doar pămîntul îl mai putea salva. La un oarecare nivel realiză că ursul-monstru îl omorîse deja. Durerea produsă de ghearele

care-i sfîşiau carnea de pe picioare îi readuse în faţa ochilor scena oribilă a dezmembrării lui Davis.

Doar că Davis era deja mort. El nu era.

Se simţi luat pe sus din nou. Pămîntul dispăru de sub el, iar acum era în aer, neajutorat, prins de ghearele monstrului, zguduit ca o jucărie de copil. Încercă să mai strige, dar nu reuşi. Nu mai avea aer, nici putere. Nu mai putea spune nici măcar "Nu" o dată; auzea doar scîncetele proprii, slabe, ca nişte mieunături oprite în gît.

Ursul îl mai aruncă o dată. Chad ţipă oribil, prin aer, într-un zbor care parcă a durat o veşnicie, exprimîndu-şi frustrarea şi groaza, conştient fiind că acesta era sfîrşitul, iar sfîrşitul va fi oribil. Strigă după ajutor, deşi fără speranţă, fiindcă din aşa ceva nu te putea scoate nimeni. Se lovi de un bolovan în aterizare. Oase rupte – le simţea trosnind sec. Rămase acolo, un trup inert, fără nici o structură solidă care să-l susţină. Sîngele îi umplu gura. Ursul se năpusti din nou, iar Chad imploră moartea fulgerătoare.

Rugăciunea nu i-a fost ascultată.

Dorea să leşine. Dorea să fie inconştient cînd va muri. La un moment dat, cînd deja nu mai vedea bine, a avut certitudinea că ursul se joacă acum cu el, prelungindu-i intenţionat suferinţa, parcă pentru a fi sigur că victima lui simte cît de multă durere este posibilă în ultimele sale minute de viaţă.

Ursul se năpusti să muşte din stomac, sfîşie hainele şi pielea, scoţînd la lumină măruntaiele însîngerate. Detaşat, creierul lui se stinse, dar încă mai putea rememora o idee citită undeva:"*Cel mai puternic supravieţuieşte*".

Angie tocmai îl vedea pe Chad prin lunetă, cînd acesta a scos ţipătul acela sfîşietor. O fracţiune de secundă mai tîrziu bărbatul a dispărut într-o succesiune haotică. Îngrozită lăsă puşca jos şi privi coşmarul care se derula iar în faţa ochilor ei.

Se întîmpla din nou, la fel ca în seara cu furtuna. Deşi ar fi vrut să ţipe, gîtul îi era paralizat de panică. Îl auzea doar pe Dare – parcă îl auzea, deşi nu era sigură că distinge vreun cuvînt, fiindcă mintea ei se deconectase brusc.

Ursul l-a sfîşiat în bucăţi pe Chad Krugman. Timpul se oprise în loc, iar atacul parcă a durat o veşnicie, deşi ea ştia că trecuseră doar cîteva secunde, fiindcă atît îi trebuiau ursului să-şi ucidă prada.

Pe urmă – *Dumnezeule*! – ursul a abandonat rămăşiţele lui Chad şi a început să coboare la vale, spre ei.

Calul. Ursul a mirosit calul şi poate sîngele lui Dare, deşi cum ar fi putut mirosi sînge cînd botul îi era acoperit cu sînge. Angie nu mai ştia cum poate să gîndească, sau să se mişte. Totuşi, se mişcă. Acum fiecare mişcare era

anevoioasă, aşa cum simţise în coşmarul acela. Totuşi, ridică puşca, privi prin lunetă şi ţinti spre ursul care cobora pe pantă. Nu ştia dacă-l va nimeri în inimă, fiindcă se mişca permanent. Pur şi simplu nu putea aştepta pentru ca ţinta să se stabilizeze, aşa că trase.

Nu se întîmplă nimic. Cuiul se desprinse din mecanism, dar nu s-a întîmplat nimic. Unde greşise? Scoase repede cartuşul gol, puse la loc cama. Ursul era tot mai aproape, urlînd înfuriat, gata de atac.

Ea apăsă iar pe trăgaci.

Nimic. Se auzi înjurînd, îl auzi pe Dare spunînd ceva, iar instinctul o îndemnă să plece de lîngă pietroi, ca să distragă atenţia ursului de la Dare...

- Angie!

Auzi strigătul lui, întoarse capul şi-l văzu cum ia puşca şi o aruncă spre ea. Angie o prinse, iar ursul era tot mai aproape.

În sfîrşit glonţul ei nimeri animalul în umăr. Acesta începu să urle, se răsuci şi porni atacul spre ea. Angie mai trase o dată, urlînd la rîndul ei:

- Vino, ticălos ce eşti. Avea de gînd să urle laolaltă cu fiara, doar să nu-l lase singur pe Dare. Mai apăsă o dată pe trăgaci. Gata. Era ultima încercare. Dacă nu reuşea acum, amîndoi vor muri. Ultimul cartuş nimeri exact în cap.

Animalul masiv şi-a continuat alergarea, pînă ce i-au

cedat picioarele din faţă, apoi a căzut în nas, la cîţiva metri de ea. Se uita la el împietrită, iar Dare striga spre ea:

- Angie! Apoi după ce îi luă puşca din mînă foarte uşor, zise: bine ţintit, iubito. O luă în braţe şi o strînse la piept liniştind-o.

Ei îi tremurau genunchii, dar el era acolo, puternic, alături de ea. Nu putea să leşine, deşi simţea cum îi alunecă pămîntul de sub picioare. Acum cînd se terminase totul, putea intra în panică. Temperatura scăzuse mult, dar ea transpira. Fusese cît pe ce să-l piardă pe Dare. Numai la asta se gîndea. Sîngerase, bietul de el, iar ursul se repezise exact la el, aşa că putea să-l piardă.

Nici nu dorea să se gîndească la ce-ar fi putut să-i facă animalul, după ce a văzut cum a murit Chad. Încercă să-i spună ceva, dar nu reuşi. Plînse puţin, fiindcă nu era plîngăcioasă. Tremura necontrolat. Pur şi simplu tremura.Cîştigase bătălia.

Cînd îşi mai reveni puţin, îi zise lui Dare:

- Ce naiba, Dare, sîngerezi pe mine. Dacă sîngerezi şi mori, nu te voi ierta niciodată.

- Da, şi eu te iubesc, răspunse el.

Acum trebuia să facă multe lucruri. Trebuia să-l aşeze undeva. Îi şterse sîngele de pe faţă şi văzu rana de deasupra ochiului drept. Trebuia cusută. Îl întrebă, iar el spuse că vedea dublu, dar probabil că era din cauza loviturii cu capul de piatra aceea. Îl bandajă cu o

improvizaţie de faşă, apoi îi zise:

- Dacă nu plecăm de lîngă împuţiciunea asta, o să vomit.

Ignorase mirosul pînă ce l-a ajutat pe Dare, dar acum trebuiau să plece de acolo.

Mintea ei fremăta de detalii. De ce nu a tras puşca ei? Dare o curăţase, o asamblase la loc. Cu puşca lui nu a tras niciodată, dar bine că a nimerit.

Calul.

- Hei, zise ea, avem mijloc de transport.

- Dacă poţi să-l prinzi.

- Sigur că pot. E calul meu.

- Atunci prinde-l. Pînă atunci eu mă gîndesc de ce puşca ta nu a tras.

Dare trebuia să stea nemişcat, ca să-şi conserve puterile şi sîngele. Chad era mort şi ursul era mort, asta fiind foarte bine. Vor vedea altădată de ce nu a tras puşca. Acum Angie nu dorea să se gîndească nici la Chad, nici la urs. Trebuia să prindă calul. Probabil că din cauza gleznei nu va reuşi să prindă calul, îşi zise ea.

Luă bastonul şi coborî printre copaci, vorbind calm, chemîndu-şi calul, folosind exact acelaşi ton ca şi atunci cînd îl îngrijea. Calul era acolo, lovind pămîntul cu copita. Se uită la ea puţin speriat, nedumerit, dar se apropie încet, ea îl chemă şi îl mîngîie pe cap cînd ajunse aproape de el. Calul sforăi pe nas, semn de recunoaştere a stăpînului,

apoi o mirosi pe cap, pe umăr.

- Bun băiat, şopti ea. Bun băiat.

Conduse calul spre locul unde se afla Dare, iar el deja trăsese concluzia tehnică.

- Muniţie proastă, zise el enervat. Toată cutia. Am încercat cîteva cartuşe în puşca mea şi nu am reuşit să trag deloc. De cinci ori am reîncărcat.

Muniţie proastă. Se mai întîmplă. Ei nu i se întîmplase niciodată pînă acum, dar tatălui ei i s-a întîmplat. Nu mai avea rost să se gîndească la aceste lucruri acum. Conta doar că erau vii, erau împreună şi mergeau acasă.

Capitolul treizeci

Desigur că s-au certat pentru cine va merge călare şi cine va merge pe jos. Dare era împuşcat, iar ea avea o gleznă scrîntită. Dare era destul de greu, iar calul ei nu era de dimensiunea lui Samson, deci nu putea duce o povară atît de voluminoasă, mai ales pe drumuri de munte. În cele din urmă cîştigă el, fiindcă se deplasa mai uşor pe picioare decît ea. Mîncă două batoane proteice, bău două sticle de apă şi se declară pregătit de drum. Ea îl declară prea încăpăţînat, deci îl declară pe jumătate Neanderthalian, apoi începu să plîngă de mila lui şi-i spuse cît de mult îl iubeşte.

El dădu din cap zicînd:

- Da, ştiu.

Au ajuns la ferma lui Lattimore foarte repede, cînd se lăsa seara. Ray ieşi cu o lanternă, întrebînd mirat:

- Cine-i acolo?

- Dare Callahan şi Angie Powell, răspunse Dare.

- Ce naiba....Îi văzu şi imaginea lor, aşa speriaţi cum erau după cîte li se întîmplase, îl înduioşă. Ce s-a întîmplat cu voi? spuse el, apropiindu-se de ei, ca să-i ajute.

- Povestea pe scurt, unul din clienţii lui Angie l-a ucis pe celălalt, apoi ursul l-a ucis pe el, iar Angie a împuşcat ursul. Răspunsul concis al lui Dare mulţumi pe toată lumea.

- Ca să nu mai adăugăm că Dare a fost împuşcat, spuse ea. Dar e prea încăpăţînat ca să călărească.

- Angie şi-a scrîntit glezna. Am ajuns mai repede cu ea pe cal, decît pe jos. Ray confirmă comentariul lui Dare şi intrară cu toţii în casă.

- Veniţi amîndoi, să vă oblojim pe rînd. Voi da cîteva telefoane. Aţi dat peste un mîncător de oameni? Vor fi multe întrebări pe tema asta.

Soţia lui Ray, Jenna apăruse şi ea în prag, iar cînd i-a văzut, a exclamat:

- Dare, vai de mine! Ursul ţi-a făcut asta?

- Nu, ursul nu ne-a atins, răspunse Angie. Mi-am scrîntit glezna, iar Dare a fost împuşcat. Are nevoie de ajutor, spuse ea, iar Janetta era cunoscută pentru reputaţia sa de asistentă la trupele de comando. Orice problemă ai fi avut, Janetta se ocupa de ea.

Dare o privi pieziş, ştiind că va trebui să asculte ordinele ei. Angie aşteptă la rînd, fiindcă rana de împuşcătură avea nevoie urgentă de asistenţă.

Ray dădu cîteva telefoane, iar curînd locul era plin de poliţişti, vînători de munte şi diverse forţe militare, precum şi medici. Medicii nu au mai avut multe de făcut,

fiindcă Janetta se descurcase bine. Angie şi Dare au fost transportaţi la Butte pentru asistenţă medicală suplimentară. Ei i s-a făcut radiografie, pentru a fi siguri că nu era osul rupt, iar lui Dare i s-au pus cîteva copci. El trebuia să rămînă peste noapte, fiindcă i se administrau antibiotice.

O mulţime de rapoarte trebuiau completate. A doua zi Dare a fost eliberat din spital, fiind absolut perfect. Autorităţile au mers în munţi ca să caute caii lipsă. După amiaza grupul s-a întors cu cei trei cai, găsiţi relativ repede. Erau în formă bună, puţin flămînzi, cu cîteva zgîrieturi, dar teferi.

Pe Angie a impresionat-o revederea lor. Deşi nu-i plăcea că plîngea foarte mult în ultima vreme, va trebui să mai treacă puţin pînă ce se va calma. Trecuse prin multe.

Calul lui Dare a fost găsit abia peste trei zile, ceva mai departe.

- Caii mei sînt evident mai isteţi decît ai tăi, îi spunea Angie, glumind.

- Acesta e ca un bebeluş, îi luă apărarea Dare. Mai dă-i cîţiva ani şi va deveni un cal de munte pe cinste. Eu sînt un bărbat răbdător. Pot să aştept.

Avea dreptate, deşi ea l-ar fi catalogat drept încăpăţînat, mai mult decît răbdător. Pur şi simplu el nu renunţa.

După o săptămînă au început să discute serios. Era clar pentru amîndoi că se vor căsători, deşi el nu o ceruse încă. Pur şi simplu au început discuţiile despre proprietăţi, despre planuri de nuntă şi cam asta era.

S-au căsătorit primăvara tîrziu, după ce s-au topit zăpezile abundente, iar florile au început să înmugurească. Angie s-ar fi mulţumit cu un judecător de pace şi cîţiva prieteni, dar Dare insistă, evident cu propriile-i cuvinte:

- Dacă vom face naibii asta, o vom face al naibii de bine. Ea nu mai comentă nimic.

Aşadar, într-o sîmbătă însorită au ajuns la biserică. Printre flori şi lumînări colorate, cu prieteni îmbrăcaţi elegant şi vecini care s-au adunat cu această ocazie. Au venit şi vechii ei prieteni din Billings, conducînd cîteva sute de mile. De ei Angie nu se jena că au asistat la cununia cealaltă, un fiasco total. Atunci a fost atunci, acum era acum.

Chiar aceşti amici au sărbătorit evenimentul rîzînd cu ea, iar ea le-a spus că s-a îndrăgostit de un bărbat pe care ei îl cunoşteau, fiindcă de fiecare dată cînd se referea la Dare, ea îl numea Măgarul.

Dare nu a cumpărat proprietatea ei; oarecum ea se simţea vinovată faţă de Harlan, fiindcă l-a privat de comisionul de vînzare, dar el nu s-a supărat. Proprietatea ei rămînea pe numele ei, fiindcă nu putea să o ipotecheze

din nou. Cum afacerile lor se combinau acum, perspectivele erau mai optimiste. Financiar o duceau bine. Şi-ar fi putut permite o nuntă mai luxoasă, dar amîndoi voiau ceva mai modest.

Ea a purtat o rochie albă. Nu era elaborată, ci una simplă, de voal. Pantofii însă erau grozavi. Era nunta ei şi a vrut să aibă ceva special, ca să aibă ce arăta copiilor ei – fiindcă îşi dorea copii, la fel ca şi Dare – mai ales dacă unul dintre copii va fi o fată . Şi-a lăsat părul să-i cadă pe umeri, aşa cum i-a recomandat Dare şi a avut un buchet de flori de primăvară. Harlan urma să o ducă la altar.

Dare era tot mai morocănos, cu cît se apropia data nunţii, fiindcă ea nu se mutase încă la el. Se vedeau cînd la unul, cînd la celălalt, dar Angie i-a spus că dorea să păstreze domiciliile separate pînă după nuntă. Cum era o comunitate mică, unde se păstrau valorile tradiţionale, ea s-a gîndit că era mai bine aşa, ignorînd mormăielile şi comentariile lui Dare.

Iar ziua aceea a sosit, în sfîrşit.

Angie era la braţul lui Harlan, iar inima îi bătea nebuneşte cînd păşea spre altarul din bisericuţa elegantă şi primitoare. Oamenii deja se uitau la ea admirativ, doar că marşul miresei nu începuse încă. La altar preotul aştepta, împreună cu Dare. Nu erau martori sau cavaleri de onoare, ci doar ea cu Dare. Toate feţele cunoscute erau acolo, susţinînd-o emoţional, dar ea nu vedea decît o

singură faţă, pe cea a lui Dare - viitorul ei soţ – în costum. Doamne, ce bine arăta, înalt şi dur şi musculos. El era motivul pentru care inima ei palpita astfel, iar fluturaşii se zbenguiau prin stomacul ei.

Angie îl privi pe Harlan şi zîmbi, apoi uită de demnitatea miresei şi, exuberantă îl sărută pe obraz, spunîndu-i şoptit:

- Mulţumesc.

- Din nou? şopti şi Harlan, puţin stînjenit de reacţia ei. Cred că mi-ai mulţumit în fiecare săptămînă, în ultimele şase luni.

- Atunci trebuie să te obişnuieşti. Dacă el nu l-ar fi trimis pe Dare în pustietate să aibă grijă de ce se întîmplă cu ea, poate că azi nu mai era în viaţă. Dar şi mai important....nu ar fi găsit niciodată ce a găsit cu Dare: atît iubirea, cît şi un partener în toate privinţele. Iar el a fost tot timpul sub nasul ei încăpăţînat. Dacă nu era Harlan, cine ştie ce se putea întîmpla? Orice era posibil, dar se îndoia că putea fi atît de fericită cum era în acest moment.

- Credeam că vei fi supărată pe mine, ştii, că nu te-am lăsat singură să-ţi vezi de treburi, mărturisi Harlan, de parcă nu i-ar fi spus de nenumărate ori acelaşi lucru, cînd ea îi mulţumea din nou.

- De unele lucruri nu te poţi ocupa singur, spuse ea cu demnitate. Îl privi intens pe Dare. Tu mi-ai salvat viaţa la fel de mult ca el, iar eu nu voi uita asta. Niciodată.

Harlan păru mîndru de ea.

- Domnişoară, nu mă face să plîng. Am o datorie importantă, să ţin locul tatălui tău şi nu vreau să bocesc precum un bătrînel sensibil.

Muzica se schimbă, iar oaspeţii s-au ridicat toţi în picioare, să admire mireasa sosind. Toată lumea zîmbea. Venise momenul, iar Angie făcea primul pas spre Dare.

Cu greu se stăpîni să nu alerge spre altar în braţele lui.

Ulterior recepţia s-a ţinut în sala de festivităţi a bisericii. Nu era mare, dar nici comunitatea nu era numeroasă. Acolo se puteau aduna aproape toţi cetăţenii oraşului, precum şi cîteva zeci de oaspeţi din afară. Nu era locul cel mai elgant, dar lui Dare sau lui Angie nu le păsa de eleganţă acum. Florile şi lumînările, precum şi tortul uriaş, alături de prieteni erau suficiente.

Dare rîdea ori de cîte ori privea inelul de pe degetul lui. Erau căsătoriţi. Acum şase luni nu era capabil nici măcar să o invite în oraş, iar ea nu era capabilă să-l privească în ochi, fără să-i trimită fulgere ucigătoare, iar acum erau căsătoriţi.

De acum încolo ea se va ocupa de hîrtii. Şi acesta nu era decît unul dintre beneficiile acestei uniuni.

Muzica, mîncarea şi dansul. Dare nu dansa prea bine, dar putea conduce mireasa pe un dans lent, mai ales că acum îi era soţie. Aranjase cu un vecin să aibă grijă de caii lor cît timp ei vor fi plecaţi în luna de miere, adică într-o

croazieră în Caraibe, unde plănuiau să nu facă nimic, decît să mănînce, să bea moderat, să lenevească şi să facă dragoste. Dare avea încă unele fantezii care nu-i fuseseră îndeplinite. Doar nu de aceea s-a inventat luna de miere?

Cînd a sosit momentul să taie tortul, el se întreba dacă Angie nu are amintiri triste. Ar face bine să nu aibă. În ziua nunţii ei nu trebuie să se gîndească decît la bărbatul de lîngă ea.

Aşa a fost chiar; ea radia de fericire, cînd se ridicaseră amîndoi şi au venit în faţa tortului cu patru nivele, decorat cu trandafiri albi. Era clar că nu avea nici o amintire neplăcută din trecut şi numai prezentul alături de el conta acum.

Toţi invitaţii s-au ridicat să-i privească. Nici prietenii ei din Billings nu voiau să-şi mai amintească de episodul trist de atunci.

Doar această nuntă conta.

Ea nu l-a rugat să nu o murdărească pe faţă cu tort, fiindcă nici nu trebuia. El ştia ce-şi doreşte ea. Mai important, ştia ce nu-şi doreşte ea. Cu toate că nu pierduse vremea cu cineva care să-i aranjeze părul şi să o machieze – slavă cerului, pentru că arăta perfect aşa – el ştia ce trebuie să facă.

Nu era un idiot de primă clasă.

Au tăiat tortul împreună. Apoi el şi-a înmuiat degetul în glazura albă şi i-a întins degetul spre gură. Ea a surîs ,

apoi a lins uşor glazura de pe deget, după care foarte discret a supt delicat vîrful degetului prezentat, atingîndu-l cu limba în mişcări circulare, rapide.

El mai avea puţin şi dădea ochii pe spate. La naiba. Drace. Da, numai ea putea să-i facă asta, să-i topească mintea de plăcere. Tot corpul era un arc, încordat, anticipînd. Adora anticiparea, dar încordarea o păstra pentru momentele în doi.

Ea rupse o bucăţică mică de tort, de unde au tăiat mai devreme şi i-a băgat-o uşor în gură. Gestul a fost curat, demn şi scurt. Dare a gemut scurt. Angie Callahan putea să-l hrănească oricînd dorea.

Angie Callahan. Ce frumos sună.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Eşti atît de dulce, încît te-aş mînca. Mai tîrziu.

- Şi eu pe tine, spuse ea zîmbind, iar reacţia lui a fost evident, cea de mai devreme.

Sfîrşit

Noutăți Excepționale

Corbul și trandafirul – Virginia Henley – 29 lei
Vreau să fiu soția ta – Lisa Kleypas – 24 lei
Pasiunea unei femei vol 1 – Virginia Henley – 24 lei
Pasiunea unei femei vol 2 – Virginia Henley – 24 lei
Roșcata cu ochi negri – Lisa Kleypas – 29 lei
Frumos și cu inima de gheață – Lisa Kleypas – 24 lei
Dorințe interzise – Lisa Kleypas – 29 lei
Căsătorită cu un străin – Lisa Kleypas – 24 lei
Frumusețe periculoasă – Linda Howard – 24 lei
Bărbatul visat – Linda Howard – 21 lei
Inima de foc – Linda Howard – 24 lei
Logodnica Ducelui – Julia Quinn – 24 lei
Din vina domnișoarei Bridgerton – Julia Quinn – 24 lei
Dansînd la miezul nopții – Julia Quinn – 24 lei
Ești prea frumoasă – Julia Quinn – 24 lei
Splendid – Julia Quinn – 24 lei
Golful dragostei – Lisa Kleypas – 24 lei
Dincolo de iubire – Lisa Kleypas – 24 lei
Strada iubirii – Lisa Kleypas – 24 lei
Un bărbat îndrăgostit – Lisa Kleypas – 24 lei
Visînd la tine – Lisa Kleypas – 24 lei
Chiar și îngerii cad – Sandra Brown – 29 lei

Bărbatul ideal – Julie Garwood – 24 lei
Perfect – Judith McNaught – 24 lei
Whitney, dragostea mea – Judith McNaught – 29 lei
Jocuri periculoase – 19 lei
Cu fiecare răsuflare a ta - Judith McNaught – 29 lei
Femeia falsă – Jude Deveraux – 24 lei
Întoarcere la casa de vară – Jude Deveraux – 24 lei
Piraţii – Linda Lael Miller – 24 lei
Femeia dorită – Nora Roberts – 29 lei
Atracţie periculoasă - Judith McNaught - 24 lei
Aproape de cer - Judith McNaught - 22 lei
Amnezie - Judith McNaught - 22 lei
Aminteşte-ţi cînd - Judith McNaught - 22 lei
Ceva minunat - Judith McNaught - 29 lei
Fără scăpare - Judith McNaught - 21 lei
O dată pentru totdeauna - Judith McNaught - 24 lei
Pasiune secretă - Judith McNaught - 12 lei
Şoaptele nopţii - Judith McNaught - 29 lei
Ademenitor ca păcatul - Jude Deveraux - 24 lei
Doamna rîului - Jude Deveraux - 24 lei
Femeia pierdută - Jude Deveraux - 19 lei
Fecioara - Jude Deveraux - 24 lei
Iubire eternă - Jude Deveraux - 24 lei
Nopţi înflăcărate - Jude Deveraux - 24 lei
Valul înalt - Jude Deveraux - 24 lei
Răpirea - Jude Deveraux - 24 lei
Tentativă de seducţie - Jude Deveraux - 24 lei
Femeile de la Holywood - 2 vol. – Jackie Collins - 29 lei
Bărbaţii de la Holywood - Jackie Collins – 2 vol. - 29 lei
Copii bogaţi - Jackie Collins – 2 vol. - 29 lei
Rock Star - Jackie Collins – 2 vol. - 29 lei
Lumea e plină de bărbaţi însuraţi - Jackie Collins - 22 lei

Lumea e plină de femei divorțate -Jackie Collins - 24 lei
Armăsarul – Jackie Collins – 19 lei
Intrigi la Holywood – Joan Collins – 22 lei
Pasărea spin - Colleen McCullough – 2 vol – 29 lei
Înfruntînd focul - Nora Roberts - 21 lei
Încredere trădată - Nora Roberts - 24 lei
Femeia dorită - Nora Roberts - 29 lei
Mai îmbătător decît vinul - Nora Roberts - 19 lei
Păcate sacre - Nora Roberts - 22 lei
Secrete periculoase - Nora Roberts - 17 lei
Răul divin - Nora Roberts - 24 lei
Născută în flăcări - Nora Roberts - 24 lei
Născută în rușine - Nora Roberts - 24 lei
Femeile din viața lui – Barbara Taylor Bradford – 29 lei
Eileen Goudge – Grădina Minciunilor – 3 vol. - 29 lei
Violul – Sandra Brown – 24 lei
Imaginea din oglindă – Sandra Brown – 24 lei
Charlotte Bingham – Pulbere de stele – 2 vol – 29 lei
John Steinbeck – La răsărit de Eden – 2 vol – 29 lei
Shirley Conran – Moștenire de familie – 2 vol – 29 lei
Somerset Maugham – Robie – 29 lei
Catalina – Somerset Maugham – 12 lei
Vălul – Somerset Maugham – 8 lei
Iubire otrăvită – Josephine Hart – 19 lei
Păcatul – Josefine Hart – 16 lei
Seducătoarea – Beverly S. Martin – 14 lei
Peyton Place – Grace Metalious – 15 lei
Imperiul Soarelui – J.G.Ballard - 12 lei
Ultima oră de inocență – Cynthia Harrod-Eagles – 22 lei
Fata nepotrivită – Francine Pascal – 6 lei
Inimi rivale – Francine Pascal – 6 lei
Secretul vilei Mimosa – Elisabeth Adler – 24 lei

Diavolul în iarnă - Lisa Kleypas - 24 lei
Magia iubirii - Lisa Kleypas - 24 lei
Beatrix - Lisa Kleypas - 24 lei
Dragoste și mîndrie - Lisa Kleypas - 24 lei
Doar dragostea ta - Lisa Kleypas - 24 lei
Iubește-mă în fiecare seară - Lisa Kleypas - 24 lei
Îngerul de la miezul nopții - Lisa Kleypas - 24 lei
Iubește-mă în zori - Lisa Kleypas - 24 lei
Lady Sophia are un amant - Lisa Kleypas - 24 lei
La miezul nopții vei fi a mea - Lisa Kleypas - 24 lei
Prețul iubirii - Lisa Kleypas - 24 lei
Pentru că ești a mea - Lisa Kleypas - 24 lei
Secretul unei nopți de vară - Lisa Kleypas - 24 lei
Scandal în primăvară - Lisa Kleypas - 24 lei
Tentează-mă cu dragostea ta - Lisa Kleypas - 24 lei
Un bărbat îndrăgostit - Lisa Kleypas - 24 lei
Vino dragoste la mine - Lisa Kleypas - 24 lei
Visînd la tine - Lisa Kleypas - 24 lei
Indiscreții - Elizabeth Adler - 22 lei
Imagini - Elizabeth Adler - 24 lei
Leonie - Elizabeth Adler - 24 lei
Secrete de familie - Elizabeth Adler - 24 lei
Eden Pass - Sandra Brown - 24 lei
Mătase franțuzească - Sandra Brown - 24 lei
Bărbatul meu, iubirea mea - Julie Garwood - 19 lei
Bărbatul ideal - Julie Garwood - 24 lei
Căsătorie aranjată - Julie Garwood - 24 lei
Dansul umbrei - Julie Garwood - 24 lei
Dorințe întunecate - Julie Garwood - 19 lei
Doamna leului - Julie Garwood - 24 lei
Darul - Julie Garwood - 22 lei
Dragoste și onoare - Julie Garwood - 18 lei

Flăcările iubirii - Julie Garwood - 24 lei
Iubirea e mai dulce primăvara - Julie Garwood - 21 lei
Îngerul păzitor - Julie Garwood - 24 lei
Dragoste acunsă - Julie Garwood - 24 lei
Prada regelui - Julie Garwood - 24 lei
Prințul fermecător - Julie Garwood - 24 lei
Sfărîmătorul de inimi - Julie Garwood - 19 lei
Secretul - Julie Garwood - 18 lei
Un trandafir alb - Julie Garwood - 11 lei
Un trandafir roșu - Julie Garwood - 11 lei
Un trandafir roz - Julie Garwood - 11 lei
Conspirația – Sidney Sheldon – 22 lei
Străinul din oglindă – Sidney Sheldon – 21 lei
De cealaltă parte a miezului nopții – Sidney Sheldon – 22 lei
Stăpînă pe situație – Sidney Sheldon – 29 lei
Nisipurile timpului – Sidney Sheldon – 24 lei
Chipul fără mască – Sidney Sheldon – 16 lei
Atingerea focului - Linda Howard - 24 lei
După o noapte - Linda Howard - 24 lei
Străini în noapte - Linda Howard - 24 lei
Trandafiri și dragoste - Linda Howard - 24 lei
Umbrele trecutului - Linda Howard - 24 lei
Eu și Ducele - Julia Quinn - 24 lei
Propunerea unui Gentlemen - Julia Quinn - 24 lei
Păcătosul conte Kilmartin - Julia Quinn - 24 lei
Sărutul lui - Julia Quinn - 24 lei
Vicontele care mă iubea - Julia Quinn - 24 lei
Amăgirile iubirii - Linda Lael Miller - 24 lei
Clar de lună - Linda Lael Miller - 24 lei
Dragoste regăsită - Linda Lael Miller - 24 lei
Emma și banditul cel rău - Linda Lael Miller - 24 lei
Îngerul decăzut - Linda Lael Miller - 24 lei

Lili și Maiorul - Linda Lael Miller - 24 lei
Povara iubirii - Linda Lael Miller - 24 lei
Pasiune și inocență - Linda Lael Miller - 24 lei
Vinovată de iubire - Linda Lael Miller - 24 lei
Îmblînzirea Charlottei - Linda Lael Miller - 24 lei
Dama cu camelii – Al. Duma fiul – 8 lei
Obsesii – Stuart Woods – 19 lei
Fetele lui Madam Cleo – Lucianne Goldberg – 2 vol – 29 lei
Fata Pierdută – D.H.Lawrence – 24 lei
Femei îndrăgostite – D.H. Lawrence - 24 lei
Faimă și avere – Kate Coscarelli – 22 lei
Zbor periculos – Artur Hailey – 10 lei
Adevăr periculos - 24 lei - Tami Hoag
Crimă în lumea bună - 24 lei - Tami Hoag
Iubire fermecată - 15 lei - Tami Hoag

Comenzi la telefon
021 337 14 43
Sau la
www.miron.ro

Tipărit la Tipografia Shik&Stefan SRL
Telefon: 021.450.25.32 / 0756.196.191
email: editurashik@yahoo.com